

கண்டுபிடியுங்கள்

TON
PAK
UKK

பட்டுக்கோட்டை
பிரபாகர்

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	நாவல்	ப.எண்
1.	கண்டுபிடியுங்கள்	11
2.	தயவுசெய்து	45
3.	டேக் நம்பர் 2	75
4.	சந்திரன் சாட்சியாக	111
5.	புதிய குதிரை - 7-710	155
6.	மதிப்புக்குரிய ரகசியம்	173
7.	ஆகையால் இறந்தாள்	193
8.	மிஸ் வந்தனாவின் வாக்குமூலம்	219
9.	நடுவில் ஒரு நங்கை	245

(முதல் நாவல்)

கண்டுபிடியுங்கள்

யாரோ சுட்டுவிட்டதைப் போல சிவப்பு ரகளையாய் மேற்கு வானம். மரங்களில் கட்டிடங்களில் அங்கங்கே மஞ்சள் தடவிவிட்டிருந்தது வெளிச்சம். சிக்னலுக்குச் சிக்னல் காத்திருந்த வாகனங்களில் ஆட்டோக்கள் மட்டும் கோரஸாக அம்மி கொத்தின. சென்னை நகரம் இரவு நேர யோக்யத்தனங்களுக்கும், அயோக்யத்தனங்களுக்கும் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

அது நீல நிற டொயாட்டோ. சரிவில் உருளும் கோலிக்குண்டு போல வழக்கிக் கொண்டு வந்து அந்த 'யுவா காம்ப்ளெக்ஸ்' என்று இப்போதே நியான் விரயம் செய்து கொண்டிருந்த எட்டு மாடிக் கட்டிடத்தின் பார்க்கிங் பகுதியில் இடம் தேடி ஊர்ந்தது. நின்றது.

டிரைவர் அவசரமாக இறங்கிப் பின்புறக் கதவைத் திறந்து விட்டதும், இறங்கினார் சுகன்தாஸ்.

'சொட்டு நீலம் டோய்!' பாடத் தூண்டும் வெள்ளையோடு வெள்ளை ஸஃபாரி சூட். தங்கச் செயின் கோத்த கண்ணாடி. முந்தாநாள் காலைக்கப்புறம் ஷேவ் செய்யப்படாததில் முளை விட்ட ரோமங்கள் இணைந்து தாடையில் லேசாக நிழல் போர்த்தியிருக்க... ஹேர் டை அவரின் ஐம்பது வயதைப் பிடிவாதமாகப் பின்னோக்கி இழுத்துப் பிடித்திருந்தது.

சின்ன ப்ரீஃப்கேசுடன் கட்டிடத்தின் லிஃப்ட்டை நோக்கி நடந்த சுகன்தாஸ் முகத்தைத் தமிழகத்தின் ஒரு முடுக்குக் கிராமத்தில் கூடப் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

அவர் நடிகரில்லை. அரசியலில் துண்டு போட்ட ஆசாமியில்லை. வியாபாரி. தங்க வியாபாரி. உஸ்மான் ரோட்டில் இருநாறு சிப்பந்திகள் வேலை பார்க்கும் சுகந்தாஸ் ஜுவல்லரியின் அதிபர் என்பதோடு நின்றிருந்தால் எல்லாத் திசைகளிலும் பரவியிருக்க மாட்டார்.

சுகந்தாஸுக்குப் பொது வாழ்வில் அப்படியேயார் ஈடுபாடு. எல்லா விழாக்களிலும் அவர் இருப்பார்.

அந்தச் சுகந்தாஸுக்கு ஒரே ஒரு மகள். ஜ்வாலா. செல்ல புத்ரி. கல்லூரி மாணவி. எல்லாக் கதைகளிலும் போல ஜ்வாலா அழகான பெண், கவர்ச்சியான உடலமைப்பில் பிரம்மாவிடம் போன்ஸ் சலுகை பெற்று வந்தவள் என்பது பிரதி சனிக்கிழமை இரவுகளில் நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் அவளோடு இணைந்து டிஸ்கோ ஆடும் அல்லது உதறும் அவளின் பாய் நண்பர்களின் கூட்டுக் கருத்து.

இந்தத் தை மாத நவமியுடன் கூடிய வெள்ளிக்கிழமை மாலை ஐந்தே முக்காலுக்கு, விசனப்பட்ட முகத்துடன் சுகந்தாஸ் அந்தக் கட்டிடத்தின் லிஃப்ட்டில் பயணம் செய்து ஏழாவது மாடியில் வெளிப்பட்டு 'யுவர்ஸ் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சி' என்று பளபளக்கும் பித்தளை எழுத்துக்களைப் பார்த்து விட்டு, கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளி அந்த அலுவலகத் துக்குள் நுழைகிறார் என்றால், அதற்குக் காரணம் அவர் மகள் ஜ்வாலாதான்.

அந்தச் செவ்வக ஹாலில் தரையில் கார்ப்பெட் போட்டு, சுவரில் வால் பேப்பர் ஒட்டி, கொட்டுகிற தத்ரூப அருவி போஸ்ட்டரை விசாலமாக ஒட்டி அதற்கொரு தனி விளக்குப் போட்டு, ஒரே மாதிரியான நான்கு மேஜைகள் போட்டு, அழுக்கே இல்லாமல் வாசனையாக இருந்தது அந்த ஆபீஸ்.

இரண்டு மேஜைகள் காலியாக இருக்க, மற்ற இரண்டில் ஒருவன் குனிந்த தலை நிமிராமல் கால்குலேட்டரில் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருக்க, மற்றதில் ஒரு பெண் தன் நீள நகங்களைப் பார்த்தபடி, பாப் தலையசைய,

பெப்சோடெண்ட் விளம்பரமாகச் சிரித்து டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் முன்னால் சென்று சுகந்தாஸ் நிற்க, அவள் அடுத்த ஜென்மத்தில் தான் ரிசீவரை வைப்பாள் போலிருக்கவே, கால்குலேட்டர் ஆசாமியின் லெட்ஜர் நடுவில் தகதகக்கும் தன் விசிட்டிங் இலையைப் (அதைக் காட்டு என்று சொல்ல இயலாது) போட்டார்.

அவன் பெயர் படித்து விட்டு, உடனே எழுந்து கொண்டு, "வாங்க சார், நீங்கதானே போன்ஸ் பேசினீங்க? அஸ்வின் குமார் சார் உங்களுக்காக வெய்ட் பண்ணிட்டிருக்கார். அந்த ரூம்." என்று கை காட்டி விட்டு உடன் இன்ட்டர்காமின் பட்டன் அழுத்தி அறைக்குள்ளும் செய்தி சொன்னான்.

சுகந்தாஸ் நடந்து, அஸ்வின் குமாரின் பெயரைத் தாங்கிய கதவில் மரியாதைத் தட்டல் செய்து விட்டு தள்ளித் திறக்க, உடனே குளிரால் அணைக்கப்பட்டார்.

மணிரத்ன ரசனையோடு கொஞ்சுண்டு வெளிச்சம் சரியாக மேஜைக்கு மட்டும் சாய்வுக் கோணத்தில் அமைத்துக் கொண்டு, கடலகல மேஜைக்கு அந்தப் பக்கம் அமர்ந்திருந்த அஸ்வின் குமார், அவரோடு கை குலுக்க எழுந்து கொஞ்சம் எம்பவும் வேண்டியிருந்தது.

அஸ்வின் குமார் இளைஞன். நாகரீகன். ஜின்ஸ், டி.ஷர்ட், கண்களும், மீசையும் மின்னின. மென்ஜலிப்ளி சென்ட்டின் வாசனை மேஜையைக் குறுக்கத்தில் கடந்து சுகந்தாஸுக்கு இதம் தந்தது.

தயவுசெய்து நாற்காலியை எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்ன பிறகு, உதட்டில் வைத்து பல் படாமல் கடித்துக் கொண்டிருந்த பேனாவை அதன் அலங்கார இருக்கையில் செருகிவிட்டு, "உங்களுக்கு எந்த வகையில் நான் உதவி செய்ய முடியும் மிஸ்டர் சுகந்தாஸ்?" என்றான் ஒத்தடம் கொடுக்கின்ற ஆங்கிலத்தில்.

“தமிழில் பேசலாமா?”

“ஓ! ஷ்யூர்,” என்று தோள்களைக் குலுக்கினான்.

சுகன்தாஸ் தன் ஃப்ரீப்கேஸை மடியில் வைத்து, க்ளிக்-க்ளிக் சத்தமில்லாமல் திறந்து ஒரு கலர் ஃபோட்டோ எடுத்துக் கண்ணாடி மேஜையில் வைத்து அவன் பக்கம் தள்ள, அது வழக்கிக் கொண்டு வந்து அவன் விரல் பட்டு மல்லாந்தது.

“இவதான் ஜ்வாலா! என்னோட ஒரே பொண்ணு. இவளைப் பத்தின எல்லா விவரங்களும் இதில எழுதியிருக்கேன்.” மற்றொரு காகிதம் எடுத்து வைத்தார்.

அஸ்வின் குமார் ஜ்வாலாவில் இருந்தான். புகைப்படத்திலேயே இளமையின் ஜ்வாலைகள் தெரிந்தன. தெரிந்தன. அவள் கண்ணசைத்தால், கை கட்டி அடிமையாக லட்சம் பேர் தயாராக இருப்பார்கள் என்று தோன்றியது.

“ஜ்வாலாவை நான் கண்காணிக்கணுமா?” என்றான் அஸ்வின்.

“இல்லை. கண்டுபிடிக்கணும்.” என்றார்.

“வ்வாட்?” என்றான்.

“ஜ்வாலாவை முந்தாநாள் சாயங்காலத்திலேர்ந்து காணலை.”

“போலீஸ்...”

“இல்லை. நான் போலீஸ்கிட்ட போகலை.”

“ஏன்?”

“நான் ஒரு வி.ஐ.பி. என்னதான் நான் ரெக்வேஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டாலும் எப்படியும் பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி கசிஞ்சிடும். அவங்க கற்பனையையும் சேர்த்துக் கைக்கு வந்தபடி என் பொண்ணைப் பத்தி எழுதிடுவாங்க. கல்யாணமாக வேண்டிய பொண்ணு. நேத்தும், இன்னைக்கும்

என்னோட சொந்த முயற்சில பலவிதமாத் தேடிப் பார்த்துட்டேன். அவள் கிடைக்கலை. அதனாலதான் உங்களுக்கு ஃபோன் செஞ்சேன். நீங்க ரகசியமாத் துப்பறிஞ்சி என்மகளைக் கண்டுபிடிச்சித்தரணும். எனக்குப் பயமா இருக்கு சார்.”

சுகன்தாஸ் ஒரு தடவை மூக்கை உறிஞ்சிவிட்டுத் தன் கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்ணாடி கழற்றி கண்களை ஒற்றிக் கொண்டார்.

“ஒன் மினிட் சார்.” என்ற அஸ்வின் குமார் இன்ட்டர்காமில் “நிவேதா, உள்ளே வா,” என்றழைக்க, விநாடிகளில் அந்தப் பெண் உள்ளே வந்து மற்றொரு நாற்காலியில் தன் ஸ்கர்ட்டை ஒருங்கிணைத்து அமர்ந்து நோட்புக்கும், பென்ஸிலும் எடுத்துக் கொண்டாள். உதடுகளை லிப்ஸ்டிக்கால் அழுத்தமாக அடிக்கோடிட்டிருந்தாள்.

“சார், இப்போ சில அடிப்படையான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்க. கடைசியா ஜ்வாலாவை நீங்க எப்போ பார்த்தீங்க?”

“முந்தா நாள் காலைல அவ காலேஜுக்குப் புறப்பட்டு போனப்போ பார்த்ததுதான்.”

“காலேஜ்லேர்ந்து எத்தனை மணிக்கு வழக்கமாத் திரும்பி வருவா?”

“ஆறு மணிக்கெல்லாம் வந்துடுவா.”

“காணோம்னு எப்படி உணர்ந்தீங்க?”

“முந்தா நாள் ஜுவல்லரியை மூடிட்டு ஒம்போது மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தப்போ ஜ்வாலா இன்னும் வரலைன்னு வேலைக்காரங்க சொன்னாங்க.”

அவர் சொல்லச் சொல்ல நிவேதா ஷார்ட்ஹேண்ட்டில் எழுதிக் கொள்ள, அஸ்வின் குமார் பேப்பர் வெய்ட்டை ஓசையில்லாமல் உருட்டியபடி மேற்கொண்டு கேட்டான்.

“உங்க வீட்ல யார், யார் இருக்காங்க?”

“நானும், ஜ்வாலாவும் தான்.”

“வேலைக்காரங்க எத்தனை பேர்?”

“வீட்டுக்குப் பின்னாடி க்வார்ட்டர்ஸ்ல தங்கி வேலை பார்க்கறவங்க மூணு பேர். சமையல்காரன், வேலைக்காரன், தோட்டக்காரன். வந்துட்டுப் போறவங்க ரெண்டு பேர். கூர்க்கா, டிரைவர், அவ்வளவுதான்.”

“ஜ்வாலா காலேஜுக்கு எப்படிப் போவா?”

“காலைல என் கார்ல ட்ராப் பண்ணிட்டு நான் கடைக்குப் போவேன். ஈவினிங் கார் சும்மா இருந்தா அனுப்பி வைப்பேன். வேலையாயிருந்தா அவ ஆட்டோல திரும்பிடுவா. முந்தா நாள் ஈவினிங் எனக்கொரு ஃபங்ஷன் இருந்ததால் அவளை ஆட்டோல வரச் சொல்லியிருந்தேன்.”

“ஜ்வாலாவோட ஃபிரண்ட்ஸை எல்லாம் விசாரிச்சீங்களா?”

“விசாரிச்சுட்டேன். அவ காலேஜுக்கு வந்திருந்ததாச் சொல்றாங்க. ஈவினிங் காலேஜ் முடிஞ்சதும் அவ எதில் போனா, எங்கே போனான்னு யாருக்கும் தெரியலை. வேற எங்கேயும் போறதா அவ யார்கிட்டேயும் சொல்லலைன்றாங்க.”

“சரி, இன்னைக்கு வரைக்கும் ஜ்வாலா சம்பந்தமா உங்களை யாரும் போன்லயோ, இல்லை வேற விதமாவோ காண்ட்டாக்ட் பண்ணலையா?”

“புரியுது சார். ஜ்வாலாவை யாராச்சும் கடத்திட்டுப் போயிருக்கலாம்னு நினைக்கிறீங்களா? எனக்கும் அந்தச் சந்தேகம் இருக்கு. ஆனா அவள் காணாமப் போய் நாற்பத்தெட்டு மணிநேரமாச்சு. இதுவரைக்கும் அப்படி எவனும் ஃபோன் செய்யலையே... அப்படி எவனாச்சும் ஃபோன் செஞ்சி, ‘பத்து லட்சம் தா, பதினைஞ்சி லட்சம் தா’ன்னு மிரட்டியிருந்தா, சத்தியமா நான் உங்ககிட்டே

வந்திருக்க மாட்டேன். எனக்கு ஜ்வாலாதான் முக்கியம். பணத்தை மூஞ்சில வீசியெறிஞ்சிட்டு அவளை மீட்டிருப்பேன். எந்தத் தகவலும் இல்லாம இருக்கறதுதான் எனக்கு ரொம்பக் கவலையாக இருக்கு.”

“அப்போ ஜ்வாலா தன்னிஷ்டப்படி, சுதந்திரமாத் தானே விரும்பிதான் எங்கேயோ போயிருக்கலாம்னு ஒரு முடிவுக்கு வரலாமா சார்?”

“ரெண்டு நாளா எனக்குத் தகவலே சொல்லாம அப்படி எங்கே போவா? இந்த மாதிரியெல்லாம் அவ நடந்துக்கிட்டிடுவான்.”

“கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்படாமச் சொல்லுங்க. உங்க பொண்ணுக்கு லவ் அஃபேர் எதுவும் உண்டா?”

“நோ. நிச்சயமாக கிடையாது.”

“இருக்க வாய்ப்பில்லைன்னு அபிப்பிராயமாச் சொல்லுங்க. இருக்கவே முடியாதுன்னு நிச்சயமாத் தீர்மானம் பண்ணாதீங்க. எந்தப் பொண்ணும் தன் அப்பாகிட்டே பர்மிஷன் கேட்டுட்டு லவ் பண்றதில்லை.”

அஸ்வின் குமாரின் இந்த ஊகத்தை அவர் ரசிக்கவில்லை என்பதை அவர் கையில் கசங்கிய கைக் குட்டை அறிவித்தது.

“ஓக்கே. நான் உங்க வீட்டுக்கு வர்றேன். ஜ்வாலாவோட ரூமைப் பார்க்கணும். ஜ்வாலா இப்படித் திடீர்னு காணாமப் போனதுக்கு எங்கே ஏதாவது க்ளூ கிடைக்கலாம். எதுக்கும் உங்க டெலிபோன்ல டேப் இணைச்சு வைக்கிறோம். அப்புறம்... ஜ்வாலாவோட ஃப்ரெண்ட்ஸ் அட்ரஸ் எல்லாம் எனக்கு வேணும்.”

“தர்றேன். எங்க வீட்டுக்கு எப்போ வர்றீங்க?”

“நீங்க புறப்படுங்க. அரை மணி நேரத்தில நான் வர்றேன்.”

எழுந்து கொண்ட சுகந்தாஸ், “அஸ்வின் குமார்! எத்தனை

செலவானாலும் பரவால்லை. அவளைக் கண்டுபிடிச்சிக் கொடுத்துடுங்க. ப்ளீஸ்...” என்றார். கைக்குட்டை கண்களைத் தடவித் திரும்பியது. சம்பிரதாயமாக மீண்டும் அவனைக் கைகுலுக்கி விலகினார் சுகன்தாஸ்.

பென்ஸிலின் டான்னை நிறுத்தினாள் நிவேதா.

“நிவேதா, சுகன்தாஸ் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு அழற மாதிரித் தெரியலை?” என்றான் அஸ்வின்குமார்.

“ஆமாம். ஆனா சில பேருக்கு எத்தனை சோகத்திலேயும் கண்ணீர் வராது பாஸ்.”

புன்னகைத்துக் கொண்ட அஸ்வின் குமார், ஒலித்த டெலிபோனை எடுத்துப் பேசி விட்டு வைத்து, “ரெண்ட் அனுப்பலையா இன்னும்? இப்படியா ஓனர் ஞாபகப்படுத்தற மாதிரி வெச்சிக்கிறது?” என்றான்.

“போஸ்ட் - டேட்டட் செக் கொடுக்கக் கூடாதுன்னு நீங்கதான் சொல்லி வெச்சிருக்கீங்க பாஸ். போன வாரம் முழுக்க பேங்க் பாலன்ஸ் டைட்டா இருந்திச்சு. சென் குப்தா செக் நேத்து க்ளியராய்டுச்சு. இன்னைக்கு செக் போட்டு அனுப்பிடறேன் சார்.”

“கூடவே ஸாரின்னு ஒரு வரி எழுதிடு நிவேதா. அப்புறம்... சுகன்தாஸ் மேட்டரைப் பொறுத்தவரைக்கும் நான் சொல்ற சில விஷயங்களைச் செஞ்சி வெச்சிடு. நோட் பண்ணிக்கோ. முதல்ல சுகன்தாஸுக்கு ஜ்வாலா சொந்த மகன்தானான்னு தெரியணும். அவ காலேஜ்ல படிக்கிறது உண்மையா? இந்த ஃபோட்டோல இருக்கிறதுதான் ஜ்வாலாவா? - இந்த அடிப்படையான தகவல்களை எல்லாம் க்ளியர் செஞ்சிடு.”

“சரி பாஸ்.”

“அப்புறம்... இந்த ரெண்டு நாள்ல சிட்டில ‘இளம் பெண் கொலை’ன்னு ஏதாச்சும் ரிப்போர்ட்டிங் ஆகியிருக்கான்னு பாரு. சிட்டில உள்ள எல்லா ஹாஸ்பிடல்ஸிலயும் மயக்கமான நிலையில பொண்ணு யாராச்சும் அட்மிட்

செய்யப்பட்டாங்களான்னு விசாரி. டிராஃபிக் டிபார்ட்மெண்ட்லயும் ஆக்ஸிடெண்ட்ஸ் கேஸ் பத்தி விசாரி. இந்தத் தகவல் எல்லாம் சேகரிச்சு வை. நான் சுகன்தாஸ் வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வந்துடறேன்.”

டெலிபோனுடன் இணைக்கிற வசதியுள்ள டேப் ரெக்கார்டரை பீரோவிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு தனது சூகிரி சமுராயில் புறப்பட்டான் அஸ்வின்குமார்.

2

சுகன்தாஸின் பங்களாவைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த விநாடியிலேயே ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்பட்டது. கிட்டே வந்து பார்த்தபோது, பங்களாவை ஒட்டடை அடிக்கத் துவங்கினால் வேலை முடிய இரண்டு மாதங்களாகும் போலிருந்தது.

தமிழ் தெரிந்த கூர்க்கா, சொல்லி வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பெயரை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டு கேட்டைத் திறந்து விட்டான்.

பைக்கைப் போர்ட்டிகோவில் டொயாட்டோ காரின் அருகில் நிறுத்தி, அணைத்து இறங்கினான் அஸ்வின்குமார்.

விசிலடித்தபடி காரைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த டிரைவர் உடனே விசிலை நிறுத்தி, நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான். அதே விசில் அவன் கல்நாயக் பார்த்து விட்டான் அல்லது அந்த உலகப் புகழ் பெற்ற பாடலைக் கேட்டிருக்கிறான் என்று செய்திகள் சொல்லின.

“சார் உள்ளே இருக்காரா?” என்று இவன் கேட்ட பிறகுதான் இவனைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்து, “இருக்கார்.” என்றான். துடைக்கவில்லை என்றால் நடு நெற்றியில் சுடப்படுவாய் என்று உத்தரவிடப்பட்டவன்

போல உடனடி விநாடியில் துடைக்கத் துவங்கி விட்டான்.

அஸ்வின் குமார் அவனருகில் வந்து, “தஞ்சாவூர் டிஸ்ட்ரிக்ட்டா நீ?” என்றான் பைக் சாவியைச் சுழற்றியபடி.

“ஆமாம். எப்படி சார் தெரியும்?”

“தெரியும். பேர் என்ன?”

“கிருஷ்ணப்பா.”

“வீடு எங்கே?”

“ராயபுரத்தில மார்க்கெட் பக்கத்தில. சைக்கிள் வந்துடுவேன். வேலை முடிஞ்சி சைக்கிள் போயிடுவேன்.”

“ஜ்வாலா எங்கே போயிருப்பாள்னு நினைக்கிறே?”

“நமக்கு என்ன சார் தெரியும்?”

“ஏதாச்சும் தோணுதான்னு யோசிச்ச வை. கொஞ்சம் கழிச்ச மறுபடி உன்கிட்டே கேக்கறேன்.”

பங்களாவுக்குள் வந்தான். பாதங்களுக்குக் கீழே ரோஜாக்களைக் கொட்டி வைத்தது போல கம்பளம்.

சுகன்தாஸ் ஃபோனில், “இன்னும் ரெண்டு நாள்ல ரெடியாய்டும் சார். கவலைப்படாதீங்க,” என்று சொல்லி வைத்து, “வாங்க அஸ்வின் குமார். நம்ம ஜே.வி.கே. இல்லே, திருப்பதி ஏடு கொண்டலவாடுக்கு பன்னிரண்டு லட்ச ரூபாய்ல வைரவாள் செஞ்சி போடறார். நம்மகிட்டதான் ஆர்டர் கொடுத்திருக்கார். என்ன சாப்பிடறங்க?” என்றார்.

“இருக்கட்டும் சார். ஜ்வாலாவோட ருமை முதல்ல பார்த்துடறேனே...”

“வாங்க.”

மெத் மெத் மாடிப்புகளில் இருவரும் ஏறி மேலே வந்தார்கள்.

“இதான் ஜ்வாலாவோட ரும்.” என்று அவர் காட்டிய அறை வாசலில் வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய பாஸிஷ் செய்யப்பட்ட தேக்கு மரக் கதவு மின்னலடித்தது. துல்லியமாக முகம் தெரிந்தது.

கதவைத் திறந்ததும், கையில் மைக்குடன் ஆளுயரத்துக்கு நின்று வரவேற்றார் ‘பொடியன்’ விவகாரத்தில் சமாதானமாகப் போய் விட்ட மைக்கேல் ஜாக்ஸன். அருகில் ரூல்ட் நோட்டு போல தலையில் வரி வரியாகக் கட்டிச் செய்து வைத்திருந்த அப்பாச்சி இந்தியன்.

அப்புறம் கையில் மட்டையோடு ‘அவர் எனர்ஜி’ கபில்தேவ். மேலுதடு முழுக்க மீசைக்குள் பதுக்கி வைத்த கமல்ஹாசனின் வெற்று மார்பில் லிப்ஸ்டிக்கின் தீற்றல் இருந்தது. இடுப்புயரத்துக்கு ஸ்பீக்கர் பாக்ஸ்களுடன் அதிர அதிரச் சங்கீதம் சொட்டச் தயாராய் ஆயிரம் வாட்ஸ் மியூசிக் சிஸ்டம். தண்ணீர்ப் படுக்கை. அங்கேயுள்ள குப்பைகள் போல எறியப்பட்டிருந்த சி.டி.பாக்ஸ்கள், வீடியோ கேஸ்ட்ஸ், குப்புறப்படுத்த - மல்லாந்து படுத்த புத்தகங்கள்.

ஒருபுத்தகத்தை எடுத்துத் தலைப்புப் பார்க்க, ‘Only Between You and Me’ என்று போட்டிருந்தது. மழுப்பலான அட்டைப் படத்தில் உற்றுப் பார்த்தால் அவள் எதுவும் அணிந்திருக்கவில்லை என்று தெரிந்தது. ரொம்ப உற்றுப் பார்க்கச் சங்கடமாக இருந்ததால் வைத்து விட்டான்.

“நான் கீழே வெய்ட் பண்ணேன். நீங்க பொறுமையா இந்த ரும் முழுக்க நல்லாச் சோதனை போட்டுட்டு வாங்க.” சுகன்தாஸ் வெளியேறினார்.

வார்ட்ரோப்புகளைத் திறந்து வியந்தான். ஒரு கடை பிடித்து ‘சுகன்தாஸ் ரெடிமேட்ஸ்’ என்று போர்டு வைத்து வேறு முதலீடே இல்லாமல் இந்த உடைகளை வைத்து வியாபாரம் செய்யத் துவங்கி விடலாம். வரிசையாகப் பல நிறங்களில் தொங்கிய அந்தரங்க உடைகளைத் தனியாக சென்று பார்ப்பதிலேயே ஒரு ஜில் இருந்தது. மனம் கற்பனைகளுக்குச்

சென்றது. மனத்தையும், உடைகளையும் கலைத்துத் தேடத் துவங்கினான்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து சோர்ந்து போன முகத்துடன் கீழே இறங்கி வந்த அஸ்வின்குமார் தன் உதடுகளைப் பிதுக்கினான். “அவள் காணாமல் போனதோட சம்பந்தப்படுத்தற மாதிரி குறிப்பா, எதுவும் கிடைக்கலை. ஆனால் அவ உபயோகிகிற பொருள்களை வெச்சி, படிக்கிற புக்ஸ் வெச்சி அவளை ரொம்ப மாடர்னான, ஒரு ‘டோண்ட் கேர் டைப்’ பொண்ணா என்னால ஊக்க முடியுது சார்.”

“வாஸ்தவம். கேர் பண்ணிக்கிற பொண்ணாயிருந்தா அப்பா கவலைப்படுவாரேன்னுகூட யோசிக்காம இப்படித் தகவல் கொடுக்காம இருப்பாளா?” என்றார் சுகன்தாஸ். “உட்காருங்க. இப்ப காப்பி சாப்பிடலாமா? பாண்டியா! ரெண்டு பேருக்கும் காப்பி எடுத்துட்டு வா” என்றதும் ஒரு பித்தளை பூச்சாடியைத்துடைத்துக் கொண்டிருந்தவன் உள்ளே சென்றான். காப்பியோடு வந்தான். டிப்பாயில் வைத்த போது அவன் விரல்களையே கவனித்தான் அஸ்வின்குமார். கருடாழ்வார் போல நகங்கள். அவனுடைய நகங்களை வெட்ட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தால் நெய் கட்டர், கத்திரியெல்லாம் உதவாது. அச்சாபீசின் கட்டின் மிஷினுக்குத்தான் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.

நகரப்போன பாண்டியனை, “ஒரு நிமிஷம் நில்லுப்பா,” என்றான் அஸ்வின்குமார்.

“என்ன சார்?” என்றான் படுபவ்யமாக.

“ஜ்வாலா ஏதாச்சும் சாமான்கள் கேட்டா வாங்கித் தருவியா?”

“ஓ! வீடியோ லைப்ரரிக்கு என்னைத்தான் அனுப்புவாங்க.”

“அவங்களோட சொந்த உபயோகத்துக்கு என்னென்ன வாங்கிக்கொடுத்திருக்கே?”

“பேட்டரி கேப்பாங்க. சில சமயம், தெருமுனையில் மிக்சர்

கடையிலேர்ந்து சூடாப் பக்கோடா கேப்பாங்க. கோந்து, கார்பன் காகிதம்னு படிப்புச் சம்பந்தமாக் கேப்பாங்க.”

“முக்கியமானதை விட்டுட்டியே! இது நீதானே வாங்கிக் கொடுத்தே?”

அஸ்வின்குமார் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து அந்த மென்த்தால் சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து டிப்பாய் மேல் வைத்தான்.

“வாட் நான்சென்ஸ் ஈஸ் திஸ்?” என்றார் சுகன்தாஸ்.

“பதறாதீங்க சார். ஜ்வாலாவோட ரூமிலேர்ந்துதான் எடுத்தேன். கொஞ்சம் காட்டமா, விறுவிறுன்னு இருக்கிற மென்த்தால் சிகரெட். சொல்லுப்பா. இது நீதானே வாங்கிக் கொடுத்தே?”

பாண்டியன் தயங்கினான். பின்னந்தலையைப் பிய்த்து விடுவது போலத் தேய்த்தான்.

“சொல்டா ராஸ்கல்! பதில் சொல்டா!” கத்தினார் சுகன்தாஸ்.

“ஆ... ஆமாங்க. யார்கிட்டயும் சொல்லாதேன்னு சொல்லிக் காசு கொடுத்து வாங்கிட்டு வரச் சொல்லுவாங்க.”

“தினம் ஒரு பாக்கெட்டா?”

“அய்யோ. இல்லீங்க. வாரத்துக்கு ஒரு தடவை. நான்குடச் சொன்னேங்க. இதெல்லாம் வேணாம்னு, அதுக்கு அவங்க, ‘இது தலைவலிக்கு நல்லது பாண்டியா. உனக்குத் தெரியாது’ன்னு சொல்லிட்டாங்க.”

“அப்புறம்? வேற என்னவெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கே?”

“சத்தியமா வேற எதுவும் வாங்கிக் கொடுத்ததில்லீங்க.”

சுகன்தாஸ் அந்த சிகரெட் பாக்கெட்டைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்து, “என் மகளா? என்னால் நம்பவே முடியலையே!” என்றார்.

“இன்னைக்குள்ள தலைமுறைக்கு எல்லாத்தையும் அனுபவிச்சப் பார்க்கற துடிப்பு இருக்குது சார். இதில் ஆச்சிரியப்படறதுக்கு எதுவும் இல்லை. ஜ்வாலாவுக்கு இன்னொரு முகம் இருக்கணும். அவளோட நெருங்கிப் பழகற தோழிகளை விசாரிக்கணும்.”

சுகன்தாஸ் தயாராக எழுதி வைத்திருந்த ஏழு பெண்களின் விலாசங்கள் கொண்ட காகிதத்தை நீட்டினார்.

“ஜ்வாலாவுக்கு இந்த ஏழு பேரும் ரொம்ப க்ளோஸ். வீட்ல ஒரு சின்ன விருந்தானாலும் சரி, பிக்னிக் போறதா இருந்தாலும் சரி, இந்த ஏழு பேர் இருப்பாங்க.”

“ஐ ஸீ... உங்க வீட்டோட இருக்கற சமையல்காரனையும், தோட்டக்காரனையும் கூப்பிடுங்களேன். பார்த்து வெச்சுக்கறேன்.”

“தோட்டக்காரன் துரைசாமி அவன் ஊர்ல திருவிழான்னு ஊருக்குப் போயி நாலஞ்சு நாளாச்சு. சமையல்காரனை வரச் சொல்றேன். போடா, போய் நல்ல தம்பியை வரச் சொல்லு.”

நல்லதம்பி வேட்டி, கை வைத்த பனியன், தோளில் சிகப்பு ஈரிழைத் துண்டோடு வந்தார்.

3

அஸ்வின்குமார் தன் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சியின் அலுவலகத்துக்கு திரும்பியபோது, நிவேதாவும், ஹரியும் அவனுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். மணி - சில்வண்டுகளின் பின்னல்களுடன் கூடிய 9.30.

“என்னாச்சு பாஸ்? எனி டெவலப்மெண்ட்?” என்றான் ஒரு கொட்டாவியை மென்று துப்பிய நிவேதா.

“ஜ்வாலாவுக்கு மென்த்தால் சிகரெட் பிடிக்கும்ங்கிற தகவல்தான் டெவலப்மெண்ட்,” என்று சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தவன், சுகன்தாஸ் வீட்டில் விசாரித்தவைகளை, பார்த்தவைகளை விவரித்து விட்டு, “அந்த ஏழு ஃப்ரண்ட்ஸ்ல அஞ்சு பேரைப் பார்த்து விசாரிச்சுட்டு வந்துட்டேன். அதுதான் லேட்” என்றான்.

“என்ன சொல்றாங்க?” என்றான் ஹரி.

“ஆளானுக்கு ஒரு தகவல் சொல்றாங்க. ஜ்வாலாவுக்கு ஒரு சரியான பிக்சர் கொடுக்க முடியலை. சனிக்கிழமை தவறாம... டிஸ்கோ ஆடுவாளாம். மெட்டேஷன் கிளாஸுக்கும் போவாளாம். ஜ்வாலாவோட ரூமைப் பார்த்தவங்களுக்கு அவளுக்குத் தியானம் தெரியுமனு நம்பறதுக்குச் சிரமமா இருக்கும்.”

“லவ் உண்டாமா?” என்றான் நிவேதா.

“அந்தக் கேள்வி கேட்டா ஏதோ கெட்ட வார்த்தையை சொல்லிட்ட மாதிரிதான் பார்க்கிறாங்க அவளோட ஃபிரெண்ட்ஸ்.”

“அப்போ பாய் ஃபிரெண்ட்ஸ்?”

“நிறையப் பேர் உண்டாம். சிலர் அட்ரஸ் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன். நாசுக்கா விசாரிக்கணும். உன்னைச் சேகரிக்கச் சொன்ன தகவல்கள் எல்லாம் என்னாச்சு?”

“விசாரிச்சுட்டேன் பாஸ். அப்படி எதுவும் கொலை ரிப்போர்ட் ஆகலை. நோ ஆக்ஸிடென்ட்ஸ்” என்றான் நிவேதா.

“சுகன்தாஸ் சொன்ன தகவல்கள்?”

“ஐ.எஸ்.ஐ. முத்திரை குத்தின உண்மைகள். உங்களோட கெஸ் என்ன பாஸ்?”

“அந்த வீட்ல எந்த வேலைக்காரனோட பார்வையும்

சரியில்லை. ஏதோ நடந்திருக்கு. உதாரணமா நான் ஒரு கற்பனை சொல்றேன். தன் மகள் பத்தி ரொம்ப உயர்வா நினைச்சிட்டிருக்கிற சுகன்தாஸுக்கு ஜ்வாலா பத்தி ஓர் அதிர்ச்சியான செய்தி தெரிய வருதுன்னு வெச்சிக்கலாம். அவர் என்ன செய்வார்?”

“கூப்புட்டுக் கண்டிப்பார்.” என்றான் ஹரி.

“கண்டிக்கிறப்ப ஜ்வாலா எதிர்த்துப் பேசி ஆத்திரத்தைத் தூண்டினா என்ன செய்வார்?”

“அறைவார்.” என்றாள் நிவேதா.

“அடிக்கிறப்போ படாத இடத்தில் அடி செமத்தியா விழுந்தா ஜ்வாலா என்ன ஆவா?”

“மை காட்! ஜ்வாலா யதேச்சையாச் செத்துப் போய், சுகன்தாஸ் அதை மறைச்சி, மகள் காணாமப் போனதா நாடகமாடிக்கிட்டிருக்கார்னு நினைக்கிறீங்களா பாஸ்?”

“எல்லா விதமாவும் நினைக்க வேண்டியது நம்ம கடமை நிவேதா. தோட்டக்காரன் துரைசாமி அவனோட சொந்த ஊர் பல்லடத்துக்குத் திருவிழாவுக்காகப் போயிருக்கிறதாச் சொன்னார். அவனோட அட்ரஸ் வாங்கியிருக்கேன். பல்லடத்தில் என் ஃப்ரெண்டு அய்யப்பன் பால் பண்ணை வெச்சிருக்கான். அவனைப் பிடி. சொல்றேன்.”

நிவேதா டெலிபோன் நம்பர்கள் அடங்கிய புத்தகத்தைப் புரட்டி, பல்லடத்துக்கான எஸ்.டி.டி.கோட் எண் பார்த்துக் கொண்டு டயல் செய்து பேசி, “இந்தாங்க பாஸ், அவரே பேசறார்” என்றாள்.

“ஹலோ, அய்யப்பன், எப்படி இருக்கே? ஓர் அட்ரஸ் சொல்றேன். குறிச்சுக்கோ. துரைசாமி, பதினேழு, ராமர் கோவில் தெரு, பல்லடம். ஒரு உதவி செய்யணும் நீ... இந்த துரைசாமி மெட்ராஸ்ல ஒரு பெரிய வீட்ல தோட்டக்காரனா வேலை பார்க்கறான். தற்சமயம் உங்க ஊருக்கு வந்திருக்கான். அவன் அங்கதான் இருக்கானான்னு விசாரி. அவன் ஆள்

எப்படிப்பட்டவன்னு அக்கம் பக்கத்துல கொஞ்சம் விசாரி. அவன் வேலை பார்த்த வீட்டுப் பொண்ணைக் காணோம். அதில இவன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம்னு ஒரு சின்ன சந்தேகம். அந்த நோக்கத்திலே விசாரி.”

“சரி, நாளைக்கு விசாரிச்சுத் தபால் எழுதறேன்.”

“அடேய்! பொண்ணு பார்த்துட்டுப் போறவன் பதில் சொல்ற மாதிரி சொல்றியே, இது ரொம்ப அர்ஜெண்ட் கண்ணா. இப்பவே புறப்பட்டு விசாரிக்க ஆரம்பி. நாளைக்குக் காலைல எனக்கு ஃபோன் பண்ணித் தகவல் சொல்லு.”

“சரி, பன்றேன்.”

“ஆமாம். உங்க ஊர்ல இப்ப திருவிழா நடக்குதா?”

“திருவிழாவா? இப்ப ஏது? பங்குனி மாசம்தானே நடக்கும்?”

“ரைட்டு, வெச்சுடு” வைத்து விட்டு, “துரைசாமி பத்தித் தகவல் தெரிஞ்சிடுச்சு. அவன் ஊர்ல திருவிழான்னு பொய் சொல்லிட்டுப் புறப்பட்டுப் போயிருக்கான்.” என்றான் அஸ்வின்குமார்.

“பாஸ். நீங்க யூகம் செய்யறது சரியோன்னுதான் படுத்து. ஏன்னா, யாராச்சும் கடத்திட்டுப் போயிருந்தா இவ்வளவு நேரத்துக்குத் தொடர்பு கொண்டிருப்பாங்க. வீட்டைப் பிடிக்காம, கோபமாக அவ போயிருந்தா நாலு வரி லெட்டராவது எழுதி வைச்சிட்டுப் போயிருக்கணும். அதுவும் இல்லை.”

“ஒரு வேளை ஜ்வாலா லெட்டர் எழுதி வெச்சிருந்தது அதை சுகன்தாஸ் கவனிக்காம விட்டிருந்தா?” என்றாள் நிவேதா.

“என்ன உளர்றே? அவர் கவனிக்கத் தவறியிருந்தா என் பார்வையிலாவது பட்டிருக்கணுமே? அப்பாவுக்கு லெட்டர் எழுதி பரண்லயா வெச்சுட்டுப் போவா? ஹரி, உனக்கு ஒரு வேலை தர்றேன்,” என்றான் அஸ்வின் குமார்.

“சொல்லுங்க பாஸ்.”

“சுகன்தாஸோட டிரைவர் கிருஷ்ணப்பாவோட ராயபுரம் அட்ரஸ் தர்றேன். நீ புறப்பட்டுப் போ. அவன் டீட்டி முடிஞ்சு பத்து மணிக்கு மேலதான் வீட்டுக்குப் போவானாம். அவனைக் கண்காணி. அவன் எங்கேயாச்சும் போனா, விடாம ஃபாலோ பண்ணு. அவன் வீட்டு ஜன்னல் மைக்ரோஃபோன் பொருத்தி அவன் தன் பொண்டாட்டியோட என்ன பேசறான்னு தூரத்திலேந்து கவனி.”

ஹரி புறப்பட்டுப் போனதும், “வா, நிவேதா... உன்னை வீட்ல விட்டுட்டுப் போறேன். காலைல ரெண்டாவது ரவுண்டு விசாரணையை ஆரம்பிக்கலாம். இதுக்கு நடுவுல நான் வேற ஒரு ஐடியாகூட வெச்சிருக்கேன்.” என்றான் அஸ்வின்குமார்.

4

சுகன்தாஸ் கண்ணாடிக் கோப்பையில் தேன் நிற திரவம் ஊற்றி களக் களக் என்று இரண்டு ஐஸ் துண்டுகளைக் கை படாமல் எடுத்துப் போட்டு யாருக்கும் சியர்ஸ் சொல்லாமல் குடிக்கத் துவங்கிய போது இரவு மணி 11.

சுவரில் பெரிய சைனில் இவரும், ஜ்வாலாவுமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த புகைப்படத்தைப் பார்த்தார். கண்கள் கலங்கின. கைக்குட்டை தேடியபோது டெலிபோன் அழைத்தது.

எடுத்து, “சுகன்தாஸ் பேசறேன்.” என்றார்.

“வணக்கம் சுகன்தாஸ். உங்க பொண்ணைக் காணாம ரொம்பத்தான் பதைச்சுப் போய்ட்டிங்களா?” என்றது ஒரு முரட்டுக் குரல்.

“ஹலோ, யாரு?” அவர் கை உடனடியாக நீண்டு இணைப்பு டேப் ரெக்கார்டரை ஆன் செய்தது.

“என்ன சார் நீங்க... போலீஸ்கிட்டே போவீங்கன்னு பார்த்தா, பிரைவேட் ஆசாமிகிட்டே போய்ட்டிங்களே! போலீஸ்ல சொல்லியிருந்தா நியூஸ் பேப்பர்ல வரும். ‘கடத்தியது யாரென்று தெரியவில்லை’ன்னு என்னைப் பத்தியும் எழுதுவாங்க. பரபரப்பு வரும். கண்ணாமூச்சி காட்டி ரேட்டை எக்கச்சக்கமா ஏத்திடலாம்னு நினைச்சேன். பரவால்லை. நமக்கு வேண்டியது பணம். அது தரில்லோட கிடைச்சா என்ன? தரில் இல்லாம கிடைச்சா என்ன?”

“ஹலோ, நீ யார் பேசறது?”

“என் பேரு, நட்சத்திரம், கோத்திரம் இதெல்லாம் இப்ப முக்கியமா. இல்லை, ஜ்வாலாக்குட்டி, கற்போட, உயிரோட, திரும்பி வர வேண்டியது முக்கியமா?”

“கடவுளே! நீதான் அவளைக் கடத்திட்டுப் போனவனா?”

“இதைப் புரிஞ்சுக்கறதுக்கு இவ்வளவு நேரமா?”

“என் ஜ்வாலா எங்கே இருக்கா?”

“என் பொறுப்புலதான் பத்திரமா இருக்கா. இந்த செகண்ட் வரைக்கும் கற்போடதான் இருக்கா. சுகன்தாஸ், விஷயத்துக்கு வந்துடலாமா? இது சுத்தமான ஒரிஜினல் கடத்தல். ஏன்? பணம் வேணும் எனக்கு. இப்ப நான் சொல்றது ப்ளாக் மெயில்தான். பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்துடலாமா?”

“சொல்லு! உனக்கு எவ்வளவு பணம் வேணும்?”

“முதல்ல ஜ்வாலாவுக்கு நீங்க வெச்சிருக்கிற விலையைத் தெரிஞ்சுக்கறேனே. எவ்வளவு தருவீங்க சார்?”

“என் பொண்ணுக்கு நான் விலை வைக்கிறதா? நோ, என்னைச் சித்ரவதை பண்ணாதே! உனக்கு எவ்வளவு வேணும்? அதைச் சொல்லு.”

“எனக்குப் பேராசை எல்லாம் கிடையாது. உங்க சொத்தோட மொத்த மதிப்பும் எனக்குத் தெரியும். ஜ்வாலா உங்களுக்கு ஒரே பொண்ணுங்கிறதும் தெரியும். எக்கச்சக்கமா

வாங்கி நான் என்ன செய்யப் போறேன்? ஜஸ்ட் இருபத்து அஞ்சு லட்சம் போதும். ரொம்பச் சீப்பா இல்லை?”

“தர்றேன். கண்டிப்பாத் தர்றேன்.”

“இன்னும் ஜாஸ்தி கேட்டிருக்கலாமோ?”

“இதோ பாரு. விளையாடாதே. நீ கேக்கற. நான் தரச் சம்மதிச்சிட்டேன். ஜ்வாலாவை எதுவும் செஞ்சிடாதே. நேர்மையாக நடந்துக்கணும் நீ.”

“தொழில் நேர்மையோட நடந்துப்பான் சார் இந்த து...! சரி, எப்படிப் பணத்தை தர்றதுன்னு பேசலாமா?”

“அதுக்கு முன்னாடி முதல்ல ஜ்வாலாவைப் பேசச் சொல்லு. உடனே நான் அவளோட பேசணும்.”

“நான் வெளில பப்ளிக் பூத்லேர்ந்து பேசிட்டிருக்கேன். ஜ்வாலாவை வெச்சிருக்கிற இடத்திலே ஃபோன் இல்லை. ஜ்வாலா என்கிட்டேதான் இருக்காள்னு உங்களுக்கு நம்பிக்கை வரணுமில்லையா? அதனால உங்களுக்கு ஃபோன் பேசறதுக்கு முன்னால நான் ஒரு காரியம் செஞ்சிட்டுத்தான் வந்திருக்கேன். அதாவது உங்க வீட்டுப் பின்பக்கம் காம்பெளண்ட் தாண்டி ஜ்வாலாவோட ஹேண்ட் பேக்கை வீசியிருக்கேன். ஜ்வாலாவைக் காலேஜ் வாசல்லேர்ந்து நான் கடத்திட்டு வந்தப்போ அவ வெச்சிருந்த ஹேண்ட் பேக் அது. நான் லைன்லையே இருக்கேன். போய் முதல்ல அதை எடுத்துட்டு வாங்க சார்.”

சுகன்தாஸ் ரிசீவரைத் தனியாகக் கிடத்தி விட்டு அவசரமாகப் புகுகளிறங்கி வீட்டின் பின்புற விளக்குகளைப் போட்டுக் கொண்டு வந்து தேடினார்.

வாதாம் மரத்தின் அகல இலை மெத்தைக்கு நடுவில் புலித்தோல் போல் புகுபுகுவென்றிருந்த ஜ்வாலாவின் ஹேண்ட் பேக் கிடந்தது. கையிலெடுத்துப் பார்த்தார். சந்தேகமே இல்லை. இது ஜ்வாலாவுடையதுதான்.

திறந்து உள்ளே பார்த்தார். ஜ்வாலாவின் கைக்குட்டை, லிப்ஸ்டிக், கொஞ்சம் பணம் இருந்தது.

மீண்டும் அறைக்கு வந்து ரிசீவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ, சொல்லு.”

“ரைட்டா? இப்போ மேற்கொண்டு பேசலாமா? இருபத்து அஞ்சு லட்சத்தை நாளைக்கு ராத்திரிக்குள்ள ரெடி செய்ய முடியுமா?”

“முடியும்.”

“பழைய நோட்டுக்களா வேணும். ஒரு பெட்டில அடுக்கி எடுத்துக்கிட்டு ராத்திரி ஒரு மணிக்கு நீங்க மட்டும் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வாங்க. மெட்ராஸ் - லக்னோ எக்ஸ்பிரஸ் நிற்கும். அதில் ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ் கம்ப்பார்ட்மெண்ட்டுக்கு வாங்க. 'இ3'ங்கிற நம்பர் கூப்பேலே சீட்டுக்கு அடியில பெட்டியை வைங்க. இறங்கி, திரும்பிப் பார்க்காம போயிடுங்க. அந்த டிடெக்டிவ் யோசனையைக் கேட்டுக்கிட்டு, பெட்டி எடுக்க வர்ற என்னை மடக்கறதுக்கு ஏதாச்சும் குறுக்கு யோசனை செஞ்சா, ஜ்வாலா கடற்கரையோரமா உங்களுக்குக் கிடைப்பா. அப்போ அவகிட்டே ரெண்டு விஷயம் மட்டும் இருக்காது. ஒண்ணு கற்பு. இன்னொண்ணு உயிர். அந்த மாதிரி ஏற்பாடு செஞ்சிட்டுத்தான் பெட்டி எடுக்க நான் வருவேன்.”

“இல்லை. அந்த மாதிரி எல்லாம் எதுவும் செஞ்சிடாதே. நான் கண்டிப்பாப் பணம் தர்றேன். எனக்கு ஜ்வாலாதான் முக்கியம்.”

“பெட்டியை எடுத்துக்கிட்டு நான் என்னோட இடத்துக்கு போய் எண்ணிச் சரி பார்த்துக்கிட்டு, அதுக்கப்பறம்தான் ஜ்வாலாவை விடுவிப்பேன். நாளைக்கு ராத்திரி! ஒரு மணி! சென்ட்ரல்! வெச்சிடறேன்!”

எதிர்முனை வைக்கப்பட்டதும், டேப்பை நிறுத்தின சுகன்தாஸ் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

அஸ்வின்குமாரை அழைத்து, விவரங்களைச் சொல்வதா? வேண்டாமா? சொன்னால் அவன் என்ன சொல்வான்? 'பணம் கொடுக்காமலேயே உங்கள் மகளை மீட்டுக் காட்டுகிறேன்' என்று சவடால் பேசுவான்.

இவன் கண்டுபிடிக்கிறேன் என்று ஏதாவது செய்யப் போக, கடத்தல் ஆசாமி ஆத்திரப்பட்டு ஜ்வாலாவை ஏதாவது செய்து விட்டால் நஷ்டம் யாருக்கு?

இருபத்து ஐந்து லட்சம் எனக்குப் பெரிய விஷயமே இல்லை. சுலபமாகச் சம்பாதித்து விடுவேன்.

இந்த மிரட்டல் விவரத்தை அஸ்வின்குமாரிடம் தெரிவிப்பதில்லை என்று சுகந்தாஸ் தீர்மானத்துக்கு வந்தார்.

5

காலை எட்டு மணிக்கு அஸ்வின்குமார் பைக்கைக் கட்டிடத்தின் அண்டர் கிரவுண்டில் உள்ள பார்க்கிங் பகுதியில் நிறுத்தி விட்டு, லிஃப்ட்டில் தன் அலுவலகத்துக்கு வந்த போது ஹரி உம்மென்றிருந்தான். நிவேதா உற்சாகமாக இருந்தாள். தலையை நூடுல்ஸ் போல் என்னவோ சிக்கலாக ஹேர் ஸ்டைல் செய்து வைத்திருந்தாள்.

“பாஸ், நேத்து ராத்திரி 11 மணிக்கு சுகந்தாஸுக்கு போன் வந்திருக்கு. பணம் கேட்டு மிரட்டியிருக்கான். ஆனா சுகந்தாஸ் நமக்குத் தெரிவிக்காம மறைச்சிட்டார்” என்றான் நிவேதா.

“என்ன சொல்றே நீ? எப்போ ஃபோன் வந்தாலும் உடனே எனக்குத் தகவல் தரச் சொல்லியிருந்தேனே... என் வீட்டு ஃபோன் நம்பரும் கொடுத்திருந்தேனே... சரி, உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எக்ஸ்சேஞ்சல் உங்க ஃபிரண்ட் அர்ஜுன்கிட்ட சொல்லி

வைச்சிருந்தீங்க இல்லையா? அவர் இப்ப கூப்பிட்டுத் தகவல் சொன்னார்.”

“அந்தக் காலை ட்ரேஸ் பண்ணினானாமா?”

“ம். நுங்கம்பாக்கத்திலே பப்ளிக் பூத்தோட நம்பராம்.”

“பேசினது யாராம்? என்ன பேசினானாம்?”

“நாம் டேப் இணைச்சிருக்கிறதால எப்படியும் அதில பதிவாகும்னு அர்ஜுன் பேச்சைச் சரியாக் கவனிக்கலையாம். காலை ட்ரேஸ் பண்ணதிலதான் குறியா இருந்தாராம். இருபத்து அஞ்சு லட்சம், சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்னு காதில விழுந்திச்சாம்.”

“இவ்வளவு நடந்திருக்கு. இவர் ஏன் நமக்குச் சொல்லலை?”

“நம்ம உதவியைத் தேடினா, ஜ்வாலாவுக்கு ஆபத்துன்னு அவன் மிரட்டியிருப்பான்.”

“அதுக்காக? நிவேதா, எனக்குச் சில சந்தேகங்கள் தெளிவாய்ிட்டா ஒரு பைசா செலவில்லாம ஜ்வாலாவை மீட்டுடலாம்.” என்ற அஸ்வின் குமார் ஹரியிடம், “என்னாச்சு? நேத்து டிரைவர் கிருஷ்ணப்பாவை ஃபாலோ செஞ்சியா ஹரி?” என்றான்.

“பாஸ்! என்னை மன்னிச்சிடுங்க. நேத்து ராயபுரத்துல அந்தக் கிருஷ்ணப்பா வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே போய்க் காத்திருந்தேன். சைக்கிள்ல அவன் வீட்டுக்கு வந்தான். ‘சீக்கிரம் சோத்தைப் போடு! நான் வெளில போகணும்,’னு மட்டும் பொண்டாட்டிகிட்டே பேசினான். வேற ட்ரேஸ் போட்டுக்கிட்டு வெளில வந்தான். நடந்தான். இடைவெளி விட்டு நான் ஃபாலோ செஞ்சேன். திடீர்னு ஒரு சினிமாத் தியேட்டருக்குள்ளே நுழைஞ்சான். நானும் டிக்கெட் எடுத்துக்கிட்டுப் போய் உக்காந்தேன். அவனை என் பார்வைல வெச்சுக்கற மாதிரிதான் உக்காந்தேன். பழைய சிவாஜி படம். ரொம்ப ரசிச்சுப் பார்த்துக்கிட்டிருந்தேனா, கோட்டை விட்டுட்டேன். அவன் எப்போ எந்திரிச்சுப்

போனான்னே தெரியலை. காணோம். வெளில வந்து தேடிப் பார்த்துட்டு எப்படியும் வீட்டுக்குத்தானே வரணும்னு பழையபடி வீட்டுக்கு எதிரில் காத்திருந்தேன். ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு வந்து சேர்ந்தான். பொண்டாட்டிகிட்டே எதுவும் பேசாமல் படுத்துத் தூங்கிட்டான். நான் மைக்ரோஃபோனை எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்.!!

“போடா முட்டாள்! பாதிப் படத்துல எந்திரிச்ச அவன் எங்கே போனான்? அதானே முக்கியம்? அதைக் கோட்டை விட்டுட்டு வந்து நிக்கிறியே.”

அஸ்வின்குமார் கோபமாகக் கத்தி விட்டு, ஒலித்த டெலிஃபோனை எடுத்தான்.

“ஹலோ, அஸ்வின்குமார்.”

“அஸ்வின், நான் பல்லடத்திலிருந்து அய்யப்பன் பேசறேன்.”

“சொல்லுப்பா.”

“நீ சொன்ன அட்ரஸ்ல துரைசாமியோட அப்பா மட்டும்தான் இருக்கார். அவன் ஊருக்கு வந்து ரெண்டு வருஷமாச்சுன்னு சொல்றார். உள்ளூர்ல அவனுக்கு அவ்வளவு நல்ல பேர் இல்லையேப்பா. ஆடு, கோழி எல்லாம் திருடி வித்திருக்கான். பல தடவை மாட்டிக்கிட்டு உதை வாங்கியிருக்கான். அப்புறம்தான் மெட்ராஸ் புறப்பட்டு வந்தானாம். யாரைக் கேட்டாலும் அவனைப் பார்க்கலைன்னுதான் சொல்றாங்க. அவன் இங்கே வந்த மாதிரித் தெரியலை.”

“போதும் அய்யப்பா. எதேஷ்டம். ரொம்ப தேங்க்ஸ். ஓய்வா அப்புறம் பேசறேன். வெச்சிடவா?”

அஸ்வின்குமார் வைத்து விட்டு விவரம் சொல்லி, “துரைசாமியும், கிருஷ்ணப்பாவும் சேர்ந்துதான் சதி பண்ணானுங்களா? நிவேதா, நீ வா. சுகன்தாஸைப் பார்த்துட்டு வரலாம்” என்று புறப்பட்டான்.

★

★

★

சுகன்தாஸ் வீட்டுக்கு இவர்கள் பைக்கில் போய் சேர்ந்த போது அவர் வீட்டில் இல்லை. ஒரு மணி முன்பாகவே காரில் புறப்பட்டு வெளியே சென்று விட்டதாகச் சொன்னான் பாண்டியன்.

அஸ்வின்குமார் பார்வை டெலிபோனுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த டேப் ரெக்கார்டரின் மேல் விழுந்தது.

“பாண்டியன், எங்களுக்குச் சூடா காப்பி கொண்டு வாயேன்.”

அவன் போனதும் “கவனிச்சிட்டேன் பாஸ். பதிவு பண்ணிருக்காரு. கவுண்ட்டர்ல நம்பர் மாறியிருக்கு. ஆனா உள்ளே கேஸ்ட் இல்லை” என்றாள் நிவேதா.

“நமக்குத் தெரிவிக்க வேணாமனு தீர்மானிச்சிருக்காருனு நல்லா தெரியுது நிவேதா.”

போர்ட்டிகோவில் கார் வந்து நின்று, ஒரு பெரிய சூட்கேசோடு உள்ளே வந்த சுகன்தாஸ், அவர்களைப் பார்த்ததும் லேசாக அதிர்ச்சியடைந்தார்.

“குட்மார்னிங் சார்” என்ற அஸ்வின்குமார், “கொஞ்சம் தனியாப் போயிடலாமா? பேசணும்” என்றான்.

அருகிலிருந்த தனியறைக்குள் வந்தமர்ந்ததும், “என்ன சார் ஆச்சு? ஏன் நேத்து ராத்திரியே எங்களைக் கூப்பிடலை?” என்றான்.

“எதுக்குக் கூப்பிடணும்?”

“மறைக்காதீங்க சார். ராத்திரி ஒரு மணிக்கு மிரட்டல் ஃபோன் வந்தது எங்களுக்குத் தெரியும். எக்ஸ்சேஞ்சல் என் ஃப்ரண்ட் கிட்ட சொல்லி வெச்சிருந்தேன். அவன் கூப்பிட்டுத் தகவல் சொன்னான்.”

சுகன்தாஸ் சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்து விட்டு, “இதோ பாருங்க, எனக்கு அவன்கிட்டேர்ந்து போன் வந்தது

உண்மை. பணம் கேட்டுக்கான். நான் கொடுத்துடறாத் தீர்மானிச்சிட்டேன். இப்பதான் ரெண்டு பேங்க்ல பணம் எடுத்துக்கிட்டு வர்றேன். இதுவரைக்கும் நீங்க செஞ்ச உதவிக்கு நன்றி. சர்வீசுக்குண்டான பில் அனுப்புங்க. செக் தந்துடறேன். ஜ்வாலாவை மீட்டுக்கற வேலையை நான் பார்த்துக்கறேன்.” என்றார்.

“முகத்தில கதவு சாத்தற மாதிரி இப்படிப் பேசுறீங்களே சார்? எவ்வளவு பணம் கேட்டான்?”

“இருபத்து அஞ்சு லட்சம்.”

“மை காட்! அவன் பேசினதை டேப் செஞ்சீங்களா?”

“இல்லை.”

“பொய் சொல்றீங்க. டேப் செய்திருக்கீங்க. கேஸ்ட்டை எடுத்து மறைச்ச வெச்சிட்டீங்க. ஏன் திடீர்னு இப்படி எங்களைக் கத்தரிக்கிறீங்க?”

“நீங்க தொடர்ந்து எனக்கு உதவி செய்யறது தெரிஞ்சா என் மகளுக்கு ஆபத்தாய்டும்.”

“அதுக்காக அவ்வளவு பணத்தைத் தூக்கிக் கொடுக்கப் போறீங்களா?”

“வேற வழி?”

“தயவுசெஞ்சி அந்த கேஸ்ட்டைக் கேக்க எனக்கு அனுமதி கொடுங்க. நான் சிலரைச் சந்தேகப்படறேன். பின் பாய்ண்ட் செய்யற மாதிரி அவன் பேச்சில் ஏதாவது க்ளூ கிடைக்கலாம். அப்படிக் கிடைச்சா, உங்களுக்கு பணம் நஷ்டப்படாம ஜ்வாலாவை மீட்டுட முடியும் சார்.”

ரொம்ப நேரம் பேசித்தான் அவரை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. சுகன்தாஸ் அரை மனத்தோடு மேஜையிலிருந்து அந்தக் கேஸ்ட் எடுத்துத் தர, அதை ஓட விட்டு முழுக்கப் பொறுமையாகக் கேட்டு முடித்தார்கள்.

“நான் சந்தேகப்பட்டதுக்கு வலு சேர்க்கற மாதிரிதான் இருக்கு சார். போலீஸ் கிட்டே போகாம பிரைவேட் ஆசாமிகிட்டே போய்ட்டீங்களேன்னு கேட்டுக்கான் பாருங்க. நீங்க என்கிட்டே வந்தது யார் யாருக்குத் தெரியும்?”

“வாட்ச்மேன் தவிர மத்தவங்களுக்குத் தெரியும். என் கடையில யார்கிட்டேயும் மூச்சு விடலை. என் பொண்ணைக் காணோம்ங்கிறதே கடையில வேலை பார்க்கற யாருக்கும் தெரியாது.”

“நடுவிலே ஒரு இடத்துல தன் பேரை ‘து’ன்னு சொல்ல ஆரம்பிச்சி நிறுத்தியிருக்கான் கவனிச்சீங்களா?” என்றான் நிவேதா.

“நான் கவனிக்கலையே,” என்றார்.

“உங்ககிட்டே வேலை பார்க்கிறதில ‘து’ன்னு பேர் ஆரம்பிக்கிறவன் யார் சார்?” என்றான் அஸ்வின்குமார்.

“துரைசாமி. அவன்தான் பல்லடம் போயிருக்கானே, திருவிழாவுக்கு.”

“பொய்! ஊர்ல திருவிழாவும் நடக்கலை. இவன் பல்லடத்துக்கும் போகலை. ஊர்ல ஆடு, கோழி எல்லாம் திருடிக்கிட்டிருந்தவன் அவன். இந்த கடத்தலைச் செய்திருக்கலாம். அவன் குரல் மாதிரித் தெரியுதா? யோசிங்க.”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. ஆனா எங்கேயோ கேட்ட குரல் மாதிரித் தெரியுது.”

“அவசரப்படாதீங்க. ராத்திரி ஒரு மணிக்குத்தானே சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வரச் சொல்லியிருக்கான்? அதுக்குள்ளே அவனைப் பிடிக்க முடிஞ்சா உங்களுக்குச் சந்தோஷம்தானே?”

“வேணாம். நீங்க இப்போ அவனை விசாரிக்கப் போக, அவனுக்கு அது தெரிய வந்து ஆத்திரமாயிட்டா? பாதிக்கப்படப் போறது என் ஜ்வாலா சார். கடத்திட்டுப் போய் பணம் கேட்டு மிரட்டறது வேற எவனா இருந்தாலும்

சரி, இல்லை அது துரைசாமியா இருந்தாலும் சரி, நான் விவகாரம் பண்ணிக்கத் தயாரில்லை. உதவுங்கன்னு உங்ககிட்டே வந்தது நான்தான். உதவினது போதும்னு இப்போ சொல்றதும் நான்தான். கண்டிப்பாச் சொல்றேன். இதுக்கு மேல நீங்க இதுல மெனக்கெடத் தேவையில்லை. அப்போ புறப்படறீங்களா?" என்றார் சுகன்தாஸ் கறாராக.

"அப்புறம் உங்க இஷ்டம் சார்." எழுந்து கொண்டான் அஸ்வின்குமார். அவனைத் தொடர்ந்து வெளியேறினான் நிவேதா.

போர்ட்டிகோவில் கார் அருகில் நின்று புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்த டிரைவர் கிருஷ்ணப்பாவின் தோளில் கை வைத்தான் அஸ்வின்குமார்.

அவன் சின்னத் திடுக்கிடலுடன் திரும்பிப் பார்த்து, "என்ன சார்?" என்றான்.

"நேத்து சிவாஜி படம் இரு மலர்கள் ரொம்ப நல்லா இருந்திச்சி இல்லையா? நானும் வந்திருந்தேன். உன்னைத் தியேட்டர்ல பார்த்தேன்."

அவன் சற்றுத் தடுமாறி, "ஆ... ஆமாம்..." என்றான்.

"அதென்ன பாதிப் படத்துல எந்திரிச்சுப் போய்ட்டே நீ?"

"கவனிச்சிங்களா? என்னமோ தெரியலை. திடீர்னு தலைவலி வந்துடுச்சு. கிளம்பிட்டேன்."

"கிளம்பி?"

"கிளம்பி வீட்டுக்கு வந்துட்டேன்."

சட்டென்று அவன் சட்டையைப் பிடித்தான் அஸ்வின்குமார். "உண்மையைச் சொல்லலைன்னா பல்லு எல்லாம் உதிர்ந்துடும் ராஸ்கல். சொல்டா. நீ உடனே வீட்டுக்குப் போகலை. எங்கே போனே? என்ன செஞ்சே? சொல்லு." என்று குரலுயர்த்தி, முஷ்டியும் உயர்த்தினான்.

"எத்தனையோ பேர் செய்யற தப்புதான். நான் மட்டும் என்ன புதுசா செஞ்சிட்டேன்? கையை எடுங்க சார். ராஜகுமாரின்னு ஒரு சாப்பாட்டுக் கூடைக்காரியைத் தொடுப்பா வெச்சிருக்கேன். அவ வீட்டுக்குப் போயிட்டு அப்புறம் என் வீட்டுக்குப் போனேன். அதுக்கென்ன இப்போ?" என்று நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு கேட்டான்.

அவனை முறைத்தபடி விடுவித்து விட்டு, பைக்கில் அமர்ந்தான் அஸ்வின்குமார். பின்னால் நிவேதா அமர்ந்ததும் புறப்பட்டுச் சீறினான்.

"இப்ப என்ன செய்யப் போறோம் பாஸ்?"

"சுகன்தாஸ் ரொம்ப உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசறார். ஆனா இந்தக் கேசை இப்படி திடுதிப்புன்னு நான் விடப் போறதில்லை. அவருக்கு அந்தப் பணமும் நஷ்டமாகக் கூடாது, ஜ்வாலாவையும் மீட்கணும். அந்த பிளாக் மெயிலரையும் பிடிக்கணும்."

"இப்ப நேரா நீங்க சைதாப்பேட்டை போறீங்க. கரெக்ட்டா?" என்றான் நிவேதா. "வாட் நெக்ஸ்ட்?"

"உன்னை ஆபீஸ்ல விட்டுட்டு நான் ஜ்வாலாவோட இன்னும் விசாரிக்காத ஃப்ரண்ட்ஸை விசாரிக்கப் போறேன். எதிலும் க்ளூ கிடைக்கலைன்னா ராத்திரி மாறு வேஷத்திலே நான் மட்டும் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் போறேன். பெட்டியை எடுத்துக்கிட்டு அவன் எப்படியும் திரும்பிப் போயாகணுமில்லே? அப்போ ரகசியமா ஃபாலோ செய்யத்தான் போறேன்," என்றான் அஸ்வின்குமார்.

இரவு மணி ஒன்று. சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் அகாலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் முதலிரவு மாப்பிள்ளையின்

சுறுசுறுப்புடன் தான் இருந்தது.

சூட்கேஸ்களைத் தூக்கிச் செல்வோர், நடத்திச் செல்வோர் என்று நிறைய பேர் தங்கள் ரயில்களுக்கு நடக்க, சுகன்தாஸ் மெட்ராஸ் - லக்னோ எக்ஸ்பிரஸ் ரயிலைக் குறி வைத்துப் பெரிய சூட்கேஸுடன் நடந்தார்.

சொல்லப்பட்ட கம்பார்ட்மெண்ட்டில் குறிப்பிட்ட சீட்டுக்கு அடியில் பெட்டியை மணல் நறநறக்க வைத்தார். இறங்கினார். திரும்பிப் பார்க்காமல் தன் காருக்கு நடந்தார்.

ஒரு குளிர்பான ஸ்டால் அருகில் நிழலாக மாறு வேடத்தில் நின்றிருந்த அஸ்வின்குமார் அந்த முதல் வகுப்புக் கம்பார்ட்மெண்ட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் காலை பதினோரு மணி.

சுகன்தாஸ் பங்களா வாசலில் ஓர் டாக்ஸி வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஜ்வாலா இறங்கினாள். பட்டுப் புடவையிலிருந்தாள். கழுத்தில் புதுத் தாலி. தோளில் தொங்கிய கைப்பை. கூடவே அவனும் இறங்கினான். இளைஞன். பட்டு வேஷ்டி, பட்டுச் சட்டையில் இருந்தான்.

இருவரும் தயக்கத்தை வென்று உள்ளே நுழைய, அவர்களைப் பார்த்து அதிர்ந்து போய் நின்றிருந்தார் சுகன்தாஸ்.

“என்னம்மா இது?”

ஜ்வாலா அவர் அருகில் வந்தாள்.

“டாடி, என்னை மன்னிச்சிடுங்க. இவர் குருதேவ். நாங்க காதலிச்சோம். எங்க காதலுக்கு நீங்க சம்மதம் தர

மாட்டிங்கன்னு நினைச்சுத்தான் நாங்களே ரகசியமாப் போய்... எங்களைத் தயவு செஞ்ச ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க” என்றாள்.

“கொஞ்சம் இரு.” என்றார். “போன்ல பேசினது இவன்தானே? எதுக்காக மிரட்டிப் பணமும் வாங்கினான்?”

“போனா? என்னப்பா சொல்றீங்க நீங்க? காலைல கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு நேராத் திருப்பதிலேர்ந்து வர்றோம். ரெண்டு நாளா அங்கேதான் தங்கியிருந்தோம். இன்னைக்குத்தான் முகூர்த்த நாள். இடத்தை மட்டும் குறிப்பிடாம மத்த எல்லா விஷயத்தையும் நான்தான் விவரமா எழுதி வெச்சிட்டுப் போயிருந்தேனே?”

“எழுதி வெச்சிட்டுப் போனியா? எதிலே?” என்றார் புரியாதவராய்.

“என்னோட டைரியிலப்பா. என்னைக் காணோம்னதும் தகவலுக்காக நிச்சயம் நீங்க என் ரூமுக்கு வருவீங்கன்னு டைரில எல்லாம் எழுதி உங்க கண்கள படற மாதிரி மேஜை மேலயே டைரியை வெச்சிருந்தேனே டாடி.”

“நான் கவனிக்கவே இல்லையேம்மா.”

“என்னோட வாங்க. காட்டறேன்.”

ஜ்வாலாவைத் எல்லோரும் தொடர்ந்து அவள் அறைக்கு வர...

“இந்த மேஜையில இதே இடத்தில்தானே வைச்சேன்? காணோமே. எங்கே டாடி? அது சரி. கப்போர்டுக்குள்ள வெச்சிருந்த இந்த ஹேண்ட் பேக் ஏன் மேஜை மேல கிடக்கு?” புலித்தோல் போல இருந்த அந்த ஹேண்ட் பேகை எடுத்துக் காட்டிக் கேட்டாள் ஜ்வாலா.

“ஜ்வாலா, நீ போனப்போ இந்த ஹேண்ட் பேகை எடுத்துட்டு போகலையா?” என்றார் அதிர்ச்சியுடன் சுகன்தாஸ்.

“இல்லையே டாடி. நான் எடுத்துட்டுப் போன பேகைத்தான் இதோ மாட்டிக்கிட்டிருக்கேனே. என்னப்பா நடந்துச்சி?”

எந்தப் பதிலும் பேசாமல் மெதுவாக வெளியே வந்து ஹால் சோபாவில் பொத்தென்று அமர்ந்தார் சுகன்தாஸ்.

போனில் பேசியது யார்? பணத்தை எடுத்துச் சென்றது யார்? கடத்தல் என்று என்னைச் சாமர்த்தியமாக நம்ப வைத்தது யார்?

“முதலாளி...” என்று உள்ளே பதைபதைப்போடு வந்தான் தோட்டக்காரன் துரைசாமி. “நம்ம பாப்பாவைக் காணோம்னு கூர்க்கா சொன்னான். அப்படியா?” என்று நிமிர்ந்து ஜ்வாலாவைப் பார்த்து “இதோ இருக்காங்களே,” என்றான்.

சுகன்தாஸ் எழுந்து துரைசாமியைப் பிடித்தார். “எங்கேர்ந்து வர்றே? நீ பல்லடம் போகலை. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். போன்ல என்னை மிரட்டினது நீதானே? சொல்டா நாயே!” கையை ஓங்கினார்.

“முதலாளி! என்னென்னவோ சொல்றீங்களே, நான் உங்களை மிரட்டறதா? நான் ஊருக்குப் போகலைங்கிறது நிஜம். சேலத்துக்குப் பக்கத்துல ஒரு ஊர்ல எனக்குக் கல்யாணத்துக்குப் பொண்ணு பார்க்கறதுக்காகப் போயிருந்தேன் முதலாளி. அதைச் சொல்ல வெக்கமா இருந்ததாலே திருவிழான்னு பொய் சொல்லிட்டுப் போனேன். என்னை மன்னிச்சிடுங்க”

“அப்பா! என்ன நடந்துச்சு? விவரம் சொல்லுங்க.” என்றாள் ஜ்வாலா.

“உன்னைக் கடத்தி வெச்சிருக்கிறதா பொருத்தமாப் பேசி என்னை நம்ப வெச்சு என்கிட்டேர்ந்து இருபத்து அஞ்சு லட்சம் அடிச்சிட்டான்மமா. தோட்டத்துல கிடந்த உன்னோட ஹேண்ட் பேகை வெச்சு நம்பிட்டேன்.”

“நான் கப்போர்டுகுள்ள வெச்சிருந்த பேக் எப்படி தோட்டத்துக்கு வந்திச்சு? என் ருமுக்குள்ளே வெளியாள் யாரையாச்சும் விட்டிங்களா?”

“ஒரு பிரைவேட் டிடெக்டிவ்வை மட்டும்தான் அழைச்சிட்டு வந்தேன். நம்ம வீட்டுக்குள்ள இருக்கிற ஒருத்தன்தான் இதைச் செய்திருக்க முடியும். அவனைப் பிடிச்சேயாகணும். அப்புறம்தான் ஆசீர்வாதம் எல்லாம்...”

சுகன்தாஸ் உடனே காரை எடுத்துக் கொண்டு அஸ்வின்குமாரின் டிடெக்டிவ் ஏஜென்சிக்கு விரைந்தார்.

ஏஜென்சி ஆபீஸ் பூட்டியிருக்க, அதில் வேலை பார்க்கும் நான்கு பேரும் வெளியே நின்று கொண்டிருக்க, நிவேதா சொன்னாள்.

“என்னன்னு தெரியலை சார். எங்க பாஸோட வீடும் பூட்டிக் கிடக்கு. ஏஜென்சியும் பூட்டிக் கிடக்கு. நீங்க தடுத்ததுக்கப்புறமும் பெட்டியை ரயில்லேர்ந்து எடுத்துட்டுப் போறவனை ஃபாலோ செஞ்சி கண்டுபிடிக்கப் போறதா என்கிட்டே சொன்னாரு. பாஸ் எங்கே போனார், அவருக்கு என்ன ஆச்சன்னே தெரியலை.”

★

★

★

மெட்ராஸ் - லக்னோ எக்ஸ்பிரஸ் சீரான வேகத்தில் லக்னோவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இருபத்து ஐந்து லட்சம் கொண்ட பெரிய பெட்டி வைக்கப்பட்ட இடத்திலேயே இருந்தது.

தன் சீட்டில் சாய்ந்தமர்ந்து சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் மாறுவேடத்திலிருந்த அஸ்வின்குமார்.

ஜீரணிக்க முடியாத சிலருக்கு மட்டும் சில குறிப்புகள்:

1. தன் மகளைக் கடத்திச் சென்றவன் எவனாவது ஃபோன் செய்து பத்து பதினைந்து லட்சம் கேட்டால் கொடுத்து

மீட்டிருப்பேன். இங்கே வந்திருக்கவே மாட்டேன் என்று அஸ்வின் குமாரிடம் சுகன்தாஸ் சொல்கிறார்.

2. பேங்க் பாலன்ஸ் டைட்டாக இருந்ததால் உரிய நேரத்தில் வாடகை அனுப்ப முடியவில்லை என்கிறாள் நிவேதா.
3. ஜ்வாலாவின் அறையின் தனிமையில் அஸ்வின் பார்த்த அத்தனையும் குறிப்பிடப்படவில்லை.
4. ஜ்வாலாவின் தோழிகளை விசாரித்து விட்டதாக அஸ்வின் குமார் நிவேதாவிடம் சொல்வானேயொழிய, யாரையும் விசாரித்ததாகக் காட்டப்படவில்லை.
5. மிரட்டியவன் குரல் எங்கேயோ கேட்ட குரலாக சுகன்தாஸ் சொல்கிறார்.
6. ராத்திரி சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு தான் மட்டும் செல்வதாக ரொம்ப ஜாக்கிரதையாகச் சொல்கிறான் அஸ்வின் குமார்.
7. டிடெக்டிவ்ஸ் என்பவர்கள் தப்பே செய்யாத தனி ஜாதியல்ல. அவர்களிலும் விதி விலக்காக ஒரு சபல அஸ்வின் குமார் இருக்கலாம்.

(முற்றும்)

தயவுசெய்து...

தயவுசெய்து...

(இரண்டாவது நாவல்)

மீட்டிடுகிறேன். இங்கே வந்திருக்கிற அந்த மூன்று
அவர்களுமாயிட்டுக் கண்ணாடிச் சொக்கிறார்.

2. பாக் பாவன்ஸ் டைட்டாக இழுத்தால் உயிர் தோற்றில்
வாட்டாக அலுவல் குடியிருக்கிற அந்த மூன்று தோற்றை.

3. துவாலாவின அறையில் தனிமையில் அன்வின் பார்த்த
அந்த மூன்று குறிப்பிட்ட மூன்று.

4. துவாலாவின தோழிகளை விசாரித்து விட்டதாக
அன்வின் குமார் திவேதாவிடம் சொல்லிவிடையோழிய,
பாணையும் விசாரித்ததாகக் காட்டப்படவில்லை.

5. துவாலாவின அறையில் அன்வின் தனிமையில்
சொக்கிறார்.

6. ராத்திரம் தூங்கிவிட்டு மூன்று மட்டுமே
செவ்வதாக சொம்புச் சொக்கிறவதற்குச் சொக்கிறார்
அன்வின் குமார் (மூன்று குமார் பாணை இ)

7. துவாலாவின அறையில் அன்வின் தனிமையில்
இருக்கிறார். அவர்களிடம் விதி விளக்காக ஒரு சபை
அன்வின் குமார் இருக்கிறார்.

(முற்றும்)

தயவுசெய்து...

மாவட்ட ஆட்சியாளர் அலுவலகத்தின் வாசலில் வந்து
நின்ற அரசாங்க காரிலிருந்து இறங்கிய அனிதா கொண்டை
போட்டிருந்தாள். கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள். வெளிறின
ஊதா நிறத்தில் காட்டன் புடவை கட்டியிருந்தாள்.

கையில் டைரியுடன், பாக்கெட்டில் மூன்று
பேனாக்களுடன் ஸ்பாரி சூட் அணிந்து இணையாக நடந்த
செயலாளரிடம் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ விவாதித்தபடி உள்ளே
நடந்தாள்.

ஒரு அடுக்கு அரசாங்கக் கோப்புகளுடன் டவாலி
முன்னால் ஓடிச் சென்று கலெக்டரின் தனியறை மேஜையில்
வைத்தான்.

வழியில் வணக்கம் சொன்ன சிலருக்கு பதில் வணக்கம்
சொல்லி, சிலருக்கு புன்னகை செய்து விவாதத்தைத்
தொடர்ந்த அனிதா, தன் அறைக்குள் நுழையும் முன்பாக,
“டிலே பண்ணிடாதீங்க. நான் சொன்னதெல்லாம் இன்னிக்கே
நடந்தாகணும்” என்றாள் ஆங்கிலத்தில்.

“யெஸ் மேடம்” என்றார் செயலாளர்.

தன் அறைக்குள் நுழைந்து மகாத்மா காந்தியின்
புகைப்படத்தை வணங்கி விட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

கம்ப்யூட்டரை உயிர்ப்பித்து அதில் அவளின் அன்றைய
அலுவல் பட்டியலைப் பார்த்துக் கொண்டு இரண்டு
தொலைபேசிகள் செய்து விட்டு கோப்புகளைக் கையில்

எடுத்துக் கொண்ட போது உள் தொலைபேசி அழைத்தது. எடுத்தாள்.

“சொல்லுங்க. அப்படியா?” என்று வாட்ச்சைப் பார்த்து விட்டு, “அவருக்கு பத்து முப்பதுக்குத்தானே அப்பாயிண்ட்மெண்ட் கொடுத்திருக்கேன்? அஞ்சி நிமிஷம் கழிச்சி உள்ளே அனுப்புங்க” என்று வைத்தாள்.

ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து கதவைத் தட்டி அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, பட்டு வேட்டி, பட்டுச் சட்டையில் அறை முழுக்க ஜவ்வாது வாசனையைப் பரப்பியபடி உள்ளே வந்த ஐம்பது வயதுப் பிரமுகர் முகத்தில் நிரந்தரமாகப் புன்னகை இருந்தது.

“வணக்கம்மா!”

“வணக்கம். உக்காருங்க.”

நாற்காலியை ஓசை செய்து நகர்த்தி அமர்ந்த அவர், கொண்டு வந்த சிறிய சூட்கேசை மடியில் வைத்துக் கொண்டார். கிட்டத்தட்ட எல்லா விரல்களிலும் மோதிரம் அணிந்திருந்தார்.

“சொல்லுங்க சார். என்ன விஷயம்?” என்றாள் அனிதா பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோப்பை மூடி வைத்து விட்டு.

“தியேட்டர் லைசென்ஸ் விஷயமாத்தான்...”

“அதான் அன்னிக்கே தீர்மானமா சொல்லிட்டேனே. சைட் இன்ஸ்பெக்ஷன் வந்தப்போ எனக்கு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருந்திச்சு. அந்த இடத்தில் தியேட்டர் கட்டறதுக்கு எப்படி அப்ரூவல் கொடுத்தாங்கன்னே எனக்குப் புரியலை.”

“அதெல்லாம் எதுக்கும்மா மறுபடி பேசிக்கிட்டு... அப்ரூவல் வாங்கியாச்சு! கட்டியும் முடிச்சாச்சு. எழுப்து லட்சம் போட்டுக்கேன். இப்ப வந்து நீங்க லைசென்ஸ் கொடுக்க மாட்டேன்னு பிடிவாதம் பிடிச்சா எப்படி?”

“இதோ பாருங்க. நான் சட்டப்படிதான் போக முடியும்.

அந்த ரோடு இருபதடி கூட இல்லை. அந்த இடத்தில் அடிக்கடி டிராஃபிக் ஜாம் ஆகுதுன்னுதான் ‘ஒன் வே’ பண்ணிருக்கு. தியேட்டர் வந்தா என்னாகும்? நெரிசல் கட்டுப்படுத்த முடியாதபடி ஆய்டும். அதே ரோட்ல மூணு ஸ்கூல் இருக்கு. ஸ்கூலுக்குப் போற குழந்தைங்க ரொம்ப சிரமப்படுவாங்க. தியேட்டர்ல சரியான பார்க்கிங் வசதி இல்லை. பாதி வண்டி வெளிலதான் நிறுத்துவாங்க. எப்படிப் பார்த்தாலும் பொது மக்கள் அவதிப்படுவாங்க.”

“சும்மா அதையும் இதையும் பேசாதீங்கம்மா. வெளிப்படையாப் பேசுவோம். நீங்க லைசென்ஸ் கொடுக்கறதுக்கு என்ன எதிர்பார்க்கறீங்க?” என்று அவர் சூட்கேஸை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தார்.

அனிதா முகம் சிவந்தாள்.

“சார், லட்சங்கள் சம்பாரிக்கிறதுக்காக படிச்சவ இல்லை நான். லட்சியத்தோடு ஐ.ஏ.எஸ். படிச்சவ! எனக்கு லஞ்சம் கொடுக்க முயற்சி செஞ்சீங்கன்னு உங்க மேல நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதாய்டும். எந்திரிச்சிப் போய்டுங்க!”

ஆவேசமாக எழுந்தார் அவர்.

“என்னோட சொந்த சித்தப்பா ஒரு மத்திய அமைச்சர்ன்னு உங்களுக்குத் தெரியும்? இந்தச் சின்ன விஷயத்துக்கெல்லாம் அவரைத் தொந்தரவு செய்ய வேணாமேன்னு பார்த்தேன்.”

“அதிகபட்சம் என்னை நீங்க டிரான்ஸ்ஃபர் செய்ய வைக்கலாம். அவ்வளவுதான். அதற்கெல்லாம் பயப்படறவ இல்லை நான். ஏற்கனவே எட்டு ஸ்டேட் பார்த்தாச்சு! புறப்படறீங்களா?”

“உங்களை... பார்த்துக்கறேன்!” கோபமாகப் புறப்பட்டு அவர் செல்ல..

மகாத்மா காந்தியை பெருமிதத்தோடு பார்த்த அனிதாவைத் தட்டி எழுப்பினான் மகேஷ். “அனிதா, எந்திரிம்மா. ஏதோ ப்ராஜெக்ட் வொர்க் கம்ப்ளீட் பண்ணிட்டு

ஸ்கூலுக்குப் போகணும்னு சொன்னியே... கமான்! கமான்! எந்திரி.”

படுக்கையை விட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து அனிதா, பாதி ஷேவிங்கில் இருக்கும் அப்பாவைப் பார்த்தாள். அருகில் உடம்பைக் குறுக்கி உறங்கும் தம்பியைப் பார்த்தாள். கிச்சனில் இருந்து மிக்ஸி சப்தம் கேட்டது. கூடவே, “என்னங்க, அவ எந்திரிச்சாளா, இல்லையா?” என்று அம்மாவின் குரலும் வந்தது.

வாஷ்பேசின் கண்ணாடி பார்த்து ஷேவிங்கைத் தொடர்ந்த மகேஷ் திரும்பிப் பார்த்து, “என்ன? இன்னும் தூக்கம் வருதா? இன்னும் அஞ்சே நிமிஷம் மட்டும் தூங்கறியா?” என்றான்.

“வேணாம்” என்று போர்வையை மடித்துப் போட்டு விட்டு தன் இரட்டைப் பின்னலில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பூச்சரத்தை கூந்தல் இழைச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுவித்தபடி, “ஒரு அருமையான கனவு டாடி” என்றாள்.

“என்ன?”

“நான் ஐ.ஏ.எஸ்.முடிச்சி டிஸ்ட்ரிக்ட் கலெக்டராயிட் டேனாம். ஒரு தியேட்டரிலிருந்து லைசென்ஸ் வாங்க என்கிட்ட ஒரு ஆள் லஞ்சம் கொடுக்க வர்றானாம்.”

“வாங்கினியா இல்லையா?” என்று சிரித்தான் மகேஷ்.

“போங்க டாடி! நான் வாங்குவேனா? அவனை லெஃப்ட் அண்ட் ரைட் வாங்கிட்டேன். இந்தக் கனவுல எனக்கு ஒரே ஒரு வருத்தம்” என்றாள் டீத் பிரஷ்ஷில் பேஸ்ட் பிதுக்கிக் கொண்டு.

“என்ன?”

“கனவுல நான் கண்ணாடி போட்டிருந்தேன் டாடி. விச் ஐ டோண்ட் லைக்! ஐ.ஏ.எஸ். படிச்சி முடிக்கிறதுன்னா கண்ணாடி போட்டாகணுமா?”

“அப்படியெல்லாம் எதுவும் இல்லை. நான் உனக்கு

கண்ணுக்கு எக்ஸர்சைஸ் சொல்லித் தர்றேன்.”

“அதெல்லாம் அப்புறம் சொல்லித் தரலாம். முதல்ல அவ குளிச்சுட்டு வந்துட்டும். அனிதா, போ! குளி” என்று அங்கு வந்த சித்ரா, “டேய்! படவா! எந்திரிடா! தூங்கற மாதிரி நடிக்காதே! நீ கண்ணு முழிச்சுப் பார்த்ததை நான் பார்த்துட்டேன்” என்று விஷ்ணுவை கிச்சகிச்ச மூட்ட...

அவன் துள்ளியெழுந்து, “அம்மா, இவளைப் பாரு! இன்னும் காலேஜுக்கே போகலை. அதுக்குள்ளே கலெக்டராயிட்டதா கனவு காண்பா!” என்றான்.

இணைந்த குளியலறையில் பக்கெட்டில் நீர் நிரப்பிக் கொண்டிருந்த அனிதா, “பாரும்மா! என்னை அவ, இவன்னு சொல்லக் கூடாதுன்னு நீ சொல்லியிருக்கில்லே. உனக்கு முன்னடியே சொல்றான் பாரு! போடா! இன்னும் ரெண்டு வருஷம்தான் எனக்கு ஸ்கூல். அப்புறம் காலேஜ் போயிடுவேன். நீ காலேஜ் போக இன்னும் எட்டு வருஷமாகுமே” என்றாள்.

“பரவால்லை, போட!” என்றான் விஷ்ணு.

“ஏய்! உதை வாங்குவே!” என்றான் மகேஷ்.

“அய்யோ! அம்மா, இங்க வாயேன்” திடீரென்று அனிதா பதறி அலற... தன் மேல் தொற்றியிருந்த விஷ்ணுவை இறக்கி விட்டு விட்டு பாத்ரூமுக்கு ஓடி வந்தாள் சித்ரா.

“என்ன? என்னம்மா?”

“அதோ பாரு...!” என்று மூலையில் காட்டினாள் அனிதா.

“ச்சே! கரப்பான்பூச்சிக்குத்தான் இப்படிக்கத்தினியா?”

எட்டிப் பார்த்து சிரித்த மகேஷ், “அய்யே! ஷேம் அனிதா! ஒரு கலெக்டர் கரப்பான்பூச்சிக்கு பயப்படலாமா!” என்றான்.

“அப்படிக்கேளுங்க டாடி” என்று அப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான் விஷ்ணு.

அவன் தலையில் செல்லமாகத் தட்டிய சித்ரா, “அன்னிக்கு வீட்டுக்குள்ளே வெட்டுக்கிளி வந்துட்டதுக்கு எவ்வளவு பயந்தே நீ! பெரிய தைரியசாலின்னு நினைப்பு” என்றாள்.

“நான் டாடி மாதிரியே ஒரு கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியரத்தானே வரப் போறேன். கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர் தைரியசாலியா இல்லாம இருந்தா பரவால்லை. ஆனா ஒரு கலெக்டர் இப்படி பயந்தாங்கொள்ளியா இருக்கலாமா?”

“டேய்! போதும்டா. அப்புறம் அக்கா அழுதுடுவா! நீ குளிச்சுட்டு வா!”

“ஒரு கலெக்டர் அழவும் கூடாதே.”

“சரிதான் வாடா!” என்று அவனை ஹாலுக்கு இழுத்து வந்த மகேஷ், “போ! நீ அந்த பாத்ரூம்ல குளிச்சுட்டு வா” என்று பின்பக்கம் தட்டி அனுப்பி விட்டு நியூஸ் பேப்பரை எடுத்தான்.

அனிதா குளித்து ஸ்கூல் யூனிஃபாரம் அணிந்து, பெல்ட் போட்டு, பேட்ச் பின் செய்து சீப்பும், எண்ணெய் பாட்டிலும் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவிடம் வர... பேப்பரில் இருந்து நிமிர்ந்தான் மகேஷ்.

“என்ன அனிதா இது. டாடி என்ன சொல்லியிருக்கேன். உன் வேலைகளை நீயே செய்துக்கணும்னு சொல்லிருக்கேனா இல்லையா? பதினஞ்சி வயசாச்சு. இன்னும் அம்மாதான் உனக்குத் தலைபின்னி விடணுமா?”

“எனக்கு சரியா வர மாட்டேங்குது டாடி..”

“முதல் தடவை வராது. நாலு தடவை போட்டுப் பழகு. வந்துடும். என்ன, பெரிய விஷயமா தலை பின்னிக்கிறது? கம்ப்யூட்டர் கேம்ஸ்ல ஃபைனல் ஸ்டேஜ் வரைக்கும் வரறே? இதென்ன பிரமாதம்?”

“சரி, நானே பின்னிக்கிறேன். விடும்மா.”

“இப்ப டைமாச்சி. ஸண்டே பின்னிப் பழகிக்கோ” என்றாள் சித்ரா.

“சித்ரா. ஒண்ணும் டைம் ஆகலை. விடு! அவளே பின்னிக்கட்டும்.”

அனிதா தலை பின்னி இரட்டைப் பின்னல்களின் முனைகளில் ரப்பர் பாண்ட் போட்டு வந்து மகேஷிடம் காட்ட... “நல்லத்தானே இருக்கு! வெரிகுட்!” என்றான்.

“டாடி, இன்னிக்கு ஸ்கூல்ல ஸ்போர்ட்ஸ் மீட் இருக்கு. அதனால எனக்கு அரை நாஸ்தான்.”

“அப்படின்னா நான் ஆபீஸ்லேர்ந்து நாலு மணிக்கே வந்துடறேன். உன்னை இண்டர்நெட் சென்டருக்குக் கூட்டிட்டுப் போறேன். ஓகே!”

“ஓகே டாடி”

அனிதா சாப்பிட்டு முடித்து ஸ்கூல்பேக், லஞ்ச் பேகுடன் வாசலில் தன் சைக்களில் புறப்பட... மகேஷ், சித்ரா இருவரும் நின்று கையசைத்து ‘பை’ சொல்லி விட்டு உள்ளே வந்தார்கள்.

★

★

★

இரண்டு பைக்குகளில் சாய்ந்தபடி நின்ற நான்கு இளைஞர்களில் கூலிங்கிளாஸ் அணிந்த செல்வா, “என்னடா இது... உன் ஏரியால ஃபிகர்கள் பூத்துக் குலுங்கும்னு சொன்னே... ஒண்ணும் சரியில்லையே. ஆல் தொத்தல்ஸ் மாம்” என்றான்.

“நல்ல ஃபிகராவே வந்துட்டாலும் என்ன செஞ்சிடப் போறே நீ?”

“என்ன செய்யணும்? நீ ஆளைக் காட்டு பிரதர். நீ சொல்ற ஆளுக்கு நான் முத்தம் கொடுத்துக் காமிக்கிறேன். நைட்டு பார் பில்லு உன்னோடது. அதான் பெட்டு! என்னன்றே?”

தூரத்தில் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தாள் அனிதா.

பைக்குகளில் சாய்ந்து நின்றபடி அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நான்கு இளைஞர்களின் விரல்களிலும் சம்பிரதாயம் போல் சிகரெட்டுகள் புகைந்து கொண்டிருந்தன.

அதில் கூலிங்கிளாஸ் அணிந்த செல்வா தலைவன் மாதிரி. இந்த மாதிரி குழுக்களில் யாருடைய மணிபர்சில் திமிறத் திமிற பணம் திணித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவனே தலைவன்.

இந்த தெருக்கோடி தலைவர்கள் எது சொன்னாலும் பின்பாட்டுப் பாட வேண்டியது மற்றவர்களின் கடமை.

“மழை வற்ற மாதிரி இல்லை?”

“ஆமா செல்வா?”

“வானம் கிளியரா இருக்கே, மழை வராதாடா.”

“ஆமாம். வராதா செல்வா!”

செல்வாவுக்கு ஒரு தாத்தா இருந்து, இறந்து, இவனுக்குக் கிடைத்த சில லட்சங்களை, சிறு வியாபாரிகளுக்கு கந்து வட்டிக்குக் கொடுத்தான். ஏழு வட்டி... எட்டு வட்டி... பத்து வட்டி...

யாரும் ஏமாற்றுவதில்லை. ஏமாற்றினால் செல்வா என்ன செய்வான் என்பது கடன் வாங்கியவர்களுக்குத் தெரியும்.

“இப்படித்தான் நம்ம சின்ன முருகன் செல்வாகிட்ட ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கிட்டு ஊரை விட்டு ஓடப் பார்த்தான். அவனை பஸ் ஸ்டாண்டுல போய் கப்புன்னு புடிச்சி...” - அப்பறம், அவனை செல்வா என்ன செய்தான் என்பதைப் பற்றி ரகசியக் குரல்களில் அக்கம் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு பேசிக் கொள்வார்கள்.

எனவே கரெக்டாக அசல் வட்டித் தொகையைக் கொடுத்து விடுவார்கள் - பெண்டாட்டி தாலியை விற்றாவது.

செல்வா சட்டைப் பையில் ஒரு சின்ன பாக்கெட் நோட்டும், பேனாவும் இருக்கும். தினசரி மாலை ஆறு மணிக்குத் தனது கஸ்டமர்களைத் தேடி நகர்வலம் வருவான். புதிய கடன் கொடுத்தல், கொடுத்த கடன் வசூலித்தல் என்று இரண்டு மணி நேரம்தான் வேலை.

இதோடு உறங்குகிற ஆறு மணி நேரத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டாலும், நாளில் மிச்சமிருக்கும் பதினாறு மணி நேரத்தை என்ன செய்வது?

இரவு ஒன்பது மணிக்குத் துவங்கி நினைவு தப்பும் வரை சோம்பானம் அருந்தி உலகை மறந்து பறந்தாலும்... பகலில்?

சினிமா தியேட்டரிலும் இரண்டரை மணி நேரம் கனவுக் காட்சி விட்டு வீட்டுக்கு அனுப்பி கதவைச் சார்த்தி விடுவதால்... செல்வா தேர்வு செய்த பொழுது போக்குதான்... பெண் சீண்டல்!

பஸ் ஸ்டாப்ஸ், கல்லூரி வாசல்கள், ஐஸ்கிரீம் பார்லர்ஸ், கிரீட்டிங்ஸ் கடைகள், கம்ப்யூட்டர் மையங்கள் என்று ஏகப்பட்ட ஸ்தலங்களில் தனது படையோடு குறிப்பிட்ட நேரங்களில் ஆஜராகி விடுவான்.

“டேய், அதோ வருது பாரு. பச்சை சூரிதார். அதை இப்போ எப்படி சத்தாயிக்கிறேன் பாரு.”

ஒரு போர் வீரனைப் போல சூளுரைத்து நகர்வான்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி மேடம். ஹோட்டல் க்ரீன் லேண்ட்டுக்கு எப்படிப் போகணும்?” என்று படு பவ்யமாக ஆரம்பிப்பான்.

“நேரா போயி செகண்ட் லெஃப்ட்டிலிருந்துப் புங்க” என்பாள்.

“தேங்க்ஸ். சும்மா தகவல் மட்டும் சொல்லிட்டுப் போனா எப்படி?”

“ம்?” என்பாள்.

“அங்கே டிஸ்கோ டான்ஸ் ஆடணும்னா ஜோடியாத்தான்

அனுமதிப்பாங்க. போய் ஆடிட்டு வருவமா?”

“நான்சென்ஸ்!” முகம் சிவப்பாள்.

“இருங்க! இப்ப என்ன கேட்டுட்டேன். எதுக்கு கோப்பபடறிங்க? டான்ஸ் ஆடலாமான்னுதானே கேட்டேன். டான்ஸ் ஆடறது தப்பா? பதில் சொல்லிட்டுத்தான் போகணும்!”

“கலாட்டா பண்ணாதீங்க!” கண்டிப்பாய் பேசுவாள்.

“என்னை இன்சல்ட் பண்ணீங்க! இப்ப என்ன கலாட்டா செஞ்சேன்? உங்களை வேற எதுக்காச்சும் கூப்பிட்டேனா? டான்ஸ் ஆடத்தானே கூப்பிட்டேன். அதுக்கு ஏன் முறைச்சீங்க?”

“வழி விடிறீங்களா?” கலவரப்படுவாள்.

“முடியாது. டான்ஸ் ஒரு கலை, பாரம்பரியமான கலை. அதை எப்படி நீங்க கேவலமா நினைக்கலாம். ஒரு ஸாரி சொல்லுங்க.”

“ஸாரி” என்பாள் அழுகையை அடக்கி.

“இது அந்தக் கலைகிட்ட கேட்டது. எனக்கு?”

“ஸாரி.”

“என்கிட்ட ஸாரி இப்படி வார்த்தையால கேக்கக் கூடாது. என் கன்னத்துல ஒரு முத்தம் கொடுத்தா மன்னிச்சுடறேன்.”

அவள் கண்களில் கண்ணீர் அருவி உற்பத்தியாகும்.

“அய்யய்யே! இப்படி அழுதா எனக்கு மூடு போயிடும். சரி, இன்னிக்குப் போயிட்டு நாளைக்கு இதே பக்கம் வரற்போ நம்ம பாணியில சாரி கேக்கணும். என்ன? புரிஞ்சுதா?”

அந்தப் பெண் ஓடியே போனதும் நண்பர்களோடு சேர்ந்து அதிர அதிர சிரிப்பான்.

செல்வா நிதானத்தில் இருக்கிறானா இல்லை நெப்போலியனில் இருக்கிறானா என்பதைப் பொறுத்து இந்தச் சீண்டல்களின் தூரம் அமையும்.

★

★

★

தூரத்தில் பள்ளிக்கு நேரமாகி விட்டதே என்கிற பதைபதைப்போடு சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு அனிதா வந்து கொண்டிருக்கும் தற்சமயம் செல்வா நிதானத்தில் இல்லை.

ஆசுவே, ‘நீ ஆளைக் காமி, நான் முத்தம் கொடுக்கறேன்’ என்று சவால் விட்டு விட்டு உதடுகளை ஈரம் பண்ணிக் கொண்டான்.

கூட்டாளி எட்டுத் திசைகளிலும் பார்த்து விட்டு, “செல்வா, அதோ வருது பாரு சைக்கிள் பார்ட்டி, உன் வீரத்தைக் காமி பார்க்கலாம்” என்று குவாட்டர் பாட்டில் நன்றியுடன் உசுப்பேற்றினான்.

“அவ்வளவுதானே? கவனி!” என்றான் செல்வா.

அவர்களைக் கடக்க இருந்த அனிதாவின் சைக்கிளுக்கு நேர் எதிராக திடீரென்று வந்து நின்றான்.

அனிதா இதை எதிர்பார்க்காததால் அவன் மேல் சைக்கிளை மோதி விடக் கூடாதேயென்று அவசரமாக பிரேக் பிடித்து அவசரமாக சைக்கிளை திருப்ப, திருப்பின திசையிலும் செல்வா நகர்ந்து நிற்க.. மீண்டும் திருப்ப முயன்று சைக்கிள் சரிந்து கீழே விழுந்தாள்.

“அச்சச்சோ!” என்று ஓட்டமாக வந்து அவள் தோள்களைப் பிடித்துத் தூக்க வந்த செல்வாவை முறைத்தாள் அனிதா.

“விடுங்க! நானே எந்திரிச்சுக்குவேன்.”

எழுந்து உடையில் ஓட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்டிக் கொண்டு சைக்கிளை நிமிர்த்தினாள். கேரியரில் இருந்து

சிதறியிருந்த அவள் ஸ்கூல் பேகை செல்வா எடுத்துக் கொடுத்தான். சிரித்தான்.

வெடுக்கென்று வாங்கி கேரியரில் வைத்து நகர.. சைக்கிளின் ஹேண்டிஸ்பாறை உறுதியாகப் பிடித்து நிறுத்தினான் செல்வா.

“பேக் எடுத்துக் கொடுத்தேன். ஒரு தேங்ஸ் சொல்றதில்லையா?”

அவன் வேண்டுமென்றே வம்பு செய்கிறான் என்பது தெளிவாகப் புரிந்ததால், அனிதாவுக்குள் உதறல் துவங்கியது.

அதை மறைத்துக் கொண்டு, “கையை எடுங்க” என்றாள் குனிந்த தலை நிமிராமல்.

“அட! இரு போகலாம். உங்கப்பா, அம்மா உனக்கு சொல்லித் தரலையா? யாராச்சும் உதவி செஞ்சா தேங்ஸ் சொல்ல வேணாமா?”

பேசாமல் நின்றாள். சாலையில் தனக்கு தெரிந்தவர்கள் யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்த்தாள். தவித்தாள்.

“பதில் சொல்லாம நகர முடியாது. காத்தைப் பிடுங்கி விட்டுட்டோமா?”

“நான் ஸ்கூலுக்குப் போகணும்” என்றாள் கம்மிய குரலில்.

“யாரு போக வேணாம்னு சொன்னாங்க. ஏண்டா பசங்களா, கிளாஸ் ரூமுக்கு தமிழ்ல என்னடா?”

“பள்ளியறை.”

“ஏம்மா கண்ணு, பள்ளியறைக்குப் போறியா?”

அனிதாவுக்கு வெடவெவென்றிருந்தது. இதுவரை இப்படி ஒரு சூழ்நிலையை அவள் சந்தித்ததில்லை.

தாரத்திலிருந்து பல பார்வைகள் தன்னைக் கொத்துவதை உணர்ந்திருக்கிறாள். சிலர் அவள் காதில் விழும்படியாக ஏதாவது கமெண்ட் அடித்துக் கடந்திருக்கிறார்கள்.

யாரும் இப்படி சைக்கிளை நிறுத்தி நேருக்கு நேர் வம்பு பேசி கலாட்டா செய்ததில்லை.

“உன் பேரென்ன சொல்லு.”

“நான் போகணும். வம்பு பண்ணாதீங்க. ப்ளீஸ்” அவள் குரல் நடுங்கியது.

“இப்ப என்ன வம்பு செஞ்சேன்? பேர்தானே கேட்டேன். சொல்லிட்டுப் போக வேண்டியதுதானே?”

“என் பேரு அனிதா. வண்டிலேருந்து கையை எடுக்கறீங்களா?”

“நான் செஞ்ச உதவிக்கு நீ இன்னும் தேங்ஸ் சொல்லலையே அனிதா.”

“தேங்ஸ்! போதுமா? நகருங்க!” பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பேசினாள்.

“டேய் கொமாரு, பாப்பாகிட்ட சொல்லுடா எனக்கு தேங்ஸ் எப்படி சொல்லணும்னு ஒரு முறை இருக்கே, அதைச் சொல்லு!”

கொமாரு மஞ்சள் ஏறிய பற்களை எல்லாம் காட்டி, “நீ எங்க தலைவருக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தால் போதும்! அதான் தேங்ஸ் சொல்றது.”

“அய்யோ!” என்று திடுக்கிட்டாள்.

“டேய்! ஏண்டா இப்படி அனிதாவை பயமுறுத்தறீங்க? நீ மிரளாதே கண்ணு. நீ கொடுக்கறதுக்கு பயமா இருந்தா, நான் கொடுக்கறதை வாங்கிக்கிட்டாப் போதும். என்ன?”

செல்வா உதடுகளை ஈரம் பண்ணிக் கொண்டான்.

“அய்யோ... ப்ளீஸ் விட்டுங்க. நான் போறேன்” அழுகையோடு கெஞ்சத் துவங்கினாள் அனிதா.

“என்ன தலைவா, இந்தியா - பாகிஸ்தான் கணக்கா பேச்சு வார்த்தையிலேயே காலம் கடத்தறியே, அவ்ளோதானா?” என்றான் மற்றொருவன்.

“பார்த்தியா, ரொம்பத்தான் என்னை அண்டர் எஸ்டிமேட்டு பண்ணிட்டே பார்த்தியா? அழுவுதே, அழுவுற போது கொடுத்தா உப்புக் கரிக்குமேன்னு பார்த்தேன். சரி, வடு... பரவால்லை...”

பேசிக் கொண்டேயிருந்த செல்வா சட்டென்று அனிதாவைக் கட்டிப் பிடித்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

3

அவசரமாக வந்து பைக்கை ஸ்டாண்ட் போட்டு நிறுத்திய மகேஷ், இரண்டிரண்டு படிகளாக ஏறி இரண்டாவது மாடியில் இருந்த தனது ஃபிளாட்டுக்கு வந்து அழைப்பு மணியை ஒலிக்கச் செய்தான்.

கதவைத் திறந்த சித்ராவின அழுது முடித்த கண்களும், படுக்கையறையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த அனிதாவின விசம்பலும் அவனைக் கலவரப்படுத்தின.

“என்ன சித்ரா? எதுக்கு அவசரமா வரச் சொல்லி போன் செஞ்சே? அனிதாவா அழறா? அவளுக்கு என்ன? ஏதாச்சும் ஆக்ஸிடெண்டா? சீக்கிரம் சொல்லு! பதறுது!”

“முதல்ல உள்ளே வாங்க” என்று கதவை மூடி விட்டு குரலைக் குறைத்துக் கொண்டு பதற்றத்தோடு சித்ரா சொல்லச் சொல்ல மகேஷின் ரத்தம் சூடேறியது.

“எந்தப் பொறுக்கி அவன்?” கத்தினான்.

“ஸ்! கத்தாதீங்க! அந்த நாசமாப் போறவன் பேர் செல்வாவாம். இந்தக் கண்ணாறிக் கூத்து நடந்தப்போ

பக்கத்திலே டெய்லர் கடையிலேர்ந்து நம்ம கண்ணன் பார்த்திருக்கான். அவன்தான் அழுதுகிட்டிருந்த அனிதாவை சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்தான். அந்த கேடுகெட்டவனுங்க அங்கே அடிக்கடி இதே மாதிரி பல பேர்கிட்ட வம்பு பண்ணிட்டு இருக்காங்களாம்.”

“சின்னக் குழந்தைடி இவ. இவகிட்டப் போயி... கண்ணனுக்கு அவனை நல்லாத் தெரியும்னு சொன்னானா? இரு... அவனை...”

மகேஷ் அவிழ்த்த ஷூவை மறுபடி அணியப் போக...

“இருங்க! என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“என்ன கேள்வி இது? பப்ளிக்கா நம்ம பொண்ணுக்கிட்டே வம்பிழுத்து முத்தம் கொடுத்து அசிங்கம் பண்ணிருக்கான். அவனை உதைக்க வேணாம்? கை வலிக்க வலிக்க அறைய வேணாம்?”

“அவசரப்படாதீங்க. முதல்ல அனிதாவைப் பார்த்து ஆறுதல் சொல்லுங்க. வந்ததிலேர்ந்து விடாம அழுதுகிட்டிருக்கா. நான் என்ன சொன்னாலும் சமாதானமாக மாட்டேங்கறா!”

“விஷ்ணு எங்கே?”

“அவன் தான் வேன்ல ஸ்கூலுக்குப் போய்ட்டானே, ஈவ்னிங்தானே வருவான்.”

படுக்கையறைக்குள் வந்த மகேஷைப் பார்த்ததும் “டாடி!” என்று அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டு மேலும் அழத் துவங்கின அனிதாவுக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியாமல் அவள் முதுகில் தடவிக் கொடுத்தான்.

“இல்லம்மா! நீ அழக் கூடாதும்மா. நீ எதுக்கு அழணும். ஒண்ணும் இல்லடா! ஒண்ணும் இல்லை.”

அனிதாவின உடல் முழுவதும் மெலிதாக நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

“எனக்கு பயமா இருக்கு டாடி! ரொம்ப பயமா இருக்கு டாடி” அனிதா அவனை மேலும் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

“என்னம்மா இது... எதுக்குப் பயப்படணும்? நான் இல்ல? அம்மா இல்ல? தைரியமா இருக்கணும். அந்த ராஸ்கலை போலீஸ்ல சொல்லி உள்ளே தள்ளேன் பாரு! மறந்துடும்மா!”

“ரோட்ல வச்சி... என்னை.. அவன்...” விம்மினாள்.

“சொல்லாதம்மா. இத பாரு கண்ணு! அவன் மனுஷன் இல்லை, மிருகம்! மிருகத்துக்குத்தான் நாகரிகம், பண்பாடு எதுவும் தெரியாது. காக்கா நம்ம மேல எச்சம் போட்டுடுச்சின்னு நினைச்சுக்கோ. அதையே நினைக்காதே! இப்ப நீ சின்னக் குழந்தை இல்லை. இந்த மாதிரி பிரச்னைகளை இனிமே நீ சந்திச்சாகணும். ஆனா.. இது.. நீ அமைதியா இரு! டாடி இதோ வந்துட்டேன்.”

அனிதாவை விலக்கி படுக்க வைத்து விட்டு வெளியே வந்தான். கூடவே வந்தாள் சித்ரா.

“அவன் ரொம்ப மோசமானவனாங்க. எப்பவும் கூட நாலு பேரோட இருப்பானாம். எனக்கு பயமா இருக்குங்க. நீங்க இப்ப என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“எவ்வளவு திமிர் இருந்தா இப்படி கேவலமா நடந்துக்கிட்டிருப்பான் அவன்! பத்தாததுக்கு நாளைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போறப்போ நீ எனக்கு முத்தம் கொடுக்கணும்னு மிரட்டிருக்கான்னு வேற சொல்றே! இதை இப்படியே விட்டுட முடியுமா?”

“அவனை செருப்பால அடிக்கணும்னுதான் எனக்கும் ஆத்திரமா இருக்கு. கொஞ்சம் பொறுமையா யோசிச்சிட்டு...”

“எதெதுல பொறுமையாப் போறதுன்னு இல்லையா? ஒண்ணும் பயப்படாதே! நான் ஒண்ணும் சினிமா ஹீரோ இல்லை. நேரா அவன் கிட்ட சண்டைக்குப் போகப் போறதில்லை. அவ்வளவுதூரம் விவேகம் இல்லாதவன்

இல்லை நான். அந்தக் கண்ணனைக் கூட்டிக்கிட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷன் போயிட்டு வந்துடறேன்.”

“பிரச்னை பெரிசாய்டாதே!”

“ஒண்ணும் ஆய்டாது. நமக்கு உதவறதுக்கும் காவலா இருக்கறதுக்கும்தான் காவல் துறையே இருக்கு! அவங்ககிட்ட போறதுக்கு பயப்பட்டா எப்படி? நீ அவ பக்கத்திலேயே இரு. சமாதானப்படுத்து.”

மகேஷ் பைக் சாவியுடன், துடிக்கும் உதடுகளுடன் புறப்பட்டான்.

★ ★ ★

போலீஸ் ஸ்டேஷன் நோக்கி மகேஷ் பைக்கில் விரைந்த போது பின்னால் அமர்ந்திருந்த கண்ணன் தான் பார்த்ததை விலாவாரியாக சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

ஸ்டேஷனில் நுழைந்து விசாரித்து இன்ஸ்பெக்டர் தேவநாதனிடம் தன் அலுவலக விசிட்டிங் கார்டைக் கொடுத்து அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு படபடப்பாக மகேஷ் விவரித்தான்.

தேவநாதனுக்கு காதோரங்களில் நரையிருந்தது. தொப்பியைக் கழற்றி மேஜை மேல் வைத்திருந்தார். ஃபேன் காற்று போதாமல் மண்டையில் வியர்த்திருந்தது. சட்டையில் இரண்டு பட்டன்களைக் கழற்றி விட்டிருந்தார்.

விசிட்டிங் கார்டைப் பார்த்து, “மிஸ்டர் மகேஷ், உங்க பொண்ணுக்கு நடந்திருக்கிறது அநியாயம்தான். உங்க கோபம், ஆத்திரம் எல்லாம் ரொம்ப நியாயம். அந்த செல்வா ரொம்ப லோ கிளாஸ் ஆசாமி. ஏற்கனவே அடி, தடி கேஸ்ல ரெண்டு தடவை அவனை நானே புக் பண்ணி கோர்ட்ல அபராதம் கட்டிருக்கான். அவனைக் கூட்டிட்டு வரச் சொல்லி ஸ்ட்ராங்கா கண்டிக்கிறேன். மேற்கொண்டு உங்க பொண்ணுகிட்டே எந்த வம்பையும் வெச்சுக்காத அளவுக்கு

வாரன் பன்றேன். எதுக்கும் கொஞ்ச நாளைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போறப்போ வர்றப்போ யாராச்சும் துணையா போய்ட்டு வாங்க. சரியாப் போயிடும்” என்றார்.

மகேஷுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“இவ்வளவு மோசமா நடந்துகிட்டிருக்கான்னு சொல்றேன். அவனைக் கூப்பட்டு கண்டிக்கிறேன்னு சொல்றீங்க? அவன் மேல கேஸ் போட்டு உள்ளே தள்ளப் போறதில்லையா நீங்க? நான் கம்பளைண்ட் எழுதித் தர்றேன் சார். கண்ணால பார்த்த சாட்சி இருக்கு சார். இன்னும் என்ன வேணும் உங்களுக்கு?”

கர்சிப் எடுத்து தன் மண்டை வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்ட தேவநாதன், “ரொம்ப எமோஷனலா இருக்கீங்க. நீங்க பாதிக்கப்பட்டவர். அப்படித்தான் இருப்பீங்க. ஆனா நாங்க இதே மாதிரி ஒவ்வொரு கேசுக்கும் எமோஷனலாயிட்டிருந்தோம்னா டீட்டில சேர்ந்த ஆறு மாசத்தில ரத்தக் குழாய் வெடிச்சி செத்துப் போய்டுவோம். தண்ணி குடிக்கிறீங்களா?” என்றார்.

“எனக்கு நியாயம்தான் சார் வேணும்! எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கறதுக்காகத்தான் சார் நீங்க இருக்கீங்க.”

“இப்ப யாரு இல்லைன்னது?”

“என் பொண்ணைக் கூட்டிட்டு வந்து கம்பளைண்ட் தரனுமா? கோர்ட்டு அவளை சாட்சி சொல்லச் சொல்லட்டுமா? நான் ரெடி சார். இந்த மாதிரி அயோக்கியனுங்களுக்கு சப்போர்ட்டாப் பேசாதீங்க சார்! இந்த மாதிரி பொறுக்கிங்க மேல நடவடிக்கை எடுத்தாத்தான் மத்தவங்க இதே தப்பை செய்ய பயப்படுவாங்க.”

“இருங்க! அடுக்கிக்கிட்டே போகாதீங்க. எனக்கு இந்த செல்வா மேல கேஸ் போடறது ஒண்ணும் பிரமாதமான வேலையே இல்லை. உங்க பொண்ணு எங்கயும் வர வேண்டியதில்லை. அதெல்லாம் நானே பார்த்துக்க முடியும்.”

“அப்புறம் என்ன?”

“ஈவ் டிசிங்குக்கு தண்டனை கொடுத்து சட்டம் வந்தப்புறம் இந்த ஸ்டேஷனலையே இருபத்தி ஆறு பேர் மேல கேஸ் புக் பண்ணி உள்ளே அனுப்பியிருக்கேன். இந்த செல்வாவைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். சரியான தறுதலை! வெட்டி ரோஷம் எக்கச்சக்கம்! பணம் உள்ள பார்ட்டி! கட்சில வேற இருக்கான். உங்க நன்மைக்காகத்தான் சொல்றேன். கேஸ் எதுவும் வேணாம். அவனால உங்களுக்கு எந்தத் தொந்தரவும் வராது. என்னை நம்புங்க.”

“என்னோட ஃபீலிங்ஸ் உங்களுக்குப் புரியவே இல்லையா? பத்தாவது படிக்கிறா சார். பதினஞ்சி வயசு சார். புரிஞ்சும் புரியாத வயசு சார். எவ்வளவு தூரம் இந்த சம்பவத்துல பாதிக்கப்பட்டிருக்கா தெரியுமா? அழுதுகிட்டே இருக்கா சார்! நடுங்கிக்கிட்டே இருக்கா. நீங்க என்னடான்னா சமாதானம் சொல்றீங்க? எதுக்காக ஒரு ரவுடிப் பயலுக்கு இவ்வளவு வக்காலத்து வாங்கறீங்க?”

மகேஷை வெறுப்புடன் பார்த்தார் இன்ஸ்பெக்டர் தேவநாதன்.

“நீங்க எல்லாம் வொய்ட் காலர் சொசைட்டி. உங்களுக்கு கிரிமினல்ஸ் பத்தித் தெரியாது. உணர்ச்சிவசப்பட மட்டும்தான் தெரியும். சொன்னால் புரிஞ்சுக்க மாட்டீங்க.” என்று கடுப்படித்த அவர் மேஜை டிராயரில் இருந்து வெள்ளைக் காகிதம் எடுத்து அவன் முன்னால் போட்டு, “கம்பளைண்டா எழுதிக் கொடுங்க. நான் ஆக்ஷன் எடுக்கறேன். போதுமா?” என்றார்.

மகேஷ அவரை முறைத்து விட்டு பேனா எடுத்து விடுவிடுவென்று எழுதத் துவங்கினான்.

★ ★ ★

ஈமையலறையில் பாத்திரங்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் சித்ரா.

படுக்கையறையில் அனிதாவும், விஷ்ணுவும் உறங்கி

விட்டார்கள் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்த மகேஷ் கதவை ஓசை வராமல் மூடி விட்டு சித்ராவிடம் வந்தான்.

“குழந்தைங்க முன்னாடி பேச வேணாமனுதான் போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல நடந்ததை உன்கிட்ட விபரமாச் சொல்லலை சித்ரா. கம்பளைண்டை வாங்கிக்கிறதுக்கே அந்த இன்ஸ்பெக்டரை நான் அவ்வளவு வற்புறுத்த வேண்டியிருந்திச்சு தெரியுமா?”

“ஏன் அப்படி?”

“அந்த படுபாவியை இன்ஸ்பெக்டருக்குத் தெரியுமாம். அவன்கிட்ட இவரு கடன் எதுவும் வாங்கியிருக்காரோ என்னவோ, இல்ல, வேற என்ன மாதிரி அண்டர்ஸ்டாண்டிங்கோ?”

ஹாலில் இருந்த டெலிபோன் ஒலித்தது.

மகேஷ் வந்து எடுத்தான்.

“என்னடா பெரிய இவன்னு நினைப்பா உனக்கு? நான் செல்வா பேசறேண்டா. என் மேல கம்பளைண்ட் கொடுத்திருக்கியா நீ? உன் பொண்ணுக்கு நடந்தது போதாதா? காலைல என்ன நடக்கப் போவுதுன்னு வேடிக்கைப் பாரு! மவனே, என்னை என்னன்னு நினைச்சிட்டிருக்கே நீ? உன் பொண்ணு அனிதா உருப்படியா இருக்க மாட்டா... ஆட்டோல அள்ளிப் போட்டுட்டுப் போய்டுவேன். திரும்பி கந்தலா வுடு வந்து சேருவா! யோசனை பண்ணுடா இன்ஜினியரு! வைக்கட்டா?” என்றது எதிர்முனை.

முகம் முழுக்க வியர்த்துப் போய் நின்றான் மகேஷ்.

4

அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் நின்றிருந்த மகேஷ் அருகில் வந்தாள் சித்ரா.

“என்னங்க? போன்ல யாரு?”

அமைதியாய் ரிசீவரை வைத்து விட்டு தொப்பென்று சோபாவில் அமர்ந்தவன் முகத்தை அப்போதுதான் கவனித்தாள்.

“ஏங்க இப்படி வேர்க்குது? சொல்லுங்க! யாருங்க பேசினா?” பதறினாள் சித்ரா.

“அ... அந்த... செல்வா!” என்று சொல்வதற்கே தடுமாறினான் மகேஷ்.

“அய்யோ! அவனுக்கெப்படி நம்ம போன் நம்பர் தெரியும்? சரி, என்ன சொன்னான்?”

சித்ராவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

எப்படிச் சொல்வது?

எப்படித் தாங்குவாள்?

“ஒண்ணுமில்லை. நீ போய்ப் படு சித்ரா!”

“மறைக்காதீங்க. என்ன சொன்னான்?”

“மிரட்டினான் சித்ரா.”

“என்னன்னு சொன்னான்?”

தயங்கிச் சொன்னான். சொன்னதும் சித்ரா தன் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டாள். பீதியானாள். முகம் வெளிறியது.

“அய்யோ! என்னங்க இதெல்லாம்?”

“இன்ஸ்பெக்டர் அவனை அரெஸ்ட் செஞ்சிருப்பாருன்னு நினைச்சேன். ஆனா... இவன்...”

“ரொம்ப விவகாரமானவன் போலிருக்குங்க. வன்மம் பிடிச்சவன் போலிருக்கு. இந்த மாதிரி ஒண்ணு கெடக்க ஒண்ணு அனிதாவுக்கு அவன் தொல்லை கொடுப்பான்னு தெரிஞ்சதான் இன்ஸ்பெக்டர் கேஸ் எல்லாம் வேணாமனு சொல்லியிருக்காருங்க. அதைப் புரிஞ்சுக்காம நீங்க வற்புறுத்தி புகார் கொடுத்துட்டீங்க. அவன் கடுப்பாயிட்டான்.”

“இன்ஸ்பெக்டர் அவனைக் கூப்பட்டு விசாரிச்சிருப்பார் சித்ரா. அவன் ஏதோ கட்சியில இருக்கிறவன்னு வேற சொன்னார். ரொம்ப கீழ்த்தரமா பேசினான் சித்ரா” என்ற மகேஷ் எழுந்து சென்று தண்ணீர் குடித்தான்.

செல்வா மிரட்டலாகச் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உள்ளே எதிரொலித்தது. அவனைக் கலவரப்படுத்தியது.

“உன் பொண்ணு அனிதா உருப்படியா இருக்க மாட்டா! ஆட்டோல அள்ளிப் போட்டுட்டுப் போயிடுவேன். திரும்பி கந்தலா ஓடு வந்து சேருவா!”

இப்போது மகேஷின் மனதில் கோபத்தை விடவும், பயமே பிரதானமாகச் சுழன்றது.

இந்த மிரட்டலை எப்படி அலட்சியப்படுத்துவது? அந்த செல்வா என்கிற முரடனைப் பற்றி எனக்கு என்ன தெரியும்? செய்ய மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?

இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

மறுபடி இன்ஸ்பெக்டரிடம் போவதா? இந்த மிரட்டலைச் சொல்வதா? என்ன சொல்வார்? சிரிப்பாரா? “இதற்குத்தான் நான் கேஸ் வேண்டாம் என்றேன்” என்பாரா?

கமிஷனர் ஆபீசில் வேலை பார்க்கும் ரகு எனக்குப் பழக்கம். ரகுவைத் தொடர்பு கொள்ளலாமா? அவன் மூலமாக கமிஷனரைப் பார்த்து.. உடனடியாக செல்வா மேல் பெரிய

நடவடிக்கையாக எடுக்கச் சொல்வதா?

அப்படியே நடவடிக்கை எடுத்தாலும்... என் மேல் அவனுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகமாகுமே! சில மாதங்கள் ஜெயிலுக்குப் போய்த் திரும்பி... போனில் சொன்னபடி... அய்யோ!

அனிதாவுக்கு என்ன மாதிரி பாதுகாப்பு தர முடியும்? எத்தனை நாளைக்குத் தர முடியும்?

“என்ன செய்யப் போறீங்க?” என்றாள் சித்ரா உடைந்த குரலில்.

அவளை விரக்தியாகப் பார்த்தான் மகேஷ்.

“தெரியலை சித்ரா. நம்ம குடும்பத்தில வேண்டாத விவகாரம் ஒண்ணு இப்படி திடீர்னு முளைச்சி அது இவ்வளவு தூரம் விஸ்வரூபம் எடுக்கும்னு நான் நினைக்கலை.”

“அனிதா ஏற்கனவே கலங்கிப் போயிருக்காங்க.”

“என்ன சமுதாயம் இது! வாழ்க்கைக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்கு இங்கே? ஒரு ரவுடி எவ்வளவு தைரியமா மிரட்டறான்! அவன் மேல நடவடிக்கை எடுக்க போலீஸ் தயங்குது! கட்சி பாதுகாப்புக்கு வருது! நாம நடுங்கிக்கிட்டு இருக்கோம்! அப்புறம் எதுக்கு அரசாங்கம்? அப்புறம் எதுக்கு போலீஸ்?”

“நீங்க ஆவேசப்படறதால எதுவும் மாறிடப் போறதில்லைங்க. இன்னிக்கு இதான் நிலைமை! இதான் அசிங்கமான யதார்த்தம்! கோடிக்கணக்குல ஊழல் செய்யற அரசியல் தலைவர்கள் நாடு பூரா இருக்காங்க. சட்டம் அவங்க முன்னாடி சக்தியில்லாம மண்டி போட்டுக் கிடக்குது. பாக்கெட்ல தீப்பெட்டி மாதிரி வெடிகுண்டை வெச்சிக்கிட்டு தீவிரவாதிங்க திரியறாங்க. போலீஸ்காரங்க உயிருக்கே பாதுகாப்பு இல்லை. இதில நம்மளை மாதிரி மிடியல் கிளாஸ் மக்களோட இந்த மாதிரி பிரச்னைகளுக்கு முறைப்படி நியாயம் கிடைக்கும்னு எதிர்பார்க்கிறதில அர்த்தமில்லை. நமக்கு நம்ம குடும்பம், நம்ம குழந்தைங்கதான் முக்கியம். அவங்க

பத்திரம்தான் முக்கியம். அவங்க எதிர்காலம் தான் முக்கியம். சட்டப்படி போராடறதெல்லாம் நமக்கு வேணாங்க. நீங்க கொடுத்த கம்பளைண்ட்டை வாபஸ் வாங்கிட்டு வந்துடுங்க” என்றாள் சித்ரா.

“அப்ப மட்டும் மேற்கொண்டு அவன் தொந்தரவு கொடுக்காம இருந்துடுவானா சித்ரா?”

“வேற என்னதான் செய்யப் போறீங்க?”

மகேஷ் கண்களை மூடிக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

★ ★ ★

காலையில் பள்ளிக்குச் செல்லத் தயாரான விஷ்ணு, மகேஷிடம் வந்து, “டாடி, அக்கா ஏன் ஸ்கூலுக்குப் புறப்படலை? ஏன் டல்லா இருக்கா? இன்னும் குளிக்கக் கூட இல்லை... என்னாச்சு அவளுக்கு?” என்றான்.

“அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லை விஷ்ணு. இன்னிக்கு லீவு போட்டுக்கா. நாளையிலேர்ந்து ஸ்கூலுக்கு வருவா. நீ புறப்படு” என்றான் மகேஷ்.

“சரி, பை பை!”

விஷ்ணு போனதும் அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த அனிதா அருகில் அமர்ந்தான் மகேஷ். நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

“ஜூரமா இருக்கா?”

“இல்லை டாடி. ராத்திரி பூராத் தூங்கலை. திடீர் திடீர்னு முழிப்பு வந்திச்சி. பயமா இருக்கு டாடி. இன்னிக்கு ஒரு நாள் லீவு போட்டாச்சு. எத்தனை நாளைக்கு லீவு போடறது? படிக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கு டாடி. அவனை நினைச்சாலே உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்குது டாடி” என்றாள் அனிதா.

அவனைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. அவள்

தலையை ஆறுதலாகத் தடவிக் கொடுத்தான் மகேஷ்.

“அனிதா, எதிர்காலத்துல நீ யாரா வரணும்னு ஆசைப்படறே?”

“உங்களுக்கே தெரியுமே, கலெக்டர்!”

“ஒரு கலெக்டரோட பொறுப்புகள் எவ்வளவு தெரியுமா? என்னை மாதிரி ஒரு ஏ.சி. ரூமுக்குள்ளேயே வேலை பார்த்துக்கிட்டு இருக்க முடியாது. பல கிராமத்துக்குப் போகணும். பல மக்களைச் சந்திக்கணும். பலவிதமான பிரச்னைகளை தைரியமா சந்திக்கணும். விலைக்கு வாங்கப் பார்ப்பாங்க! மிரட்டுவாங்க! தாக்கறதுக்கு முயற்சி பண்ணுவாங்க! இப்படி மோசமான அனுபவங்களையும் எதிர்பார்த்துதான் ஆகணும். அதுக்கு எவ்வளவு தைரியம் மனசுல இருக்கணும்னு யோசி! உன் மனசை இப்பயிலேர்ந்தே போல்டா பக்குவப்படுத்தணும் அனிதா. அப்படிப் பக்குவப்படுத்தறதுக்காகத்தான் இந்தக் கசப்பான அனுபவம் உனக்கு கிடைச்சிருக்குன்னு நினைச்சுக்கோ!”

அனிதா அவனின் நம்பிக்கை வார்த்தைகளில் சற்றே உற்சாகம் பெற்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“நடந்து முடிஞ்ச ஒரு விஷயத்தை சும்மா நினைச்சி மனசைப் போட்டு வருந்திக்கக் கூடாது. இனிமே இந்த மாதிரி ஒரு சம்பவம் நடந்தா அப்போ எப்படி நடந்துக்கணும்னு யோசிக்கணும். வாழ்க்கைல நமக்குக் கிடைக்கிற ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் ஒரு பாடமா எடுத்துக்கணும். நீ கம்ப்யூட்டர் கிளாசுக்குப் போறது மட்டும் பத்தாது. நாளையிலேர்ந்து கராதே கிளாசுக்குப் போகணும். இன்னிக்கு உள்ள சொசைட்டில எல்லா அசிங்கமான ஆசாமிகளையும் சந்திச்சதான் ஆகணும். தவிர்க்கவே முடியாது. இந்த சொசைட்டிக்குத் தகுந்தபடி நம்மை தயார்படுத்திக்கிறதுதான் புத்திசாலித்தனம். என்ன கராதே கிளாஸ்ல சேர்றியா?”

“சரிப்பா. அவனை போலீஸ்ல பிடிச்சிட்டாங்களாப்பா?”

“இல்லைம்மா.”

“அப்போ மறுபடி அவன் வம்பு பண்ணுவானா?”

“இனிமே அவன் உன்கிட்ட வம்பு பண்ணாம இருக்கறதுக்கு நான் கியாரண்டி. என் பொண்ணு கலெக்டராகணும். அவளோட லட்சியம் சிதறிடக்கூடாது. அதுக்காக நான் என்ன வேணாலும் செய்வேன் கண்ணு” என்று அவன் நெற்றியில் முத்தமிட்டு விட்டு அறையை விட்டு வெளியேவர, அங்கே நின்ற சித்ரா, “இனிமே அவன் தொந்தரவு தர மாட்டான்னு அவனை தைரியப்படுத்தறதுக்காக சொல்லிட்டிங்க. ஆனா என்ன செய்யப் போறீங்க?” என்றாள்.

ஷா அணிந்த மகேஷ், “வந்து சொல்றேன்” என்று பைக் சாலியை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

★

★

★

அந்தப் பூங்காவின் வாசலில் நேற்று நின்றிருந்த அதே இடத்தில் செல்வாவும் அவன் நண்பர்களும் நின்று அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருக்க, எதிர்ப்புற சாலையில் பைக்கை நிறுத்தின மகேஷ் தன்னோடு வந்த கண்ணனிடம், “அதுல யாரு செல்வா?” என்று கேட்டு, அவன் கை நீட்டி அடையாளம் காட்டியதும், “சரி, நீ போ!” என்று விட்டு செல்வாவை நோக்கி நடந்தான்.

செல்வாவின் இடுப்பில் இடித்த கூட்டாளி, “தலைவா, அதோ வர்றான் பாரு. அவன்தான் நேத்து நீ போன்ல மிரட்டின பூரட்டி. அனிதாவோட அப்பா! நேரடியா மோதிப் பார்க்க வர்றான் போலிருக்கு. உஷாரா இருக்கணும்” என்றான்.

மகேஷ் நேராக செல்வா எதிரில் வந்து நின்று, “நான் மகேஷ், அனிதாவோட அப்பா. நேத்து நீ என்கிட்டேதான் போன்ல பேசினே. செல்வா, உன்கிட்ட நான் பத்து நிமிஷம் தனியாப் பேசணும். என்னோட இந்த பார்ச் உள்ளே வர முடியுமா? ப்ளீஸ்...” என்றான்.

தன் சட்டையைப் பிடிக்கப் போகிறான், ஆத்திரமாகக் கத்தப் போகிறான் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்த செல்வா வியந்து போய் பைக்கில் இருந்து கீழே இறங்கி, “இருங்கடா. சார் என்னமோ தனியாப் பேசணுமாம். கேட்டுட்டு வர்றேன்” என்றான்.

அந்தப் பூங்கா உள்ளே வந்து ஒரு மரத்தின் நிழலடியில் நின்றதும் மகேஷ் தன் பேண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து அந்தக் காகிதம் எடுத்து நீட்டினான்.

“இந்தா! ஸ்டேஷன்ல நான் எழுதிக் கொடுத்த கம்பளைண்ட். வாபஸ் வாங்கிட்டேன். இதை அவங்க பதிவே செய்யலை. என் பொண்ணை நடுரோட்ல அவமானப்படுத்தினே! உன்னை என்னால எதுவும் செய்ய முடியலை! நான் வேற மாதிரி ஆளு! நீ வேற மாதிரி ஆளு! என்னால கை ஓங்க முடியாது. ஓங்கினாலும் நான்தான் கந்தலாவேன்னு தெரியும். உன் பலம் உணர்ந்து பேசறேன். என் பலவினம் உணர்ந்து பேசறேன். நேத்து நீ மிரட்டினதில் நான் பயந்துட்டேன். இதை மறைக்க விரும்பலை. நஷ்டம் எனக்குத்தான்! தயவு செஞ்சி நீ என் பொண்ணு வாழ்க்கையில தலையிடாதே! உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன். அவ பாவம்! சின்னப் பொண்ணு! ஒரு கலெக்டராகணும்னு கனவு கண்டுகிட்டிருக்கிறா. அதுக்காக இப்பயிலேர்ந்தே தன்னை தகுதிப்படுத்திக்கிட்டிருக்கா. அவ லட்சியத்தை சாதிக்க நாங்க சப்போர்ட்டா இருக்கோம். இந்த வயசுல அவளுக்கு இருக்கிற பொது அறிவுலயும், புத்திசாலித்தனத்துலயும் நூத்துல ஒரு பங்கு கூட உன்கிட்ட இருக்க முடியாது. ஆனா பாரு. நான் உன்கிட்ட கெஞ்சிக்கிட்டிருக்கேன். வீட்டுக்குள்ளே திருடன் புகுந்து கத்தியைக் காட்டி மிரட்டறப்போ வீரம் காட்டறது விவேகமில்லை. எந்த பீரோவை வேணும்னாலும் திறக்கறேன். எதை வேணாலும் அள்ளிக்கோ. என்னை மட்டும் எதுவும் செஞ்சிடாதே’ன்னு கெஞ்சறதுதான் யதார்த்தம்! அந்த மாதிரிதான் என் பொண்ணை தொந்தரவு செய்யாதேன்னு உன்னை நான் கெஞ்சறேன். இதில என் தன்மானத்தை விடவும் என் பொண்ணோட மானமும், எதிர்காலமும் தான் எனக்கு

முக்கியமாப்படுது. தயவுசெஞ்சி நீ...”

குரலடைத்துக் கொள்ள கண்கலங்கிய மகேஷ் அவனை நோக்கி கைகூப்பி நிற்க... அதிர்ந்து போய் நின்றான் செல்வா.

சில விநாடிகள் உறைந்து போயிருந்த செல்வா, “சார், என்னை... என்னை... மன்னிச்சுடு சார்! உன் தகுதி என்ன? தராதரம் என்ன? நீ போயி என்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு... சே! விடு சார்! கவலையை விடு சார்! நீ என்னை அடிக்கணும்னுதான் வர்றேன்னு நினைச்சேன். நிஜமா அடிச்சிட்டே சார்! மனசல அடிச்சுட்டே! நீ தைரியசாலி. போ சார்! நான் ஒரு தொந்தரவும் பண்ண மாட்டேன். போ! நான் செஞ்சது பெரிய ராங்குதான்! பாப்பாவை மன்னிச்சுக்க சொல்லு சார்!”

செல்வாவின் குரல் வாழ்க்கையிலேயே முதல் முறையாகப் பிசிரியது.

(முற்றும்)

டேக் நம்பர் - 2

டேக் நம்பர் 2

(மூன்றாவது நாவல்)

முக்கியமாக இருந்தது. நயவெஞ்சி நீ...”

குரல் விடுத்துக் கொள்ள கண்கலங்கிய மனோ அலையை நோக்கி வளைப்பி திறை... அதிர்ந்து போய் தின்றான் செல்வன்.

சில விநாடிகள் உறைந்து போய்க் குந்த செல்வன். “சார், என்னை... என்னை... மன்னிக்கு சாரி உன் தகுதி என்ன? தராதாரம் என்ன? நீ போய் என்னைக் கையெடுத்துக் குக்கிட்டு... சே! விடு சார்! கவலையை விடு சார்! நீ என்னை... புத்தனமல்லாதால் வந்தேறேன்னு சினிமாச் சேல். தீதுமா அடிச்சி... பேசுனார் மனசை அடிச்சிட்டே... நீ எதிரியானி போனாரி தான் ஒரு தொந்தரவும் பண்ண மாட்டேன். போ! நான் செஞ்சது பெரிய சாங்குதான்! மாப்பாளைய மன்னிக்கக்க சொல்லு சார்!”

செல்வனின் குரல் வாழ்க்கையிலேயே முதல் முறையாகப் சிறியது.

சர்பங்கு சுப்பி
(மற்றும்)
(மென்சு சூழிநிலைய)

டேக் நம்பர் - 2

தண்டபாணி காத்திருந்தார்.

கைகளைப் பின்புறம் கட்டிக் கொண்டு ஹாலின் ஒரு மூலையிலிருந்து மறு மூலை வரை நடந்து நடந்து திரும்பினார்.

எலெக்ட்ரானிக் கடிகாரம் பார்த்தார். 10.30. ஜன்னலுக்கு வெளியே சமுதாயம் சாப்பிட்டு முடித்துத் தூங்கத் தயாராய் இருந்தது.

டெலிபோன் நோக்கி நடந்தார். அருகில் இருந்த புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு டயல் சுழற்றினார். விரலிலிருந்து விடுபட்டு ஆண்ட்டி க்ளாக்வெனில் டயல் டர்னர்ரீக் என்று தன் இடத்துக்கு வந்த சப்தம் மட்டும் அந்த ஹாலில் பெரிய சைனில் ஒலித்தது.

“ஹலோ, நான்தான் ஷோபனாவோட அப்பா பேசறேன். ஏம்மா, சாந்தின்னு அவளுக்கு ஒரு ஃபிரண்ட் இருக்கா இல்லே? அவளுக்கு போன் இருக்கா? இல்லையா? சரி, அட்ரஸ் தெரியுமா உனக்கு? வெய்ட் பண்ணேன்.”

பேனா எடுத்து மூடி சுழற்றி விட்டுக் காத்திருந்தார்.

“ம். சொல்லு...” குறித்துக் கொண்டார்.

“ரொம்ப தாங்ஸ்ம்மா.”

ரிசீவரை வைத்து விட்டு சோபாவில் அமர்ந்தார். மாடிப்படி அருகே இருந்து அந்தக் குட்டி நாய் ஓடி வந்து அவர் மடியில் அமர்ந்து கொண்டது. அதன் தலையைத் தடவினார்.

“ராமு” என்றதும் வந்தவனிடம் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சொல்லிக் குடித்தார். வாசலில் ஜீப் வந்து நின்ற சப்தம் கேட்டதும் எழுந்தார்.

காக்கி உடையில் உள்ளே வந்தவரை, “வாடா பாலு” என்று கிட்டப் போய் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“என்ன ஆச்சு தண்டபாணி?”

“என் ருமுக்குப் போயிடலாம் வா.”

அறையில் ஏர்கண்டிஷனர் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தண்டபாணி கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருந்து விட்டு, “எனக்கு இப்போ என்ன சொல்கிறீர்கள் தெரியலை பாலு” என்றார்.

“நிதானமாச் சொல்லு. விவரத்தைச் சொன்னாத்தான் உனக்கு நான் ஏதாச்சும் செய்ய முடியும். திடீர்னு ராத்திரி பத்தரை மணிக்குக் காப்பி சாப்பிடறதுக்காக ஒரு போலீஸ்காரனைக் கூப்பிட மாட்டே நீ. சொல்லு. ஷோபனா எங்கே, தூங்குறாளா?”

“ஷோபனாவைக் காலையிலேர்ந்து காணோம் பாலு.”

“வாட்? காணோமா? என்னப்பா நீ விளையாடறியா? சின்னப் பொண்ணா அவ?”

“அதனால்தான் எனக்குப் பயமா இருக்கு பாலு.”

“எங்கே போனா காலையிலே?”

“காலையிலே நான் எழுந்திரிச்சப்போ எட்டு மணி. வழக்கமா நான் ருமை விட்டு வெளியில் வந்ததும் குட்மார்னிங் சொல்லிட்டு ரெடியா நிப்பா. இன்னிக்கு இல்லை. தூங்கிட்டான்னு நினைச்சு அவ ருமுக்குப் போனேன். இல்லை. தோட்டத்திலே இல்லை. வீடு முழுக்கப் பார்த்தாச்சு இல்லை. வேலைக்காரங்களைக் கேட்டா யாருமே பார்க்கலைன்னாங்க. என்கிட்டே சொல்லாம எங்கேயும் போகமாட்டா. எனக்குக் கவலையாப் போச்சு. ஆஃபீஸ் போகலை. மத்தியானம்

வரைக்கும் வீட்லயே உட்கார்ந்திருந்தேன். வரலை. அப்புறம் அவ ஃபிரண்ட்ஸ் எல்லார் வீட்டுக்கும் போன் பண்ணி, ஆள் அனுப்பிப் பார்த்தாச்சு பாலு. இப்ப மணி ராத்திரி பத்தரை. கல்யாணம் ஆக வேண்டிய பொண்ணு. எனக்கு வயத்தைக் கலக்குது பாலு.”

பாலு சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்டு நீட்டினார்.

தண்டபாணி மறுத்தார்.

“நிதானமா இரு தண்டபாணி. சொந்தக்காரங்க வீடுகளில் விசாரிச்சியா?”

“விசாரிச்சுட்டேன். ஒவ்வொரு நிமிஷம் கடக்கிறப்போவும் எனக்குப் பயமா இருக்கு பாலு. மை ஒன்லி டாட்டர். போலீஸ்குப் போறதைப் பத்தி எனக்குக் குழப்பமா இருந்துச்சு. வயசுப் பொண்ணு. நாளைக்கு கல்யாணத்தையே பாதிக்கிற விஷயம் இல்லையா? அதனால்தான் பர்சனலா உன்னைக் கூப்பிட்டேன். சொல்லு, பாலு. என்ன செய்யலாம். எனக்கு எதுவும் புரியலை.”

“நீ நினைக்கிறது தப்பு தண்டபாணி. மேட்டரை வெளியே விடாமலேயே சில சமயங்களிலே போலீஸ் செயல்படத்தான் வேண்டியிருக்கும். காலையிலே ஒரு பத்து மணி வரைக்கும் பார்க்கலாம். அப்புறம் ப்ராப்பரா எங்ககிட்ட வந்துடு. இப்போ அதுக்குள்ள கொஞ்சம் யோசிக்கலாம். கொஞ்சம் ஓபனா சொல்லு. ஷோபனாவை எதுக்காச்சும் திட்டினியா, கடுமையாக் கண்டிச்சியா?”

“ஷோபனாவையா? நானா? கண்டிக்கிறதா? உனக்குத் தெரியாதா பாலு என்னைப் பத்தி. அவ முகம் கண்டினாலே பதறிப் போய்டுவேண்டா.”

“ஷோபனா ருமை நல்லாப் பார்த்துட்டியா? ஏதாச்சும் லெட்டர் எழுதி வச்சிருக்காளா?”

“பாலு, ஆர் யூ சீரியஸ்? யூ மீன்... அவ என்னை விட்டுக் கோபிச்சுக்கிட்டு புறப்பட்டுட்டாங்கறியா? இன்னொரு

தடவை அப்படி கற்பனை பண்ணாதே ப்ளீஸ்...”

“தண்டபாணி, நீ பாசம் மிக்க தகப்பனா இந்த விஷயத்தைப் பார்க்கிற என் பார்வை அப்படி இல்லை. ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒரு காரணம் இருந்தே ஆகணும். இல்லையா? ஷோபனா வீட்ல இல்லைங்கறது உண்மை. ஏன் இல்லைங்கறதுக்கு லாஜிக்கலா காரணம் கற்பிச்சுப் பார்க்கறேன். ஷோபனாகிட்டே நீ புரிஞ்சுக்காத பகுதி ஏதாச்சும் இருக்கலாமில்லையா? வா, அவ ருமைப் பார்த்துடலாம்.”

பாலு பத்து நிமிஷத்துக்கு முன் சிகரெட்டாய் இருந்ததை ஆஷ்ட்ரேயினுள் அழுத்தி விட்டு எழுந்தார்.

“நோ, பாலு. அப்படி எதுவும் இருக்காது. எனக்கு அவளைத் தெரியும். என்கிட்டே எந்தக் கோபமும் இல்லை அவளுக்கு.”

“அப்படி எதுவும் இருக்க வேண்டாம்னுதான் நானும் விரும்பறேன். வா.”

இருவரும் ஷோபனாவின் அறைக்கு வந்த போது தண்டபாணி தயங்கி வாசலிலேயே நின்று விட்டார். பாலு உள்ளே வந்தார்.

மேஜை மேல் புத்தகங்கள் ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. டிரெஸ்சிங் மேஜை மேல் எல்லாப் பொருள்களும் நீட்டாக இருந்தன. டிராயரில் நீல நிற லெட்டர் பாட், பேனாக்கள். லெட்டர் பேடை விரித்தார்.

Red is always red

Green is always green

You are not always you

என்று அத்தனை தாள்களிலும் அச்சிடப்பட்டிருந்தது.

ஷோபனா எப்போதும் ஷோபனா இல்லையோ?

அடுத்த டிராயரில் எதிர்காலத்தில் முத்திரைக் குத்து வாங்கப்

போகிற நீலக் கடிதங்கள் இருந்தன. வந்த கடிதங்கள் அடுக்கப்பட்டு, ரப்பர் பாண்ட் போடப்பட்டிருந்தது. அவற்றை எடுத்த போது -

அந்த அறையில் இருந்த டெலிபோன் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

தண்டபாணி போனை நோக்கி அசலாக ஓடி வந்தார்.

“இரு தண்டபாணி” என்று பாலு ரிசீவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ” என்று மட்டும் சொன்னது ஒரு ஆண் குரல்.

“ஹலோ” என்று மட்டும் சொன்னார் பாலு.

“யார் பேசறது?” என்பதில் கடுமை இருந்தது.

“யார் பேசணும்?”

“மிஸ்டர் தண்டபாணி.”

“தண்டபாணிதான் பேசறேன். நீங்க யாரு?”

“நான் யாருங்கிறது இப்போ உங்களுக்கு முக்கியம் இல்லை. என்கிட்டே உங்களுக்குத் தேவையான ஒரு சரக்கு இருக்கு. விலை பேசத்தான் கூப்பிட்டேன்.”

“என்ன சொல்றே?”

“மிஸ் ஷோபனா பத்திரமா என்கிட்டே இருக்கான்னு சொல்றேன்.”

“மை காட்! யார் நீ? எங்கேயிருந்து பேசறே?”

“டெலிபோன்லேர்ந்து பேசறேன். மறுபடி கேக்கறீங்களே, நான் யார்ன்னு தெரிஞ்சி என்ன லாபம் உங்களுக்கு?”

“என்ன பாலு, என்ன இது?” என்று கிட்டே வந்த தண்டபாணியை “உஷ்!” என்று தடுத்தார் பாலு.

“சொல்லு. என்ன உன் நோக்கம்?”

“என் நோக்கம் இருக்கட்டும். பக்கத்திலே யாரு?”

“யாருமில்லையே...”

“நான் பேசிக்கிட்டிருக்கிறது தண்டபாணி கிட்டே இல்லை. மிஸ்டர் பாலு, நீங்க யாரா இருந்தாலும் சரி, தண்டபாணி சார் கிட்டே சொல்லுங்க, நான் போன் பண்ணி அவரை விசாரிச்சதா. என் பேரம் அவரோடதான். அப்புறமா நான் அவரை தொடர்பு கொள்ளேன் மிஸ்டர் பாலு.”

‘டொக்’ என்று எதிர்முனை கட்டாகியது.

“ஹலோ, வைக்காதீங்க. ஹலோ... ப்ளீஸ் ஸ்பீக் அப்” என்று கத்திப் பார்த்து விட்டு சோர்வாய் ரிசீவரை வைத்தார் பாலு.

“இடியட். உன்னாலதான் எல்லாம். பேசிக்கிட்டிருக்கிறப்போ நடுவிலே நீ பேசினது கேட்டுடுச்சி. வச்சிட்டான். எத்தனை சுலபமா இப்பல்லாம் கிட்டநாப் பண்ணாங்க...”

“முருகா! என் குடும்பத்திலேயா இப்படியெல்லாம் சோதனை! பேசாம நானே போனை எடுத்திருப்பேன். ஐயோ, அந்தப் பொறுக்கி என் கண்மணியை என்ன பாடு படுத்தறானோ... எங்கே வச்சிருக்கானோ...”

“பதறாதே தண்டபாணி. மறுபடி அவன் இப்ப போன் பண்ண வேண்டியிருக்கு. இது நல்லதுக்குத்தான். சுலபமா எங்கேருந்து பேசறானனு தெரிஞ்சுக்கலாம். எனக்குச் சவால் விட்டுட்டான். அவனைப் பிடிக்காம விடப் போறதில்லை நான்.”

“அவனை நீ பிடி. பிடிக்காம விடு. என் பொண்ணுல்ல எனக்கு முக்கியம். வேணாம் பாலு, நீ விலகிடு. இந்த விவகாரத்திலே குறுக்கே வரவேணாம் தயவுசெஞ்சி. அவன் என்ன கேக்கப் போறான்? நிச்சயமா பணம். யாருக்காக நான் சம்பாதிச்சேன்? எல்லாம் அவளுக்காக. அவன் கேக்கறதைக் கொடுத்துட்டு என் மகளை நான் மீட்டுக்கறேன். வேணாம். எனக்கு போலீஸ் தலையீடு வேணாம். அது என் மகளுக்கு ஆபத்தா முடிஞ்சுடும்.”

பாலு சற்றுக் கடுப்புற்றார்.

“முட்டாள் மாதிரிப் பேசாதே. போலீஸோட திறமையைக் குறைச்சு மதிப்புப் போடாதே. ஒரு பைசா செலவில்லாம உன் பொண்ணை மீட்டுத்தர வேண்டியது என்னோட பொறுப்பு. மறுபடியும் அத்தனை சீக்கிரம் கூப்பிட மாட்டான்னு நினைக்கிறேன். அதுக்குள்ளே நான் செய்ய வேண்டிய காரியம் நிறைய இருக்கு. ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே திரும்ப வரேன். அதுக்கு நடுவிலே போன் அடிச்சா நீ எடுக்காதே. வேலைக்காரன் யாரையாச்சும் எடுக்கச் சொல்லு. இப்ப என்ன... மணி பத்தே முக்கால். ‘முதலாளி வெளியே போயிட்டார், பன்னெண்டு மணிக்குத்தான் திரும்ப வருவார்’னு சொல்லச் சொல்லு. புரியுதா நான் சொல்குது? அதுக்குள்ளே உனக்கு வரப்போற காலை டிரேஸ் பண்ணுக்கும், ரெக்கார்ட் பண்ணுக்கும் ஏற்பாடு பண்ணிட்டு வந்துடறேன் நான்.”

சிகரெட் பாக்கெட்டையும், லைட்டரையும் பாண்ட் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு அவசரமாகக் கிளம்பினார் பாலு.

“எனக்கென்னவோ நீ தலையிடறது...”

“ஷட் அப் தண்டபாணி, பயந்து சாகாதே. பணம் வாங்கற வரைக்கும் ஷோபனாவை எதுவும் பண்ண மாட்டான் அவன். உன் ஷோபனாவை உன் கிட்ட ஒரு கிறல் கூட இல்லாமச் சேர்க்கிறேன். நம்பிக்கையா இரு. எனக்கு நீ உதவினாத் தான் இதை நான் செய்ய முடியும்.”

‘உதவப் போவதில்லை’ என்று உள்ளுக்குள் சொல்லிக் கொண்டார் தண்டபாணி.

“போன் அடிச்சா பன்னிரண்டு மணி வரைக்கும் நீ தொடவே தொடாதே. ரைட்?”

“நோ. நான்தான் போனை எடுக்கப் போகிறேன். போலீஸ் இதிலே நுழைஞ்சிருக்கிறது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தால் நிச்சயம் அதனால் என் மகளுக்கு ஆபத்து உண்டு. அவள்

எனக்கு முழுசாக வேண்டும். எத்தனை பணம் கேட்டாலும் நான் தரத்தான் போகிறேன். உன்னுடன் நான் ஒத்துழைக்கப் போவதில்லை. ஸாரி பாலு.’

“சரி பாலு” என்றார் தண்டபாணி.

இரண்டு நிமிடத்தில் சிறலுடன் ஜீப் புறப்பட்டு... சப்தம் கரைந்தது.

தண்டபாணி போனைப் பார்த்தார்.

அடியேன் சனியனே!

நான் பாலுவுக்குத் தெரிவித்திருக்கக் கூடாது. பாலு மட்டும் வராமல் இருந்திருந்தால் போனில் நான்தான் பேசியிருப்பேன். இந்நேரம் என் மகளை விடுவிக்கிற முயற்சியில் இறங்கியிருப்பேன். ப்ளடி பணம் எனக்குப் பெரிதல்ல. ஷோபனாதான் முக்கியம்.

தண்டபாணி வியர்வையை ஒற்றிக் கொண்டு பதற்றத்தோடு காத்திருந்தார்.

தூரத்தில் வழிகேட்டு ஒலி கொடுத்துக் கொண்டு வாகனங்கள். திரைச்சீலைகள் விடுபட்டுப் பறக்கத் துடித்தன. மேஜை மீது டைம்பீஸில் குருவி மறுபடி மறுபடி தானியம் தின்றது. கறுப்பு டெலிபோன் அமைதி காத்தது.

பதினொன்றே காலுக்கு டெலிபோன் அடித்தது.

“ஹலோ, தண்டபாணி பேசுறேன்.”

“கல்கி ஆபீஸ்தானே அது? எடிட்டர் வேணும்...”

“ராங் நம்பர்”

எரிச்சலுடன் வைத்தார். அப்புறம் அடிக்கவே இல்லை.

பன்னிரண்டே காலுக்கு பாலு வந்தார்.

“என்ன தண்டபாணி, கால் வந்துச்சா?”

“இல்லை பாலு...”

“ஏதாச்சும் சாப்பிட்டியா?”

“இஷ்டமில்லைப்பா...”

“வா, கீழே போகலாம். ஏதாச்சும் சாப்பிடு.”

கீழே ஹாலுக்கு வந்து ஃபிரிஜ்ஜைத் திறந்து பிரெட்டும், ஆப்பிள் பழமும் பாலுவே எடுத்து வந்தார். சாவிக் கொத்தில் தொங்கின மீன் கத்தியை விரித்துப் பழத்தை நறுக்கி நீட்டினார்.

“பால் எடுத்துட்டு வரட்டுமாய்யா?” என்றான் ஓரமாய் நின்ற ராமு.

“எடுத்துக்கிட்டு வா” என்ற பாலு அவன் போனதும் சொன்னார். “எல்லாம் செட் பண்ணியாச்சு. இதப்பாரு தண்டபாணி, உனக்கு என் மேல நம்பிக்கை வரலை. நான் நுழைஞ்சதும் ராமுவை விசாரிச்சேன். நீ அவனுக்கு போன் அடிச்சா எடுக்கச் சொல்லி இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கொடுக்கலை. ஆனா போன் அடிச்சது. நீ எடுத்தே. இந்த போனோட எக்ஸ்டன்ஷன் தானே மாடியிலே? ஸோ, முதல்ல என் வார்த்தையை நம்பு. நீயா தனிச்சு செயல்பட விரும்பாதே. அந்த கால் ராங் நம்பர். சரியா?”

தலையாட்டினார் தண்டபாணி.

“நான் போலீஸ்காரன் தண்டபாணி. உன் நன்மைக்காகத் தான் நான் சொல்றேன்.”

“எது பாலு நன்மை? என் மகள் எனக்குக் கிடைக்காமப் போறதா?”

“அதைப் பத்தித்தான் நீ கவலைப்படாதேன்னு சொல்லிட்டேனே...”

“பாலு, எனக்குப் பணம் போறது பெரிதில்லை.”

“ரைட். ஆனா தெரிஞ்சு ஒரு சூற்றவாளியை நான் விட்டுட முடியுமா?”

“உன் திறமையைக் காட்டறேன்னு என் மகளின் உயிரோட

விளையாடறே நீ. அவனுக்கு நான் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கிட்டே சொல்லிட்டேன்ங்கிறதும், நீ திட்டம் போடுறதும் தெரிஞ்சா...”

“தெரியாது அவனுக்கு. இப்போ நான் சொல்றதை நீ கேளு. எந்தச் சமயமும் அவன் போன் பண்ணலாம். எடுத்து அவன் சொல்றதெல்லாம் கேட்டுக்கிட்டு எல்லாத்துக்கும் சரி, சரின்னு சொல்லாம் ‘என் பொண்ணு உன் பாதுகாப்பிலே இருக்காங்கறதுக்கு என்ன அத்தாட்சி’ன்னு நீ கேட்கணும். அவளைப் பேசச் சொல்லணும். ஏன்னா... ஷோபனா கானோம்கிறதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்ட எவனாச்சும் சும்மாகூட போன்ல விளையாடிப் பார்க்கலாம் இல்லையா? உன் பொண்ணு பேசினாள்னா... அப்புறம் அவன் சொல்ற எல்லாத்துக்கும் சரி, சரின்னு சொல்லு. பேச்சை வளர்த்து. புரியுதா?”

“ம்” என்றார் தண்டபாணி.

பாலு சிகரெட்டின் புகையைப் பக்கவாட்டில் திரும்பி வெளியேற்றினார். தண்டபாணி வாஷ் பேஸினில் கைகழுவிக்கொண்டு வந்து அமர்ந்தார். ஸோபாவின் ஓரமாக உடலைச் சுருட்டிக் கொண்டு அந்தக் குட்டி நாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

காத்திருந்தார்கள்.

மணி 12.30 - டெலி

மணி 1.00 - போன்

மணி 1.30 - ஒலிக்

மணி 2.00 - கவே

மணி 2.30 - யில்லை.

காலையில் ஏழு மணிக்கு விழிப்பு வந்தவுடன் விட்ட இடத்திலிருந்து கவலையைத் தொடர்ந்தார் தண்டபாணி.

ஒரு முழு ராத்திரி! எவனோ ஒரு அன்னியன் வசத்தில்

திருமணமாகாத இளம்பெண். அதிலும் அழகான பெண்!

பணத்துக்காக மிரட்டுகிற ஒரு அயோக்கியனிடம் நேர்மை, ஒழுக்கம் இதெல்லாம் எப்படி எதிர்பார்ப்பது? அவன் என் மகளை ஏதாவது... கடவுளே, அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடந்திருக்கக் கூடாது.

பாத்ருமிலிருந்து வெளியே வந்தார் பாலு. முகத்தை டர்க்கிடவலால் துடைத்துக் கொண்டே வந்து தண்டபாணியின் எதிரே அமர்ந்தார். தண்டபாணியின் மடியில் குதித்து உட்கார்ந்து கொண்ட நாய்க் குட்டியை அசுவாரஸ்யமாகப் பார்த்தார்.

ராழு ட்ரேயில் இரண்டு கப் காப்பி கொண்டு வந்து நீட்டினான்.

எடுத்துக் கொண்டு, “எடுத்துக்க தண்டபாணி” என்றார் பாலு.

“எனக்கு வேணாம் ராழு.”

“என் மேல கோபமா இருக்கேன்னு தெரியுது. ராழு, பேப்பர் வந்திருந்தா எடுத்துக்கிட்டு வா” என்று கூறிவிட்டுக் கைகளை உரசிக் கொண்டார் பாலு.

தண்டபாணி எதுவும் பேசவில்லை.

“தொடர்பு கொண்டுதான் ஆகணும். ராத்திரி அவன் போன் பண்ணாததுக்கு நியாயமான காரணம் இருக்கு. அவன் பேசின போன் அவனுடைய வீட்ல இல்லாம இருக்கலாம். காலையிலே பண்ணணும்னு தீர்மானிச்சிருக்கலாம். சும்மா மனசைப் போட்டுக் குடைஞ்சுக்காதே. அவன் விரும்பற பணம் அவன் கைக்கு வர்ற வரைக்கும் ஷோபனா டபுள் பத்திரமா இருப்பா...”

“பாலு, அவ சின்னப் பொண்ணா இருந்தா இத்தனை கவலைப்பட மாட்டேன்.”

“புரியுது. எனக்கும் அந்தப் பயம் இருக்குது. ஆனா

கவலைப்படறதனாலே இந்த நிலையிலே எதுவும் மாறிடப் போறதில்லை. நாம நல்லதையே நினைச்சு ஆகணும்.”

டெலிபோன் ஒலித்தது இப்போது.

நாய்க்குட்டியை படக் என்று கீழே விட்டு விட்டு எழுந்தார் தண்டபாணி.

“இரு. கொஞ்சம் அடிக்கட்டும். நேத்துச் சொன்னதை நினைவிலே வச்சுக்கோ. பேச்சை வளர்த்து. என் மகளைப் பேச்சு சொல்லுன்னு சொல்லு” என்றார் பாலு.

தண்டபாணி போனை எடுத்தார். விரல்கள் நடுங்கின.

“ஹலோ, தண்டபாணி பேசுறேன்.”

“வீட்டு வாசல்ல தொங்கற லெட்டர் பாக்ஸைத் திறந்து பாருங்க...” என்ற குரலுக்குப் பின்னே இணைப்பு கட் ஆனது.

தண்டபாணி, “ராங் நம்பர்” என்று வைத்தார்.

“ச்சை” என்றார் பாலு.

லெட்டர் பாக்ஸில் இத்தனை பணம், இந்த இடத்தில் கொண்டு வந்து தந்து விட்டு உன் மகளை விடுவித்துக் கொள் என்று குறிப்பு எழுதிப் போட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறான் அவன். அப்படித்தான் இருக்கும். இதை இவனிடம் சொன்னால் குற்றவாளியைப் பிடிக்கிறேன் என்று என் மகளைப் பலி கொடுத்து விடுவான். இப்போது இந்தப் பாலுவை இங்கிருந்து முதலில் நகர்த்த வேண்டும்.

“நீ சொன்னது எல்லாம் ஞாபகம் இருக்கு பாலு. போன் வந்தா நான் அதுபடியே பேசுறேன். உனக்குத் தெரியப் படுத்தறேன். நீ வீட்டுக்குப் போயிட்டு டூட்டிக்குப் போ.”

“நானும் அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். நான் வீட்டுக்குப் போய்ட்டு, ஸ்டேஷன்போய்ட்டு, பத்து, பத்தரை வாக்கிலே வர்றேன். அதுக்குள்ளே போன் பேசிட்டா வீட்டுக்கோ, ஸ்டேஷனுக்கோ போன் பண்ணு. தெம்பா இரு.”

பாலு புறப்பட்டுப் போனார்.

அவர் போனவுடனே சாவியை எடுத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு விரைந்தார் தண்டபாணி.

காரைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த ராமு, “என்னய்யா செய்யணும்?” என்று வந்தான்.

“நீ உன் வேலையைப் பாரு. ஒண்ணுமில்லை.”

காம்பவுண்டு சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த கடிதப் பெட்டியை அவசரமாகத் திறந்து உள்ளே பார்த்தார்.

ஒரு கேஸ்ட் கிடந்தது. வேறு எதுவும் இல்லை.

அதை எடுத்துக் கொண்டு அவசர நடையில் உள்ளே வந்து, மாடிப் படிகளில் தாவி ஏறி, தம் அறைக்கு வந்தார். கூடவே வந்த நாய்க்குட்டியை “சும்மாரு” என்று அதட்டினார்.

போர்ட்டபிள் டேப் ரிக்கார்டரை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு படுக்கையில் அமர்ந்தார். ‘ஏ’ பக்கத்தில் ஒரு பென்சில் குறி இருக்கவே... அந்தப் பக்கத்தை போட்டுப் புதற்றத்துடன் ப்ளே பட்டனை அழுத்தினார்.

ஸ்ஸ் என்று சில விநாடிகள் மௌனம்.

பிறகு அவன் பேசினான்.

“தொழிலதிபர் தண்டபாணி அவர்களே, வணக்கம். இப்பவும் உங்கள் மகள் ஷோபனா இங்கே செளக்கியமாக இருக்கிறாள். அதைத் தெரிவிப்பதற்காகப் போன் செய்தால் உங்கள் போனில் யாரோ பாலு என்பவர் நான்தான் தண்டபாணி என்கிறார். அப்புறம் விசாரிச்சுப் பார்க்கையிலே பாலு என்கிற இன்ஸ்பெக்டர் உங்கள் நண்பர் என்பது தெரிய வருகிறது. அப்படி இருக்க மறுபடி போனில் பேச எனக்கென்ன மனநோயா?

சரி, போகட்டும். பிரச்சனைக்கு வரலாம். உங்கள் மகள் ஷோபனா நிச்சயமாய் உங்களுக்குத் தேவைப்படுவாள் என்றே நினைக்கிறேன். ஏழெட்டு இருந்தாலாவது சரி, ஒன்று தொலையட்டும் என்று விட்டு விடலாம். ஒரே மகளாயிற்றே...

சொத்து முழுவதற்கும் வாரிசாயிற்றே... ஆகவே, உங்களுக்கு உங்கள் மகள் வேண்டும். எனக்கு? வாடகை மட்டும் தான் வேண்டும். உங்கள் மகள் என் பொறுப்பில் தங்கியிருப்பதற்கான வாடகை.

அதிகமில்லை. நிறையக் கேட்பதற்கு நான் பேராசைக்காரனுமில்லை. ஒரே ஒரு லகரம் வேண்டும். நூறு நூறு தாள்களாக, வரிசையான எண்கள் இல்லாமல்.

எங்கே, எப்படி என்னிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு முன்னால் உங்கள் சந்தேகம் ஒன்றினைத் தீர்க்க வேண்டியது என் கடமை. உண்மையிலேயே ஷோபனா என் வசம் இருக்கிறாள் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி? நியாயமான சந்தேகம். கொஞ்சம் நான் விலகிக் கொள்கிறேன். உங்கள் அருமை மகள் ஷோபனா இப்போது பேசுவாள்.

சில வினாடிகள் மௌனம்.

“ம்... பேசுடி... சொல்லு... உங்கப்பா கிட்டே பணத்தை ரெடி பண்ணச் சொல்லு...” என்ற அவன் முரட்டுக் குரலைத் தொடர்ந்து, ஷோபனா அழுகையில் ஆரம்பித்தாள்.

“என்னை மன்னிச்சுடுங்க டாடி. என்னால உங்களுக்குக் கஷ்டம். உங்கப்பாவுக்கு ஆக்ஸிடெண்ட்னு சொன்னப்போ நம்பிப் புறப்பட்டது என் தப்புதான். டாடி, என்னைக் கொன்னுடுவேன்னு பயமுறுத்தறான் டாடி. எனக்கு என்ன செய்யறதுன்னே புரியலை.”

படக் என்று ஷோபனாவின் குரல் இடைமறிக்கப்பட்டது. “இராமாயணம் படிச்சது போதும். போய் அப்படி உட்காரும்மா...”

மறுபடி அவன் பேச ஆரம்பித்தான்.

“என்ன சார், நான் மேலே தொடரட்டுமா? கொன்னுடுவேன்னு பயமுறுத்தினது உண்மைதான். ஆனால் அதைச் செய்ய மாட்டேன். அதற்கு முன்னால் இந்த அழகுப் பதுமையிடம் வேறு ஒரு நல்ல காரியம் கூட இருக்கிறது. நான்

கேட்டபடி, சொல்லப் போவது போல் பணம் என் கைக்கு வந்து விட்டால் உங்கள் மகள் மேல் என் நிழல் கூடப் படாது.

போலீசுக்கு உதவி நாடி கோரிக்கை அனுப்ப வேண்டாம். அது புத்திசாலித்தனம் இல்லை. பிறகு உங்கள் இஷ்டம்.

சரியாய் காலை பத்து மணிக்கு நீங்கள் புறப்படுகிறீர்கள். உங்களுடைய வெள்ளை ஃபியட் TNO 4476ஐ எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள். நூறு ரூபாய் நோட்டுகளாகப் பத்து கட்டுகளை ஒரு பார்சலாகக் கட்டிக் கொண்டு அதை காரின் டிக்கியில் வைக்கிறீர்கள். டிக்கியைப் பூட்டுவதில்லை. ஒக்கே?

இப்போது காரை எடுத்துக் கொண்டு எக்மோர் வந்து ஹோட்டல் இம்பீரியல் வாசலில் நிறுத்துகிறீர்கள். திரும்பிப் பார்க்காமல் உள்ளே நடந்து ஓமர்கய்யாம் ரெஸ்ட்டாரண்ட் அருகே இருக்கும் ஸ்டாலில் உங்கள் பிராண்ட் சிகரெட் வாங்கிக் கொள்கிறீர்கள். திரும்ப காருக்கு நடந்து வந்து ஸ்டார்ட் செய்கிறீர்கள். உங்கள் முதுகுக்குப் பின் போலீஸ் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை நான் அறிந்து கொள்வதற்காக இந்த பிரேக்.

இப்போது நீங்கள் காரை எங்கேயும் நிறுத்தாமல் கே.கே.நகர் டெர்மினஸ் வருகிறீர்கள். போஸ்ட் ஆபீசுக்கு எதிர்ப்புறமாக வண்டியை நிறுத்தி விட்டு, காரின் கண்ணாடிகளையெல்லாம் ஏற்றிப் பூட்டிக் கொண்டு, எல்.ஐ.ஐ. பிளாட்ஸ் நோக்கி நிதானமாக நடக்கிறீர்கள். மூன்று சிகரெட் குடிக்கிற நேரம் வரை நடந்து விட்டுத் திரும்புகிறீர்கள். இப்போது உங்கள் வீட்டில் உங்கள் மகள் ஷோபனா உங்களுக்காக காத்திருப்பாள். போய் வாருங்கள்.

போலீஸ் தலையீடு இருந்தாலோ, நீங்களே வேறு குறுக்கு வழி வேலைகள் செய்ய முயன்றாலோ, ஷோபனா உங்களுக்கு ஷோ-ப-னா என்றுதான் கிடைப்பாள். பதினோரு மணிவாக்கில் கே.கே.நகரில் காத்திருக்கிறேன். நீங்கள் புறப்பட வேண்டிய நேரம் பத்து மணி.

இத்துடன் வர்த்தக விளம்பர நிகழ்ச்சி முடிவடைகிறது”

டேப் வெறுமனே சுழன்று கொண்டிருந்தது.

டேப்பை ஆஃப் செய்து விட்டு அவசரமாக நேரம் பார்த்தார் தண்டபாணி.

எட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இன்னும் இரண்டு மணி நேரம்தான் இருக்கிறது. அதற்குள் பணம் ரெடி செய்தாக வேண்டும்.

அறையின் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு ஸேப் லாக்கரைத் திறந்தார்.

நாறு ரூபாய் நோட்டுக் கட்டுகளும், ஐம்பது ரூபாய் நோட்டுக் கட்டுகளும் நிறைய அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் பெரும்பாலும் இன்னும் கைரேகை படாத, அச்சு மணம் மாறாத புதுக்கட்டுகள்.

வரிசையாய் எண் உள்ளவை கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறானே!

பழைய கட்டுக்களாகப் பொறுக்கினார். ஆறு கட்டுகள் தேறின. இன்னும் நாற்பதினாயிரம் ரூபாய் தேவை. பழைய தாள்களாக.

அது ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை. ஒரு போன் செய்தால் எத்தனை லட்சம் வேண்டுமானாலும் ஏன் என்று கேட்காமல் தாங்களே நேரில் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்ற நண்பர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள்.

கோபால்சாமியைப் பார்த்து வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தார் தண்டபாணி.

பணம் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வருகையில் பாலு வந்து விட்டால்? உடனே நீ பணம் கொடுக்கக் கூடாது என்பான். அவனை வளைத்துப் பிடிக்கிறேன் பார் என் திறமையை என்பான். இவன் திறமையைச் சோதித்துப் பார்க்க நான் தயாரில்லை. எனக்கு இருப்பது ஒரே மகள்.

கோபால்சாமியிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு திரும்ப

வீட்டுக்கு வராமல் நேராய் அவன் சொன்னபடி ஹோட்டல் இம்பீரியல் போய்... அவன் கூறியிருப்பவைபடி செய்ய வேண்டியதுதான்.

தண்டபாணி பணத்தை ஒரு ஹேண்ட் பாகில் போட்டு வைத்து விட்டு அவசரமாகக் குளித்தார். உடை மாற்றிக் கொண்டார். புறப்பட்டார்.

கீழே இறங்கி வந்து, “ராமு, பாலு வருவான். இல்லை போன் செய்வான். ஒரு சொந்தக்காரங்க வீட்ல ஷோபனா இருக்கிறாளாம். அவளை அழைச்சுக்கிட்டு வர்றதுக்காக ஐயா போயிருக்காருன்னு சொல்லு.”

வெளியில் வந்தார்.

காரின் கதவை டிரைவர் திறந்து விட்டான்.

“செல்லமுத்து, வண்டியை நானே ஓட்டிக்கிட்டுப் போறேன். நீ வீட்டுக்குப் போய்ட்டு மத்தியானத்துக்கு மேலே வா...”

கூடவே வந்து காருக்குள் தூங்கிய நாய்க்குட்டியை, “நோ டார்லிங்” என்று தூக்கி டிரைவரிடம் கொடுத்தார். “உள்ளே கொண்டு போ...”

காரை ஸ்டார்ட் செய்து காம்பெளண்டை விட்டு வெளியேறிச் சாலையில் இறங்கினதுமே வேகம் கொடுத்தார்.

★

★

★

தண்டபாணி வீட்டிலிருந்து தம் பைக்கில் புறப்பட்ட பாலு, தம் வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன் வழியில் நின்று இரண்டு மூன்று பத்திரிகைகள் வாங்கிக் கொண்டார். அப்புறம் இரண்டு சிக்கனல் சிக்கல்களில் மாட்டிக் கொண்டு காத்திருந்தார்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் மனைவி செய்தி வைத்திருந்தாள். “ஏ.எஸ்.ஐ. கூப்பிட்டார். வந்த உடனேயே கூப்பிடச் சொன்னார். ரொம்ப அர்ஜண்ட்னு சொன்னார்.”

“போலீஸ்காரனுக்கு நிதானமான செய்தி வர்றதில்லை.

எப்பவும் அர்ஜுண்ட்தான்.” என்று சிரித்துக் கொண்டே, “பசங்க ஸ்கூல் போயாச்சா?” என்று கேட்டு விட்டு டெலிபோனை எடுத்து தேனாம்பேட்டை ஸ்டேஷனைத் தொடர்பு கொண்டார்.

“ஹலோ, பாலு பேசறேன்...”

“குட்மார்னிங் ஸார். ராமரத்னம் பேசறேன். உங்களுக்கு ஒரு அவசரமான மெஸேஜ் வந்திச்சி. சென்ட்ரல் ஈஸ்ட் டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்ஜிலேர்ந்து மிஸ்டர் பரமசிவம் இருபது நிமிஷம் முன்னாடி போன் செய்தார். நான் உங்களுக்கு கன்வே பண்ணுக்காக முயற்சி செய்தேன். நீங்க இல்லை.”

“கட் த ஹிஸ்டரி. விஷயத்தைச் சொல்லுங்க சீக்கிரம்.”

“நீங்க கொடுத்த நம்பருக்கு இருபத்தி அஞ்சி நிமிஷம் முன்னாடி ஒரு லோக்கல் கால் வந்திருக்கு. ஒரே ஒரு வரி கான்வர்சேஷன் நடந்திருக்கு. அதனால் எந்த நம்பர்லேர்ந்து வந்த கால்ன்னு டிரேஸ் அவுட் பண்ண முடியலை!”

“என்ன சொன்னான் அந்த வரியிலே?”

“வெயிட். அவர் சொன்னதை அப்படியே எழுதி வச்சிருக்கேன். ‘வீட்டு வாசல்ல தொங்கற லெட்டர் பாக்கைத் திறந்து பாருங்க’ அவ்வளவுதான். அதுக்கு ரிப்ளை ‘ராங் நம்பர்’ கால் டிஸ்கனெக்ட் ஆயிடுத்து...”

“மைகாட்! தாங்க்யூ, தாங்க்யூ வெரிமச்” என்று போனை வைத்தார் பாலு. முகம் சிவந்தது. காதோரம் சூடாகியது.

ப்ளடி தண்டபாணி! நான் அங்கே இருந்தபோது வந்த காலை ராங் நம்பர் என்று பொய் சொல்லித் தனியாக மகளை மீட்க இயங்கி விட்டாயா?

நோ. நான் அத்தனை மடையன் இல்லை என்பது உனக்குத் தெரிய வேண்டும். போலீசின் சத்தியை நீ உணர வேண்டும்.

உனக்குத் தேவை உன் மகள்.

எனக்குத் தேவை குற்றவாளி.

“டிஃபன் சாப்பிட வர்றீங்களா?” என்று வந்த மனைவியிடம், “ஸாரி டியர். நேரமில்லை இப்போ” என்று விட்டு ரிசைவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ, யார் பேசறது?”

“வீட்ல வேலை பார்க்கிற ராமு பேசறேன். நீங்க யாருங்கய்யா?”

“ராமு, நான்தான் பாலு பேசறேன். தண்டபாணியை பேசச் சொல்லு.”

“அய்யா இல்லீங்களே...”

“இல்லையா? எங்கே?”

“சின்ன வண்டியை எடுத்துக்கிட்டு இப்பத்தான் வெளியே புறப்பட்டுப் போனாரு. நீங்க போன் பண்ணா சொல்லச் சொன்னாரு. ஷோபனா அம்மா அவங்க சொந்தக்காரங்க வீட்ல இருக்காங்களாம். அவங்களை அழைச்சுக்கிட்டு வர்றதுக்காகப் போறதா சொல்லச் சொன்னாரு...”

“ஷிட்!”

“என்னங்கய்யா?”

“ஒண்ணுமில்லே, வச்சிடு. நேர்ல வர்றேன்.”

பாலு உடனே கழற்றி வைத்திருந்த கடிகாரத்தை கட்டிக் கொண்டு வாசலுக்குப் பாய்ந்து பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தார்.

லெட்டர் பாக்ஸில் அவன் செய்தி வைத்திருக்கிறான். அதன்படி செயல்பட இவன் புறப்பட்டுப் போயிருக்கிறான். அவன் கடிதம் மூலம் ரேன்சம் நோட் எழுதியிருந்தால்- எத்தனை விஷயங்கள் இருக்கின்றன அதில்.

கையெழுத்து- அதன் மூலம் மனநிலை, கைரேகை, பாஷை எழுதும் விதம், உபயோகப்படுத்தின சொற்கள் காட்டிக் கொடுக்கும் அவன் எந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் என்று.

உபயோகப்படுத்தின காகிதம் கூட ஒரு லீடாக அமையலாம்.

இத்தனை இருக்கையில் என் கவனத்துக்குக் கொண்டு வராமல் இவன் மடத்தனமாக அவனின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு...

நோ. நோ மோர் கிட்நாப்பிங். அவனை விடுவதில்லை நான்.

தண்டபாணியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் ராமுவை அழைத்தார் பாலு.

“என்னங்கய்யா?”

“இதபாரு, வாசல்ல இருக்கிற லெட்டர் பாக்கைத் தண்டபாணி திறந்தானா, நான் போனதுக்கப்புறம்?”

“ஆமாம் சார்.”

“தொறந்து என்ன எடுத்தான்?”

“அதை நான் பாக்கலை. என்னமோ எடுத்துக்கிட்டு கிடுகிடுன்னு மாடிக்கு அவர் ருமுக்குப் போய் கதவைச் சாத்திக்கிட்டார்.”

பாலு மாடிப்படிகளில் வேகமாக ஏறினார்.

தண்டபாணியின் அறைக்குள்ளே வந்து, மேஜையை நெருங்கி அவசரம் அவரமாக ஆராய்ந்தார். அடுக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அவர் எதிர்பார்த்த மாதிரி கடிதம் எதுவும் இல்லை. டிராயர்களை இழுத்துப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிய போது படுக்கையின் மீது கிடந்த டேப் ரிக்கார்டர் பட்டது.

நேற்றைக்கு இந்த டேப் ரிக்கார்டர் இங்கே இல்லையே... ஷெல்ஃபில் அல்லவா இருந்தது. இப்போது படுக்கையில் கிடக்கிறது. என்றால்...?

டேப் ரிக்கார்டரை எடுத்தார். ஆன் செய்தார்.

ஸ்ஸ் என்று மௌனம்.

ஆஃப் செய்துவிட்டு, ரிவர்ஸ் செய்து விட்டு ஆன் செய்தார்.

“குறுக்கு வழி வேலைகள் செய்ய முயன்றாலோ, ஷோபனா உங்களுக்கு ஷோ-ப-னா என்று தான் கிடைப்பாள். பதினோரு மணி வாக்கில் கே.கே.நகரில் காத்திருக்கிறேன். நீங்கள் புறப்பட வேண்டிய நேரம் பத்து மணி. இத்துடன் வர்த்தக விளம்பர நிகழ்ச்சி முடிவடைகிறது... ஸ்ஸ்ஸ்... ஸ்ஸ்ஸ்...”

படுக்கையில் உட்கார்ந்து முழுவதையும் ரிவர்ஸ் செய்து, ஆரம்பத்திலிருந்து பொறுமையாகக் கேட்டார் பாலு.

மணிக்கட்டைத் திருப்பிப் பார்த்தார்.

8.45

நிறைய நேரம் இருக்கிறது. சிந்திக்க அவகாசம் இருக்கிறது.

சிந்தித்தார். என்ன செய்யலாம்?

இந்த பிளாக் மெயிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவன் கொஞ்சம் அசாதாரணமானவன். கொஞ்சம் விளைவுகளை யூகம் செய்து திட்டமிடுபவன். புத்திசாலி. போனில் முதலில் நான் பேசியவுடன் வைத்து விட்டு விசாரித்து நான் யார் என்று தெரிந்து கொண்ட பின்னரும் அவனுக்கு உதறல் இல்லை. போலீஸ் நபர் தலையிட்டிருக்கிறார் என்ற பின்னும் பயம் இல்லை. புத்திசாலித்தனமாக போனில் சொற்பமாகப் பேசி... புத்திசாலித்தனமாக டேப்பில் பேசி பாக்ஸில் போட்டிருக்கிறான். இம்பீரியல் ஹோட்டல் வாசலில் போலீஸ் ம்படியில் நிற்க வைக்கலாம். ஆனால் வேண்டாம். அவனுக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகம் வேண்டாம். கே.கே.நகர் போஸ்ட் ஆஃபீஸ் அருகே கார் அனாதையாக இருக்கையில்... வரப் போகிறவன்- டிரைவர் உடையில், சொந்த வண்டி போல டிக்கியைத் திறந்து பணப் பார்சலை எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறான்.

இதுதான் அவன் திட்டம்.

பெயர் தெரியாத குற்றவாளியே, உன் திட்டப்படி எல்லாம் நடக்கப் போகிறது. ஆனால் பணப் பார்சலோடு நீ போய்ச்

சேரப் போவது உன் வீட்டுக்கு அல்ல!

கம்பிகளுக்குப் பின்னால் உன்னை வைத்து உன் உதடுகளிலிருந்து உண்மையை கறக்கும் வித்தை என்னிடம் இருக்கிறது.

பாலு எழுந்து போய் போன் அருகில் அமர்ந்தார்.

“ஹலோ, நான் பாலு பேசறேன். ராமரத்னமா? அருணகிரி இன்னும் வரலை? சரி, பரவாயில்லை... மூணு கான்ஸ்டபிள்களை மஃபடியிலே கே.கே.நகருக்கு அனுப்பி வையுங்க. ஜீப் எல்லாம் வேணாம். கே.கே. நகர் போஸ்ட் ஆபீஸ் உள்ளே எனக்காக வெயிட் பண்ணச் சொல்லுங்க. ஸாரி, டயம் சொல்ல மறந்துட்டேன். அவங்களை இப்பவே அனுப்ப வேண்டாம். சரியாகப் பத்து மணிக்கு அங்கே இருக்கிற மாதிரி அனுப்பினாப் போதும்.”

போனை வைத்து விட்டு எழுந்தார்.

பைக்கை எடுத்துக் கொண்டு நேராய் வீட்டிற்கு வந்து காக்கி உடைகளைக் கழற்றி ஸ்டாண்டில் மாட்டி விட்டு வேஷ்டி கட்டிக் கொண்டு மேலே ஜிப்பா ஒன்றை போட்டுக் கொண்டார். ரிவால்வரை பெல்ட் உறையிலிருந்து நீக்கி இருப்பில் செருகிக் கொண்டார். கூலிங் கிளாஸ் ஒன்று எடுத்து அணிந்து கண்ணாடிக்கு முன் நின்று பார்த்துக் கொண்டார்.

என்னை இதற்கு முன் பார்த்திருப்பவர்கள் தவிர வேறு எவனும் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் என்று கற்பனைகூடப் பண்ண மாட்டான்.

டிஃபன் சாப்பிட்டு விட்டு செருப்பணிகையில் மணி ஒன்பதரை.

பைக்கை உபயோகிக்காமல் டாக்ஸியை அழைத்து ஏறிக் கொண்டார்.

மனிதர்கள் காய்த்துத் தொங்க... பஸ்கள் ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்து கொண்டு சென்றன. செயற்கை மழை முயற்சிக்காக ஒரு மேகத்தைக் கூட விட்டு வைக்காமல் எழுதாத காகிதமாய்

சுத்தமாய் இருந்தது வானம். வெள்ளையடிக்கவே தேவையில்லாமல் சாலையோரங்களில் நிற்கும் சுவர்கள் முழுக்க-ஜெயலலிதா பேசுவார்- வருகிறது முந்தானை முடிச்ச - சிறப்பான ட்யூஷனுக்கு XYZ டுடோரியல்ஸ் - பாரதப் பிரதமரே, வருக! வருக!

கே.கே.நகர் போஸ்ட் ஆபீசிற்குள் பாலு நுழைந்தபோது மணி பத்தாக இரண்டு நிமிடம். காத்திருந்த மஃபடி காவல்காரர்கள் அவரை நெருங்கி வந்தார்கள்.

“மணி, நீங்க அஷோக் பில்லர் இருக்கு பாருங்க, அந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலே ஏதாச்சும் டிக்கடையிலே இருங்க. டி.என்.ஓ. 4476ங்கிற வெள்ளை பியட் வண்டி வந்தாலோ- போனாலோ உடனே அதை அப்சர்வ் பண்ணணும். பக்கத்திலே ஒரு டாக்ஸிக்காரர் கிட்டப் பேசி ரெடியா வச்சிக்கங்க. நான் ஓடிவந்தா டாக்ஸி உடனே புறப்படற மாதிரி இருக்கணும். புரியுதா? இன்னும் அரை, இல்லை முக்கால் மணி நேரம் கழிச்சுத்தான் வண்டி வரும்னு எதிர்பார்க்கிறேன். போங்க...” என்று ஒருவரை அனுப்பினார்.

மற்ற இருவரையும் பார்த்தார்.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்த போஸ்ட் ஆபீஸ் வாசல்ல கையில் பேப்பரை விரிச்சு வச்சிக்கிட்டு சும்மா பேசிக்கிட்டு இருங்க. எதிர்க்கத்தான் அந்த வண்டி வந்து நிக்கப் போகுது. அது வந்து நின்னு, ஓட்டிக்கிட்டு வர்றவர் இறங்கி காரைப் பூட்டிக்கிட்டு நடந்து பேனதும், காரோட டிக்கியைத் திறந்து அங்கே இருக்கிற பார்சலை எடுப்பான் ஒருத்தன். அவன் நமக்கு முழுசா வேணும். அவன் எதிலே வரப் போறான். எங்கேர்ந்து வரப் போறான் எதுவுமே தெரியாது. நாம அலர்ட்டா இருக்கணும். அவனைப் பிடிச்சே ஆகணும்” என்று மெல்லிய குரலில் கூறிவிட்டு நகர்ந்தார் பாலு.

அவர்கள் இருவரும் வெளியே வந்து சாலைக்கு அருகே சிமெண்ட் பிளாட்பாரம் பக்கத்திலே அமர்ந்து கொண்டு பேசிக் கொண்டு காத்திருந்தார்கள்.

பாலு ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் புகைத்துக் கொண்டு சாலையில் சற்றுத் தூரம் நடந்தார். இலைகளை உதிர்த்து விட்டு எலும்புக் கூடாய் நின்ற ஒரு மரத்தின் அடியில் நின்று கொண்டார். இங்கிருந்து குற்றம் நடக்கப் போகிற ஸ்பாட்டைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. காத்திருந்தார். பேனாக் கத்தியை விரித்து மரத்தின் அடியில் கீற ஆரம்பித்தார்.

பத்தே முக்காலுக்கு வந்தது வெள்ளை ஃபியட்.

போஸ்ட் ஆபீஸின் எதிர்ப்பக்கம் சப்தமில்லாமல் நின்றது.

தண்டபாணி கீழே இறங்கினார். கதவின் கண்ணாடியை ஏற்றி விட்டார். கதவைப் பூட்டினார். ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி விட்டு சிகரெட் ஒன்றை எடுத்து உதட்டில் வைத்து கொளுத்திக் கொண்டார். எஸ்.ஐ.ஐ. பிளாட்ஸ் நோக்கி நிதானமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

பாலுவும் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு மரத்தை விட்டு விலகினார். கார் நிற்கிற பக்கத்துக்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் நிதானமாக போஸ்ட் ஆபீஸை நோக்கி நடந்தார்- மிக மிக அவசரமில்லாமல்.

ஐந்து நிமிடங்கள்.

இதோ... இதோ வரப் போகிறான்.

பாலு போஸ்ட் ஆபீஸை நெருங்கினார். இரண்டு கான்ஸ்டேபிள்களும் பேப்பர் கையில் வைத்துக் கொண்டு இமைகளை உயர்த்தி காரைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பாலு சற்றுத் தள்ளி நடந்து போய் ஒரு டிக்கடையில் நின்று கொண்டு டி ஆர்டர் செய்தார். இரண்டாவது சிகரெட் குள்ளமாகிக் கொண்டிருந்தது.

பத்து நிமிடங்கள்.

இந்த வினாடியில் அவன் வரப் போகிறான்.

குடித்து முடித்த டி கிளாஸை திருப்பிக் கொடுத்தார். முகத்தில் லேசாய் ஒரு குழப்ப ரேகை ஓடியது.

ஏன் இன்னும் ஆளைக் காணோம்? காரை யாருமே அண்டவில்லையே?

இருபது நிமிடங்களுக்குப் பின்...

தூரத்தில் தண்டபாணி காரை நோக்கி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். மை காட்! இவர் திரும்பக்கூட வந்து விட்டார். இன்னும் பார்சலை எடுக்க யாரும் வரவில்லையே... ஒருவேளை... போலீஸ் இங்கே காத்துக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டு விட்டானோ? நோ, நிச்சயமாக அதற்கு வாய்ப்பில்லை. பின்னே ஏன்?

தண்டபாணி தம் காரை நெருங்கி விட்டார்.

கதவைத் திறந்தவர் கொஞ்சம் நிதானித்தார். சாலையை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு காரின் பின்புறம் வந்தார்.

டிக்கியைத் திறந்து உயர்த்திப் பார்ப்பது இங்கிருந்து தெரிந்தது. பின் மறுபடி டிக்கியை மூடினார். காருக்குள் டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டு ஸ்டார்ட் செய்ததும் பாலு மேலும் குழப்பமுற்றார்.

டிக்கிக்குள் பார்சல் அப்படியே இருப்பதைப் பார்த்தவுடன் நியாயமாக அவர் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவன் இன்னும் ஏன் எடுத்துச் செல்லவில்லை என்று கவலைப்பட்டிருக்க வேண்டும். இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கழித்து வந்து பார்க்கலாம் என்று எந்தப் பக்கமாவது நடந்திருக்க வேண்டும்.

அதை விடுத்து சகஜமாய்க் காரைக் கிளப்புகிறாரே...

பாலு வேகமாக நடந்து டாக்ஸியை ஏற்பாடு செய்து வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்த கான்ஸ்டேபிளை அடைந்தார்.

“எங்கே டாக்ஸி?”

“இதோ”

“நான் இதிலே போறேன். நீங்க மூணு பேரும் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிடுங்க. தேவைப்பட்டாக் கூப்பிடறேன்” என்று விட்டு தயாராக இருந்த டாக்ஸியில்

ஏறிக் கொண்டார்.

“அதோ போகுதே வெள்ளை பியட், அது பின்னாடியே போப்பா” என்று கூறிவிட்டு யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

தண்டபாணியின் இந்த நடவடிக்கைக்குக் காரணம் என்ன? டேப்பில் சொன்னதைத் தவிர வேறு விசேஷமான குறிப்பு எதுவும் அவன் சொன்னானா? வாய்ப்பில்லை.

★

★

★

முன்னால் போன கார் தண்டபாணியின் பங்களா நோக்கி அதற்கான பாதைகளில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. டாக்ஸி காப்பியடித்தது.

அரை மணிக்குப் பிறகு...

தண்டபாணியின் பங்களாவின் வாசலிலேயே டாக்சியை அனுப்பினார் பாலு. உள்ளே போர்ட்டிகோவில் வெள்ளை பியட் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தது.

பாலு சகஜமாய் உள்ளே நுழைந்தார்.

உள்ளே ஹாலில் சோபாவில் புதைந்து கொண்டு தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்த தண்டபாணி இவரைப் பார்த்ததும் சிரித்தார்.

“வா பாலு, உக்காரு...”

“எங்கே ஷோபனா, சொந்தக்காரங்க வீட்லேர்ந்து அழைச்சிட்டு வந்துட்டியா?”

“வற்ற வழியிலே ஒரு பிரண்டு வீட்ல இறங்கிக்கிட்டா. கொஞ்ச நேரத்திலே வந்துடுவா. உக்காரு பாலு...”

அமைதியாய் உட்கார்ந்தார் பாலு.

“தண்டபாணி, இதே பொய்யை என் நண்பனா இல்லாம வேறு யாராச்சும் சொல்லி இருந்தா பாதிப் பல்லு வாயிலேர்ந்து வெகேட் பண்ணியிருக்கும். சொல்லு, டேப்பிலே உள்ள இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் தவிர வேறே உனக்கு உண்டா?”

“வந்து... பாலு... உனக்கு...?”

“எல்லாம் போட்டுக் கேட்டாச்சு. இவ்வளவு நேரம் கே.கே. நகர்ல தான் காத்துக்கிட்டிருந்தேன் இந்த டிரஸ்ஸிலே. பணப் பார்சலை அவன் எடுக்க வரவே இல்லை. ஏன்?”

“எடுக்க வரலையா? அப்போ டிக்கியைத் திறந்து காக்கா, குருவி எதாச்சும் தூக்கிக்கிட்டுப் போச்சா?”

“என்ன சொல்றே?”

“என்ன சொல்றது? திட்டப்படியே அவன் செயல்பட்டிருக்கான். அவன் சொன்னபடியே நானும் நடந்துக்கிட்டேன். மூணு சிகரெட் குடிக்கிற நேரம் நடந்துட்டுத் திரும்பி வந்தேன். டிக்கியைத் திறந்து பார்த்தேன். பார்சல் இல்லை. எடுத்துக்கிட்டான் இந்த நேரத்திலே. நான் புறப்பட்டு வந்துட்டேன். இப்போ, கொஞ்ச நேரத்திலே ஷோபனா வந்துடுவா...”

தலையைப் பிடித்துக் கொண்டார் பாலு.

“மை காட்! மை காட்! அவன் எத்தனை பெரிய சாமர்த்தியசாலி! கே.கே.நகருக்கே அவன் வரலை. போலீஸ் தலையிட்டாலும் பாவ்லா காட்டுறதுக்காக இந்த திட்டம். இம்பீரியல் ஹோட்டல் வாசல்லேயே பார்சலை எடுத்துக்கிட்டிருக்கான் டாமிட்!”

“பாத்தியா, என்னமோ திறமை, அது இதுன்னியே... உன்னைவிட அவன் திறமைசாலியா இருக்கான் பாரு. எங்கே எடுத்தா என்ன, பணம் அவன் கைக்குப் போயிடுச்சி. கொஞ்ச நேரத்திலே ஷோபனா திரும்பி வந்துடுவா.”

பாலு அமைதியாய் இருந்தார். உள்ளே குமுறல்கள் புறப்பட்டன. தன் மேலேயே எரிச்சல் ஏற்பட்டது. இதை ஊகித்திருக்க வேண்டும். ச்சை!

பாலு எழுந்து நின்றார்.

“தண்டபாணி! உன்னைப் பொறுத்தவரை பணம் போனது

பெரிசா இல்லை. ஆனா நான் இதை அவமானமா உணர்றேன். இது சவால். ஷோபனா வரட்டும். அவளை முழுக்க முழுக்க விசாரிக்கிறேன். கேஸ்ட்லே அவன் கைரேகை இருக்கு. அவன் குரல் எனக்குத் தெரியும். ஒரே வாரம்... ஜஸ்ட், ஒரே வாரம்... அவனைப் பிடிக்கிறேன்.”

“அமைதியா இரு பாலு. உணர்சிவசப் படாதே. மொதல்ல ஷோபனா வரட்டும். அதுக்கப்புறம் நீ அவனைப் பிடிக்கிறதுக்கு எந்த உதவி வேணும்னாலும் நான் செய்யறேன். எதுக்கும் இருக்கட்டும்னு உனக்காக ஒரு உதவி செஞ்சி வச்சிருக்கேன்...”

“என்ன?”

“பால் பாய்ண்ட் பேனாவாலே மொத்தம் இருபது நோட்ல சின்னதா ‘காட் பிளஸ் யூ’ன்னு எழுதிருக்கேன்.”

“தாங்க்யூ தண்டபாணி. வரிசையா எழுதலையே?”

“இல்லை. அங்கங்கே சில நோட்டுக்கள்லே...”

“அவன் இதைக் கவனிக்கலைன்னா இது நமக்கு உபயோகப்படும் ரொம்ப. ஷோபனாவைச் சொன்னபடி அவன் விடுவிச்சிடுவான்கிறதும் ஒரு நம்பிக்கைதான் நமக்கு. பார்க்கலாம் என்ன செய்யறான்னு...”

“நீ வேற என்னை பயமுறுத்தாதே...”

ஷோபனாவுக்காக இருவரும் காத்திருந்தார்கள்.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து டெலிபோன் ஒலித்தது.

தண்டபாணி எடுத்தார்.

“தாங்க்யூ மிஸ்டர் தண்டபாணி. உங்க மக லெட்டர் பாக்ஸிலே இருக்கா” என்று அவன் பேசிவிட்டு வைத்து விட்டான்.

பாலுவிடம் அவன் சொன்னதைச் சொல்லிவிட்டு பரபரப்பாய் வாசலுக்கு விரைந்தார் தண்டபாணி. கூட

ஓடினார் பாலு.

லெட்டர் பாக்ஸிற்குள் சற்றுக் கனமான ஒரு சின்னப் பார்சல் இருந்தது.

அதை அவசரமாக எடுத்துப் பிரிக்கப் போனார் தண்டபாணி.

“இங்கே பிரிக்க வேணாம். உள்ளே போய்டலாம் வா...”

“என்னடா இது, எனக்குப் புரியலையே...”

“பார்த்தாப் புரியுது...”

இருவரும் தண்டபாணியின் அறைக்குள் வந்தார்கள். பாலு பார்சலைப் பிரித்தார். உள்ளே ஒரு கேஸ்ட்டும், இரண்டு கவர்களும் இருந்தன. ஒரு கவரின் மேல் ‘திரு. தண்டபாணி அவர்களுக்கு’ என்று தமிழில் டைப் செய்யப்பட்டிருந்தது. மற்றொரு கவர் ஓட்டப்படாமல் திறந்தே இருந்தது. கவரின் மேல் ‘திரு. போலீஸ் கமிஷனர், தமிழ்நாடு’ என்று கையெழுத்தில் இருந்தது.

“இந்தக் கையெழுத்து என் மகளோடதுப்பா” என்றார் தண்டபாணி.

“இரு, பார்க்கலாம். பதறாதே” என்று முதலில் தண்டபாணிக்கு எழுதப்பட்ட கவரைக் கிழித்து காகிதத்தை எடுத்தார்.

உள்ளே கடிதம் டைப் செய்யப்பட்டிருந்தது தமிழில்.

‘வணக்கம்.

நான் சொன்னபடி நடந்து கொண்டு பணத்தைச் சேர்ப்பித்தமைக்கு நன்றி. உங்கள் சோகமான சூழ்நிலையில் நான் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டதற்கு மன்னியுங்கள். பெண்ணைப் பெற்று விட்டால் மட்டும் போதாது. வளர்க்கவும் தெரிய வேண்டும். அதிக செல்லம் நல்லதற்கில்லை என்பதை இனியாவது உணர்க. இனி உணர்ந்து என்ன பயன்? முந்தநாள் இரவு கடற்கரை ஓரமாய்

நெடுந்தாரம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது கிடைத்தது ஒரு கைப்பை. அதற்குள்ளே இணைத்திருக்கும் கமிஷனருக்கான கடிதமும், கேஸ்ட்டும் இருந்தன. தவிர, உங்கள் விலாசமும் இருந்தது. என் மூளை திட்டம் போட்டது. விளைவு... உங்கள் சொத்தில் ஒரு லட்சம் மைனஸ். உங்கள் மகளின் ஆத்மா சாந்தியடைவதாக! இறந்து போனவளுக்காகப் பணம் கொடுத்த வள்ளலே, வாழ்க!”

வியர்த்துப் போனார் தண்டபாணி.

“என்னடா இது? இறந்து போனாளா? கடவுளே... எனக்கு மயக்கம் வருது...”

“இரு தண்டபாணி. மத்ததையும் பார்த்துட்டுத் தீர்மானத்துக்கு வரலாம். எனக்கும் ஒரே குழப்பமாயிருக்கு” என்ற பாலு, கமிஷனருக்கு என்று இருந்த கவருக்குள் இருந்த காகிதத்தை எடுத்துப் பிரித்தார்.

குண்டு குண்டான கையெழுத்தில் நேர் நேராக எழுதப்பட்டிருந்தது.

“ஷோபனாவோட கையெழுத்துதான் இது!”

“படிக்கிறேன் இரு. உயர்திரு போலீஸ் கமிஷனர் அவர்களுக்கு, தொழில் அதிபர் தண்டபாணியின் மகள் ஷோபனா எழுதிக் கொண்டது. காதலில் ஏற்பட்ட தோல்வியின் காரணமாக கடலில் குதித்து நான் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன். என் இந்த முடிவுக்கு யாரும் காரணமில்லை. இத்துடன் இருக்கும் கேஸ்ட் ஒன்றைத் தயவுசெய்து என் தந்தையிடம் சேர்ப்பித்து விடுங்கள். நன்றியுள்ள ஷோபனா...”

“ஷோபனா!” என்று கத்தினார் தண்டபாணி.

“சும்மா இரு தண்டபாணி. இப்பவும் என்னால எதுவும் புரிஞ்சுக்க முடியலை. கடற்கரை ஓரமா இந்த ரெண்டு நாள்ல எந்த பாடியும் கிடந்து எடுக்கப்படலை. ஸோ, இன்னும் கூட இதெல்லாம் எனக்கு அபத்தமாப் படுது.”

“முட்டாள்! அவ கையெழுத்துத் தாண்டா இது!”

“அவசரப்படாதே. இந்த கேஸ்ட்டையும் போட்டுக் கேட்டுடலாம்.”

பாலு டேப் ரிகார்டரை எடுத்து கேஸ்ட்டின் ‘ஏ’ பக்கத்தைப் போட்டு ஆன் செய்தார். ஷோபனா பேசினாள்;

“டாடி, என்னோட இந்த முடிவு உங்களுக்கு அதிர்ச்சியைத் தரும்னு தெரியும். இந்தத் தீர்மானத்தைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியே இல்லை டாடி. என் மேல எவ்வளவு அன்பும், நம்பிக்கையும் நீங்க வச்சிருக்கீங்கன்னு தெரியும். அதுக்கு நான் மோசம் பண்ணிட்டேன் டாடி. என்னை உண்மையா விரும்பறேன்னு ஓர் அயோக்கியன் சொன்ன வார்த்தைகளை நம்பி விட்டேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமா என்னை அவர் இணங்க வச்சிட்டான் டாடி. அன்னைக்கு ஒரு நாள் அவன் உங்கப்பாவுக்கு ஆக்ஸிடெண்ட்னு சொன்னப்போ நம்பிப் புறப்பட்டது என் தப்புதான் டாடி. அவனோட ரூமுக்கு அழைச்சுக்கிட்டுப் போய் சும்மா பொய் சொன்னேன். டார்லிங்கு சொல்லி என்னை அவனோட ஆசைக்கு இணங்க வச்சிட்டான். நானும் அவன் கல்யாணம் செஞ்சுக்கறேன்னு சொன்னதை நம்பி என்னை இழந்துட்டேன். அதுக்கப்புறம்... அதுக்கப்புறம் அந்தச் செயலோட விளைவை என்னோட உடம்பிலே உணர்ந்தேன் டாடி. எனக்கு என்ன செய்யறதுன்னே புரியலை. அவன் கிட்டே ஓடினேன். சீக்கிரம் எங்கப்பா கிட்ட வந்து கல்யாணத்தைப் பத்திப் பேசுங்கன்னு சொல்றேன். அவன் சிரிக்கிறான். என்னை வேணும்னா சுத்தம் பண்ணுக்கு டாக்டர் கிட்டே அழைச்சுக்கிட்டுப் போறேங்கறான். அதுக்கு நான் ஒத்துக்கலைன்னா என்னைக் கொன்னுடுவேன்னு பயமுறுத்தறான் டாடி. யோசிச்சுப் பார்த்ததிலே நான் செஞ்ச தப்புக்கு நான் சாகறதுதான் தண்டனைன்னு முடிவு பண்ணேன். நான் உயிரோட இருந்து இந்த அவமானங்கள் வெளிப்பட்டா என்னால உங்களுக்குக் கஷ்டம். அதனாலே இந்த அவமானச் சின்னத்தையும் அழிச்சுட்டு என்னையும் அழிச்சுக்கறதுக்காக கடலை நோக்கிப் போறேன் டாடி. என்னை மன்னிச்சிடுங்க டாடி.”

விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்தார் தண்டபாணி.

“முட்டாள் மகளே, இப்படி அநியாயமா முடிவெடுத்திட்டியே ஷோபனா”

வெறுமனே ஓடிக் கொண்டிருந்த டேப்பை நிறுத்தி விட்டு பாலு, தண்டபாணியின் தோளில் ஆறுதலாக கையை வைத்தார்.

“தண்டபாணி, உனக்கு எப்படி தைரியம் சொல்றதுன்னே தெரியலை. இன்னும்கூட எனக்கு என்னவோ ஒரு நம்பிக்கை இருக்கு. உன் மக பேசியிருக்கிறபடி கடல்ல விழுந்திருந்தா இந்த ரெண்டு நாளைக்குள்ளே பாடி கிடைச்சிருக்கணும்.”

“ஆனா அந்த பாஸ்டர்ட் கைப்பையை கடற்கரையோரமாக் கிடந்து எடுத்திருக்கான் பாலு. என் மக இன்னும் உயிரோட இருக்கான்னு நம்பச் சொல்றியா?”

“ஸாரி. அப்படிச் சொல்றதுக்கு என்கிட்டே ஆதாரம் எதுவும் இல்லை. எந்த இடத்திலே கைப்பை கிடந்ததுன்னு நமக்கு அவன் எழுதலே. இன்னைக்குக் காலையிலே எதுவும் பாடி கிடைச்சிருச்சான்னு நான் தெரிஞ்சு சொல்றேன். இத்தனை வருத்தமான விஷயத்தில நடுவிலே பூந்து அந்தப் பொறுக்கி பணம் பண்ணிட்டதுதான் இன்னும் எனக்கு ஆறலை.”

சட்டென்று நிமிர்ந்தார் தண்டபாணி.

“பாலு, அவன் முதல்ல அனுப்பின கேஸ்ட்ல ஷோபனா பேசியிருக்காளே...”

“என்னையும் அந்த விஷயம் உறுத்திச்சு. இப்பக் கிளியர் ஆயிடுச்சு. அவன் ரொம்பப் புத்திசாலி தண்டபாணி. இந்த கேஸ்ட்ல உன்கூட ஷோபனா பேசியிருக்கிற வாக்கியங்களிலேருந்து நடுநடுவே சில வாக்கியங்களை மட்டும் கரெக்டா வேற கேஸ்ட்ல பதிவு பண்ணி, உண்மையா அர்த்தமுள்ளதா ஷோபனா பேசின மாதிரியே செஞ்சிட்டான். அவனை நான்... அது அப்புறம், மொதல்ல இப்ப ஷோபனா என்ன ஆனான்னு தெரியணும். எனக்கென்னவோ

மனசுக்குள்ளே அவ உயிரோட இருக்கான்னு எதுவோ சொல்லுது...”

“எப்படி பாலு? எப்படி?”

“பார்க்கலாம் இரு” என்று போனை நெருங்கி ரிஸீவரை எடுத்தார் பாலு.

2

கொஞ்சம் சிரமத்துடன் கண்களைத் திறந்தாள் ஷோபனா.

நெற்றியிலும் ஒரு முழங்கையிலும் பாண்டேஜ் போடப்பட்டிருந்தது; உடல் முழுக்க வலி தெரித்தது.

கட்டிலிலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றாள்.

நான் எப்படி... இங்கே... இது என்ன இடம்?

அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அந்த இளைஞன் உள்ளே வந்தான்.

“கண் விழிச்சிட்டிங்களா? தாங்க் காட்! எழுந்திருக்க வேணாம். அப்படியே இருங்க” என்று அருகில் வந்து ஸ்டூலில் அமர்ந்தான்.

“நீங்க...” என்றாள்.

“என் பேர் ராஜன். கடல்ல மூச்சுக்குத் தவிச்சுக்கிட்டிருந்த உங்களை நான் காப்பாத்தி என் ரூமுக்குக் கொண்டு வந்தேன். கடந்த முப்பத்தி அஞ்சு மணி நேரமா உங்களுக்கு நினைவு திரும்பலை. தலையிலேயும் கையிலேயும் பாறையில மோதி காயங்கள். நான்தான் கட்டுப் போட்டேன். டாக்டர் ஒருத்தர் வந்து ஊசி போட்டார். இப்ப நீங்க சொல்லுங்க. யார் நீங்க? எதுக்காக இந்த தற்கொலை முயற்சி? காப்பாத்த வந்தப்போ என்னைச் சாக விடுங்கன்னு நீங்க கத்தினீங்க. எத்தனை

பிரச்சனையிலும் வாழ்ணும்சு. பிரச்சனைகளுக்குத் தற்கொலையை வழியா எடுத்துக்க ஆரம்பிச்சா... உலகத்திலே மனிதர்களே இருக்க மாட்டாங்க.”

வாயால் கொஞ்சம் சுவாசித்தாள்.

“என்னைக் கொஞ்சம் பேச விடுங்க...” என்று நிறைய தன் தற்கொலைக்கு நியாயம் கற்பித்து கடைசியில் அழுதாள். பின் தன்னைப் பற்றி... தன் தந்தையைப் பற்றி எல்லாம் சொன்னாள். ராஜன் எழுந்தான்.

“பக்குவமா உங்கப்பா கிட்டே நான் சொல்றேன். அவர் கிட்டே உங்களை ஒப்படைக்க வேண்டியது என்கடமை. நீங்க அவரோட போய்த்தான் ஆகணும். மறுபடி தற்கொலை பத்தி நினைக்காதீங்க. போன் நம்பர் என்ன சொன்னீங்க?” என்று கேட்டுக் கொண்டு கதவை நோக்கி நடந்தான். “பழம் சாப்பிடுங்க. ரெஸ்ட் எடுத்துக்குங்க...”

அறையை விட்டு வெளியே வந்து கதவை ஒரு பூட்டால் பூட்டினான். சாலையில் நடந்தான். பொதுத் தொலைபேசி பூத்தில் நம்பர் சொல்லி விட்டு உள்ளே போய் சாத்திக் கொண்டு கால் கிடைத்ததும் பேசினான்.

“ஹலோ, மிஸ்டர் தண்டபாணியா பேசறது?”

“ஆமாம்...”

“உங்க ஒரே பொண்ணு ஷோபனா என் கிட்டே பத்திரமா இருக்கா. அவ உங்களுக்குத் திரும்ப வேணும்னா, நீங்க ஒரு லட்ச ரூபாயை தயார் செஞ்சி வைங்க. எங்கே, எப்படி தரணும்னு அப்புறம் சொல்றேன்...” என்றான்.

(முற்றும்)

சந்திரன் சாட்சியாக (நான்காவது நாவல்)

பிரச்சனையினைப் பற்றியும்... பிரச்சனைகளுக்குத் தற்கொலைப் பயிற்சி எடுத்துக் கொடுக்க... உலகத்திலே மனிதர்களை இரண்டு மட்டமாக...

வாட்டை கொஞ்சம் சுவாதித்தான்.

என்றின் கொஞ்சம் மேல்கிடக்க... என்று திறைய தன் தற்கொலைக்கு தயாராகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். பின் தன்னைப் பற்றி... தன் தந்தையைப் பற்றி எல்லாம் சொன்னான் ராஜன் எழுந்தான்.

பந்துவயா உங்கப்பா கிட்டே தான் கொல்றேன். அவர் கிட்டே உங்களை ஒப்படைத்த வேண்டியது எங்கடைய நீங்க அவரோட போய்த்தான் ஆகலாம். பற்படி தற்கொலை பற்றி சொன்னேன்... உங்களை கொல்லுறேன்... பழம் சாப்பிட்டு கொல்லுறேன் கொல்லுறேன்... பழம் சாப்பிட்டு கொல்லுறேன் கொல்லுறேன்...

சாப்பிட்டு கொல்லுறேன்

அரைபை கிட்டே கொல்லுறேன் அது தனை ஒரு பூட்டால் பூட்டினான். (வெள்ளை நுண்ணெய்) தொலைபேசி பூட்டிக் நம்பர் கொடுக்கி கிட்டே உங்களை போய் சாத்திக் கொல்லுறேன் கொல்லுறேன் கொல்லுறேன்...

“ஹேமா, மிஸ்டர் தண்டப்பாளியா போனா?”

“ஆமாம்...”

“உங்க ஓரே போனது போபனா என் கிட்டே பற்றிமா இருக்கா. அவ உங்களுக்குத் திரும்ப வேணும்னா. நீங்க ஒரு வட்டி குப்பையை தயார் செஞ்சி வைக்க. எங்கே, எப்படி காணாமல் அப்பறம் கொல்றேன்...” என்றான்.

(முற்றும்)

சந்திரன் சாட்சியாக

காகிதங்கள் சரசரக்கத் துரிதமாய் அலுவலகம் லன்ச்சை நோக்கி இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. டைப்ரைட்டர்களில் எழுத்துக்கள் ரிப்பனைத் தொட்டுத் தொட்டு வார்த்தைகளைப் பிரசவம் செய்து கொண்டிருந்தன. வாட்டர் கூலரில் தண்ணீர் குறைந்து கொண்டிருந்தது. ஜெனரேட்டர் உதவியில் ஃபான்கள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஆண்கள் சட்டையின் மேலிரண்டு பட்டன்களைக் கழற்றியிருந்தார்கள். பெண்களுக்கு ஜாக்கெட்டுகள் மிக நனைந்திருந்தன. டெலிபோன் ஆபரேட்டர் நேற்று பார்த்த ஆங்கிலப் படம் பற்றி இன்னொரு கம்பெனியின் ஆபரேட்டரிடம் விமரிசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

காரேஜைத் தள்ளிவிட்டு விரல்களில் சொடக்கு எடுத்தாள் பிரேமா.

உங்களுடைய ----- வயது வாழ்க்கையில் நீங்கள் சந்தித்த, வியந்த மிக அழகான ஒரு பெண்ணைப் போல் இருப்பவள் பிரேமா.

பியூன் ரங்கராஜன் கிட்டே வந்தான். குனிந்தான்.

“மேடம்... உங்களை மானேஜர் கூப்பிட்டார்.

டிக்டேஷன் எடுத்துக் கொள்ள பேடையும், பென்சிலையும் எடுத்துக் கொண்டு மானேஜரின் தனியறையில் நுழைவதற்கு முன் தண்ணீர் குடித்தாள்.

“கமின் பிரேமா” என்ற மானேஜர் சுந்தரமூர்த்தி தன் வாழ்க்கைப் படத்தில் இடைவேளை தாண்டியிருந்தார். போன 5. க.(கு.நா.) பூ. வெ. எண். 796

வாரம் தான் முதன் முதலாய் கிளவுஸ் அணிந்து கொண்டு காதோரங்களில் டை அடிக்க கற்றுக் கொண்டிருந்தார். முகத்தின் அமைப்பில் அடர்த்தியான மீசை முக்கியப் பங்கு வகித்தது. தங்கப் பிரேமில் கண்ணாடி அணிந்திருந்தார். கட்டம் கட்டமாக ஒரு கோட் போட்டிருந்தார். அகலமான டையில் ஒற்றைக் கல் மினுக்கிய டை பின் இருந்தது.

பிரேமா உள்ளே வந்ததும் கையில் வைத்திருந்த பேனாவை ஸ்டாண்டில் செருகி விட்டு எழுந்தார். அறையின் வாசலுக்கு நடந்து கதவின் தாழைப் போட்டார். பின் மேஜையிடம் நெருங்கி டெலிபோனை எடுத்தார்.

“ஒரு பத்து நிமிஷத்துக்கு எந்தக் காலும் கொடுக்க வேணாம்” என்றார்.

குழப்பமாகப் பார்த்த பிரேமாவை எதிரே அமரச் சொல்லி சைகை செய்து விட்டுத் தம் சேரில் அமர்ந்தார்.

“ஒரு முக்கியமான விஷயம் உங்க கிட்டே சொல்லணும். சும்மா உட்காருங்க...”

தயங்கி அமர்ந்தாள்.

“நீங்க இந்தக் கம்பெனியிலே சேர்ந்து எத்தனை வருஷமாச்சு?”

“கிட்டத்தட்ட ரெண்டு வருஷமாச்சு.”

“உங்களை விட ரொம்ப சீனியர்ஸ் எல்லாம் இருக்காங்க. ஆனா அவங்களையெல்லாம் விட நான் உங்களை ரொம்ப நம்பறேன். நீங்க ஒரு ரகசியத்தை எந்த அளவுக்குப் பாதுகாப்பிங்க பிரேமா?”

“ரகசியமா? என்ன சார்?”

“சொல்றேன். உங்க அண்ணன் எனக்கு நண்பனா இருந்தாலும் அவனுக்குக் கூட இதை நீங்க சொல்லக் கூடாது.”

“எதை சார்?”

“நம்ம கம்பெனியோட பல பொருட்களை இமிடேட் பண்ணி மார்க்கெட்ல நிறையச் சரக்குகள் வந்துவிட்டிருக்கு. தயாரிப்பு ஃபார்முலாக்கள் சுலபமா நம்ம கம்பெனியை விட்டு வெளியே போகுது. இப்போ ஒரு முக்கியமான ஹவுஸ் ஹோல்ட் பொருள் நம்ம கம்பெனி தயாரிக்கப் போகுது. அதோட ஃபார்முலா ரெடி. அதிலே சில காப்பிகள் டைப் செய்யப்பட வேண்டியிருக்கு. இந்த வொர்க் ஹைலி கான்ஃபிடன்ஷியல். இந்த வேலையை உங்களைச் செய்யச் சொல்லலாம்னு நான் தீர்மானிச்சேன். உங்களை நான் நம்பறேன்.”

“சார், எனக்கு வேலை போட்டுக் கொடுத்ததே நீங்கதான். உங்களுக்கும் எனக்கும் சம்பளம் தர்ற நம்ம கம்பெனிக்கும் என்னைக்கும் துரோகம் நினைக்க மாட்டேன் நான்.”

“சந்தோஷம். ஆபீஸ் அவர்சிலே இதைச் செய்யக் கூடாது. நாளைக்கு மத்தியானம் நான் டில்லி புறப்படறேன். அப்போ அந்தக் காப்பிகள் ரெடியா இருக்கணும். அதனாலே இன்னைக்கு ஆபீஸ் அவர்ஸ் முடிஞ்சதும் ராத்திரி எட்டு மணிக்கு நீங்க ஆபீஸ் வரணும் பிரேமா. ரெண்டு மணிநேர வொர்க்க்தான். திரும்ப நானே கொண்டு போய் உங்க வீட்டில விட்டுடறேன்.”

“வர்றேன் சார்.”

“வீட்ல அண்ணன் கிட்ட ஆபீஸ் போறேன்னு சொல்ல வேணாம்...”

“சொல்லலை சார். செகண்ட் ஷோ போறதாச் சொல்லிட்டு, இல்லைன்னா ஃபிரெண்ட் வீட்டுக்குப் போறதா சொல்லிட்டு வர்றேன். நோ ப்ராப்ளம்.”

“கூட வொர்க் பண்றவங்க யார் கிட்டேயும் இதுபத்திப் பேசிடாதீங்க பிரேமா.”

“மாட்டேன் சார்.”

“தட்ஸ்குட். நீங்க போகலாம்...”

பிரேமா எழுந்து நடக்க...

“ஒரு நிமிஷம், ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் வீட்டுக்குப் போயிட்டுத் திரும்பி நேரா ஆபீஸ் வந்துடாதீங்க. வாசல்லே வாட்ச்மேன் இருப்பான். அவன் கூட தெரிஞ்சுக்கப்படாது. ஸோ, உங்க வீட்டை விட்டு வந்ததும் மெயின் ரோட்டுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு பாலம் இருக்குதில்லையா, அங்கே நில்லுங்க. சரியா எட்டு மணிக்கு நான் கார்ல பிக்கப் பண்ணிக்கிறேன்.”

“சரி சார்” என்று வெளியேறினாள்.

சுந்தரமூர்த்தி சிகரெட் கேஸைத் திறந்தார்.

★

★

★

பிரேமா வீட்டுக்கு வந்தபோது நாராயணன் உதட்டில் சிகரெட் வைத்துக் கொண்டு சீட்டுக் கட்டில் செல்லிப் கேம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். ரெக்கார்ட் பிளேயரில் ஆண் குரலில் பெண் பாதி பாதி வார்த்தைகளை முழுங்கிக் கொண்டு பாடிக் கொண்டிருந்தான்.

“வா பிரேமா, இன்னிக்கு டி.வி.ல கமல் படம்.”

“பாரு, நான் குளிச்சுட்டு வெளியில போறேன்.”

“அப்போ ராத்திரிக்குச் சமைக்கப் போறதில்லையா?”

“இல்லை. ஹோட்டல் போய்க்கோ...”

“நீ வர லேட்டாகுமா? சினிமாவா?”

“போனாலும் போவேன்.”

பிரேமா பாத்ரூம் சென்று தண்ணீரைச் சிக்கனமாக உபயோகித்து குளித்தாள். டிரெஸ் செய்து கொண்டு, பால் பவுடர் கரைத்துப் பால் தயாரித்து குக்கரில் ஊற்றி விட்டு கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்த்தாள். அப்புறம் இரண்டு கப் காப்பி கொண்டு வந்து அண்ணனுக்கு ஒன்று கொடுத்து விட்டு தானும் சாப்பிட்டாள். கொஞ்ச நேரம் கலைந்திருந்த ஹாலின்

பொருள்களை சுத்தப்படுத்தி, கொஞ்ச நேரம் வார இதழ்கள் புரட்டினபோது மணி ஏழே முக்கால் ஆகியிருந்தது.

“நான் போயிட்டு வர்றேன். ஒரு சாவி எடுத்துக்கிட்டுப் போறேன். நீ வெளியே போறதுன்னாப் போய்க்கோண்ணா...”

“எங்கேயும் போகலை. ஒன்பது மணிக்கு ஹோட்டலுக்குப் போய்ட்டுத் திரும்பி வந்துடுவேன்” என்றான் நாராயணன் டி.வி. திரையைப் பார்த்தபடி.

கைப்பையை அணிந்து கொண்டு, ஹீல்ஸ் அணிந்து கொண்டு வெளியேறி நடந்தாள் பிரேமா. மௌண்ட் ரோட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

வானம் இன்னும் இளமை மாறாமல் ஒரு முடிகூட வெளுப்பாகாமல் கறுத்த கூந்தலுடன் இருந்தது. ஆனால் நட்சத்திரப் பொடுகுகள் ஏராளமாய் இருந்தன.

பிரேமாவுக்கு நேற்று தன் நாளைய கணவன் எழுதின கடித வரிகள் நினைவில் ஊர்ந்தன.

-ச்சை! இன்னும் இருபத்தேழு நாட்கள் நம் கல்யாணத்துக்காகப் பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்பதில் எரிச்சல் வருகிறது பிரேம். நடுவில் ஒரே ஒரு தடவை நாம் சந்தித்துக் கொள்வோமோ? சத்தியமாய் உன்னைத் தொடவில்லை. சும்மா உன்னைப் பார்க்க வேண்டும், பேசக் கூட வேண்டாம். பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்....

பிரேமா உதட்டுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். பெண் என்கிற விஷயத்தில் மட்டும் எல்லா ஆண்களுமே தங்கள் அறிவு, புத்திசாலித்தனம் எல்லாவற்றையும் கழற்றி வைத்து விட்டு ரகசியமாய் வழிகிறார்கள்.

ஒருதரம் சந்திக்க வேண்டும் நிச்சயமாக. அவர் எழுதிக் கேட்டு இருக்கிறார் என்பதற்காக மட்டும் இல்லை. எனக்கும்... எனக்கும் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்.

மெயின் ரோட்டில் துவங்கிய ஓவர் பிரிட்ஜ் அருகாக

அத்தனை வெளிச்சம் இல்லை என்றாலும் மாணேஜர் சுந்தரமூர்த்தியின் பியட் கார் நின்று கொண்டிருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

சற்று வேகமாய் நடந்து காரை நெருங்கினாள்.

காருக்குள் அமர்ந்து கொண்டு சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரமூர்த்தி ஷலுவில் அழுத்தி அணைத்து வெளியில் போட்டு, “குட் ஈவினிங் பிரேமா” என்று பின் கதவைத் திறந்து விட்டார்.

ஏறிக் கொண்டாள். “ஸாரி சார். காக்க வச்சிட்டேனா?”

“இல்லை. நீங்க சரியா சொன்னபடிதான் வந்தீங்க. நான்தான் பத்து நிமிஷம் முன்னாடி வந்துட்டேன்.”

காரை ஸ்டார்ட் செய்தார்.

“நாராயணன் இருக்கானா?”

“டீ.வி. பார்த்துக்கிட்டிருக்கார்.”

“என்ன சொல்லிட்டு வந்திருக்கீங்க?”

“ஓண்ணுமே சொல்லலை. வெளில போய்ட்டு வர்றேன். ராத்திரி ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டுக்கன்னு சொல்லிட்டுக் கிளம்பிட்டேன். பொதுவாகவே அண்ணன் கேள்விகள் கேக்கற டைப் இல்லை.”

கார் தேனாம்பேட்டையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

“பிரேமா, உங்களுக்கு நிச்சயம் பண்ணியிருக்கிற மாப்பிள்ளை எங்கே வொர்க் பண்ணார்?”

“ஜே.கே. டயர்ஸ்ல”

கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“பாட்டு ஏதாச்சும் போடட்டுமா, கேக்கறீங்களா?”

“இல்லை, வேணாம் சார். எத்தனை பக்கம் சார் அடிக்க வேண்டியிருக்கும்?”

“அஞ்சாறு பக்கம்தான். ஸாரி, நான் உங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கறேன்.”

“சேச்சே... அதெல்லாம் இல்லை சார்...”

கார் அவர்களின் அலுவலகத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“பிரேமா, பின் டோர்ஸ் ரெண்டுலையும் கூலிங் கிளாஸை ஏற்றி விட்டுடுங்க” என்றார். பிரேமா ஏற்றி விட்டாள்.

நான்கு மாடிக் கட்டிடமான அவர்களின் அலுவலகக் கட்டிடம் நூற்றுக்கு ஒன்று என்கிற விதத்தில் வெளிச்சம் வைத்துக் கொண்டிருந்தது. வாசல் கேட் அருகே கையில் தடியுடன் நின்ற வாட்ச்மேன், சுந்தரமூர்த்தி ஹாரன் அடிக்க... கேட்டைத் திறந்து வைத்து நின்று சல்யூட் அடித்தான்.

போர்ட்டிகோவில் அத்தனை விளக்குகள் இல்லை. காரை அணைத்து விட்டு இறங்கி, பாண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து சாவிக் கொத்தை எடுத்தார் மாணேஜர்.

“வாங்க பிரேமா” என்று லிஃப்டுக்குச் சென்றார். தொடர்ந்தாள்.

மூன்றாவது மாடியில் இறங்கி, நடந்து மேஜை, நாற்காலி, நாற்காலியாக இருந்த ஹாலை பூட்ஸ் சப்திக்கக் கடந்தார். பிரேமா தொடர்ந்தாள்.

தமது அறையின் கதவில் சாவியைப் பொருத்தித் திறந்து உள்ளே வந்தார். ஏர் கண்டிஷனரின் சுவிட்சைத் தட்டினார். விளக்குகளின் சுவிட்சைத் தட்டினார்.

அறை ஒளியானது. குளிர் பரவலானது. மேஜை மேல் போர்த்தப்பட்ட டைப்ரைட்டர் இருந்தது.

“பிரேமா, ஏதாச்சும் சாப்பிடறீங்களா முதல்ல... வாங்கிட்டு

வரச் சொல்றேன். கீழே வாட்ச்மேன் இருக்கான்.”

“எதுவும் வேணாம் சார்” என்று கைப்பையை மேஜை மேல் வைத்து விட்டு டைப்ரைட்டர் எதிரே அமர்ந்து உறையை நீக்கினாள்.

சுந்தரமூர்த்தி தம் கோட்டைக் கழற்றி சேரில் போட்டு விட்டுப் போய் மூன்று டம்ளர் தண்ணீர் குடித்து விட்டு வந்து அவளுக்கு எதிரே தம் நாற்காலியில் அமர்ந்தார். கண்ணாடியைப் பாக்கெட்டிலிருந்து எடுத்து அணிந்து கொண்டார். மேஜையின் டிராயரைத் திறந்து ஒரு ஃபோல்டரை எடுத்து மேஜையில் வைத்தார். டையின் முடிச்சுகளைத் தளர்த்திக் கொண்டார்.

“ஆரம்பிக்கிறீங்களா? இதான் முதல் பேஜ்” என்று கையால் எழுதப்பட்ட ஒரு காகிதத்தை உருவி அவளிடம் நீட்டினார்.

பிரேமா பேப்பர்கள் நடுவில் கார்பன் வைத்து சிலிண்டர்கள் நடுவில் செருகி, அட்ஜஸ்ட் செய்து டட்டட் டட்டட் என்று அடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

சுந்தரமூர்த்தி ஒரு சிகரெட் எடுத்துக் கொளுத்திக் கொண்டு எழுந்து அறையின் ஓரமாக இருந்த, திரை தொங்கின கண்ணாடி ஜன்னலை நெருங்கி திரையை நகர்த்திக் கொஞ்ச நேரம் வேடிக்கை பார்த்தார்.

“பிரேமா, எனக்கு என்ன வயசிருக்கும்?” என்றார் அங்கிருந்தே.

டைப் அடிப்பதை நிறுத்தாமல், “நாப்பத்தைஞ்ச இருக்குமா சார்?”

“அவ்வளவா தெரியுது? நாற்பத்தி ரெண்டுதான் ஆகுது பிரேமா. என் மனைவி பத்து வருஷம் முன்னாடி இறந்து போய்ட்டா...”

“தெரியும் சார்.”

“அப்பறம்தான் ரியலைஸ் பண்ணேன் கல்யாணம்

பண்ணிக்கிட்டதே தப்புன்னு. ஒரு மனிதனோட வெற்றிகளை, சாதனைகளைப் பாசம், அன்பு, சோகம் இந்த மாதிரி சென்டிமெண்ட்ஸ் பாதிக்கும்.”

“அப்படி சொல்ல முடியாது சார். கல்யாணங்கிறது ஒருத்தர் வாழ்க்கையிலே மஸ்ட் சார்.”

“வேணாம். நாம வாதம் பண்ண வேணாம். ஆனா இப்ப என்னோட கொள்கை ஒருத்தனுக்குக் கல்யாணம் தேவையில்லைங்கறது. வைஃப் செத்தப்புறம் எனக்குத் துணை என்ன தெரியுமா? புத்தகங்கள் நிறைய படிக்கிறேன். எனக்கு ஃபிலாசபி ரொம்பப் பிடிக்கும். நீங்க புகஸ் படிக்கிறதுண்டா பிரேமா?”

“படிப்பேன் சார். நாவல்ஸ்தான். ஃபிலாசபி இல்லை. தத்துவம் படிக்க கொஞ்சம் வயசு வேணும்னு நினைக்கிறேன்.”

“நல்லது இது, கெட்டது இது, இது செயல், இது விளைவுன்னு உன்னால தீர்க்கமா முடிவுக்கு வர முடிகிற மனப்பக்குவம் இருந்தாலே போதும் பிரேமா- தத்துவங்கள்ன்றது பலர் நினைக்கிற மாதிரி குழப்பங்களோ, புதிர்களோ இல்லை. சிக்கலா இருக்கிற நம்ம மனசைத் தெளிவாக்கிக்க உதவும். மனுஷன் காத்து மாதிரி வாழணும் பிரேமா.”

“புரியலை சார்.”

“காத்தை உங்களால தடை பண்ண முடியுமா? எத்தனை சுதந்திரமா உலாவுது. காத்து கிட்டே எல்லா குணங்களும் இருக்கு. தென்றலாவும் இருக்கு. புயலாவும் இருக்கு. சூழ்நிலைகள் மாறுபட்டால் தானே அது தென்றலாவும், புயலாவும் மாறுது? அது மாதிரி மனுஷன் சூழ்நிலைகள் மாறுபடறப்போ தன்னை மாத்திக்க தயங்கக் கூடாது. பிரேமாங்கற நீங்க எதுக்காகப் பிறந்தீங்க? உங்களுக்காகவே, உங்க முழு வாழ்க்கைக்காகவே. எதுக்காக வேலைக்கு வர்றீங்க? உங்களுக்காக. எதுக்காக கல்யாணம் பண்ணிக்கறீங்க. உங்களுக்காக... ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நாம நமக்காக எண்ணங்களின்படி வாழணும்...”

பிரேமா கொஞ்சம் சங்கடமாய் உணர்ந்தாள். அவளால் அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டே டைப் அடிக்க முடியவில்லை. நிறுத்தினாள்.

“நீங்க பேசிக்கிட்டிருக்கிறது என்னை கான்சன்ட்ரேட் பண்ண விட மாட்டேங்குது...”

“பரவாயில்லை. அதை அப்புறம் அடிக்கலாம். நாம கொஞ்சம் பேசுவோம்...”

சுந்தரமூர்த்தி மேஜையின் மேல் பொருள்களை ஓரமாய் ஒதுக்கி விட்டு ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, அவளை, அவள் கண்களை இமைக்காமல் பார்த்தார்.

“நாளைக்கு மத்தியானத்துக்குள்ளே இந்த காப்பிகள்...” என்று பதறின பிரேமாவை முறைத்தார். டைப்ரைட்டரில் செருகின காகிதத்தை இழுத்து இரண்டாய், நான்காய் கிழித்துக் குப்பைக் கூடையில் போட்டார்.

“லுக். நான் சொல்றத முதல்ல கேளு. மனசிலே தோணற ஒரு இச்சையை அநாவசியமா அடக்கி வைக்கிறது குற்றம்னு நான் நினைக்கிறேன்...”

பிரேமா மிரண்டாள். “சார், நீங்க பேசறது எல்லாம் குழப்பமா இருக்கு...”

“இதிலே குழம்ப எதுவுமே இல்லை. என் தங்கைக்கு வேலை போட்டுத் தரணும்னு உன் அண்ணன் உன்னை அழைச்சிக்கிட்டு வந்தப்போ என் மனசிலே பாய்ஞ்சது முதல் பொறி. அழகு பல வகை. பார்க்க மட்டும் சொல்ற அழகு. ஆராய்ச் சொல்ற அழகு. அணைக்கச் சொல்ற அழகு... உன் அழகு மூன்றாம் வகை. காதல், கீதல்லு நான் பிணாத்தப் போறதில்லை பிரேமா. உன்னை எனக்குப் பிடிச்சது. பிடிச்சதுன்னா அதுக்கு அடிப்படை உன் அழகுதான். என்னால வேலைகளிலே கவனம் செலுத்த முடியலை. நான் என் எண்ணத்துக்காக, எனக்காக வாழறவன். உன்னைத் தொட்டுட்டா நான் நார்மலாய்டுவேன். ப்ளீஸ் ஹெல்ப் மீ...”

சட்டென்று எழுந்தாள் பிரேமா.

“ச்சே! எத்தனை கீழ்த்தரமான ஆள் நீங்க! நான் வர்றேன்” என்று கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

“போகாதே பிரேமா, இங்கே வா. இது பாவமோ குற்றமோ இல்லை...”

வாசல் கதவைத் திறக்க முயன்று தோற்றாள். திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சாவிக்கொத்தை ஆட்டிக் கொண்டு சிரித்தார் சுந்தரமூர்த்தி. மேஜை மேல் அமர்ந்திருந்த நிலையிலிருந்து கொஞ்சமும் மாறவில்லை.

“பிரேமா, கொஞ்சம் திட்டம் போட்டு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அமைச்சிருக்கேன் நான். மறுபடி சொல்றேன். என்னோட நோக்கம் உன்னைப் பலாத்காரம் பண்ணது இல்லை. எனக்கு நீ கொஞ்ச நேரம் தேவைப்படற. என் நெருப்பை அணைச்சாகணும் நான். இல்லாட்டி நான் வெடிச்சிருவேன். கற்பு, பண்பாடுன்னு பெரிய வார்த்தை எல்லாம் யோசிச்சப் பார்க்காதே பிரேமா. அதெல்லாம் சும்மா பூச்சாண்டி காட்டற வார்த்தைகள். செக்ஸ்ங்கறது அற்புதமான, புனிதமான விஷயமே இல்லை. நம்ம எண்ணத்திலேதான் எல்லாமே இருக்கு. அது ஒரு அர்ஜ். ஒரு அத்தியாவசியத் தேவை. உனக்குத் தேவைப்படற ரொட்டியை ஒரே ஒரு கடையிலே தான் வாங்கிக்கணும்ங்கறது என்னம்மா சட்டம்? நான் உன்னைப் பயன்படுத்த விரும்பலை. வா, லெட் அஸ் ஹெவ் சம் நைஸ் டைம். அப்புறம் ரெண்டு பேரும் மறந்துடலாம்.”

சுந்தரமூர்த்தி மேஜையிலிருந்து கீழே குதித்தார்.

“அய்யோ! ப்ளீஸ்... கதவைத் திறந்து விடுங்க. என்னைப் பாழடிச்சிடாதீங்க...”

“மண்டு! எப்படி நீ பாழாவே? யாருக்குத் தெரியும்? நீயா வெளியே சொன்னால் தானே தெரியும்? வாம்மா!”

“உங்க கால்ல விழறேன் சார். தயவுசெஞ்சி கிட்டே வராதிங்க...”

“சரி, வரலை. நீ வா பிரேமா. இங்கே பாரு, முதல்ல இப்ப நீ இருக்கிற நிலையை யோசிச்சுப் பாரு. நீ இங்கே வந்தது யாருக்கும் தெரியாது. நான் கதவைத் திறந்து விட்டாத்தான் நீ வெளில போக முடியும். இது ஏர்கண்டிஷன்ட் ரும். மூணாவது மாடியில இருக்கோம். வேணுமின்னா கத்திப் பாரு. கீழே பீடி குடிச்சுக்கிட்டிருக்கிற வாட்ச்மேன் காதினே விழுவுதா பார்க்கலாம். ஆச்சா? புரிஞ்சிக்கிட்டியா? இப்போ நீ என்னை விட்டுட்டுப் போயிட முடியாது. என்னைவிட நீ பலசாலியா இருந்தா கொஞ்சம் போராடிப் பார்க்கலாம். யோசி. நீ ஓடி... நான் ஓடி... துணி கிழிஞ்சி, உடம்பெல்லாம் நகத்தால கீறி... இத்தனை காட்சிகள் வேணுமா? ஒரு அறிஞன் என்ன சொல்லியிருக்கார் தெரியுமா? இஃப் யூ கேனாட் ரெசிஸ்ட் எ ரேப், யீல்டு டு இட் அண்ட் என்ஜாய். நிச்சயமாகத் தப்புவதற்கு வழி இல்லை என்றால் முழுமையாக அதை அனுபவித்து விடு. ஆனா உன்னை நான் ரேப் செய்யத் தயக்கமா இருக்கு. எனக்குத் தெரியும் நீ புத்திசாலிப் பொண்ணு...”

சுந்தரமூர்த்தி டையையும், சட்டையையும் வெகு இயல்பாகக் கழற்றி மேஜை மேல் வைத்தார். வாட்சைக் கழற்றி வைத்தார். கண்ணாடியைக் கழற்றி வைத்தார். பாண்ட்டின் பெல்ட்டைக் கழற்றினார்.

“எனக்குச் சின்ன வயசிலிருந்தே கொஞ்சம் பிடிவாதம் அதிகம். நினைச்சிட்டா அதை நடத்திடணும். என்ன முடிவு செஞ்சே பிரேமா?”

என்று சற்றுத்தள்ளி இருந்த ஸோபா கம் பெட்டை நெருங்கி அதை பெட்டாக மாற்றி விட்டு அமர்ந்தார். “வா...”

வெறித்த பார்வையில் பயமும், அதிர்ச்சியும் இணைந்து கொள்ள, கன்னங்கள் மேல் கண்ணீர்ப் பயணம் துவங்கியிருக்க கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நின்றாள் பிரேமா.

“சார், உங்களுக்கு இருக்கிற மாதிரி எனக்கும் எண்ணங்கள்,

விருப்பங்கள் இல்லையா? ப்ளீஸ் சார், தயவுசெஞ்சி என்னை விட்டுடுங்க!”

“சேச்சே... என்ன நீ இத்தனை அழறே? எல்லாத்துக்கும் ஒரு விலை இருக்கு. உனக்கு புரமோஷன் போட்டுத் தந்தா சரியான விலையா இருக்குமா பிரேமா?”

“சார்! ரொம்ப கேவலப்படுத்தறீங்க என்னை! என்னை மிருகமாக்காதிங்க...”

“நான் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தை. எனக்குப் பசி. நீ விரும்பி வந்தா ருசி நல்லாயிருக்குமேன்னு நினைச்சேன். பரவாயில்லை. கொஞ்சம் போராடி அடையறதிலேயும் சுகம் இருக்கு. இல்லையா?”

சுந்தரமூர்த்தி அத்தனை வேகமாக எழுந்து அத்தனை வேகமாகப் பாய்ந்து அத்தனை வேகமாக அறையின் மூலையில் அவனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்வார் என எதிர்பார்க்கவில்லை பிரேமா.

வாட்ச்மேன் தன் கூண்டில் அமர்ந்து பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

பிரேமா கதறினாள். துடித்தாள். .. ள்... ள்... ள்...

வாட்ச்மேன் விரலை நெருங்கின நெருப்பை அணைத்துத் தூரப் போட்டான்.

பிரேமா தன்னை இழந்திருந்தாள்.

சுந்தரமூர்த்தி தண்ணீர் குடித்தார். கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டார். வாட்ச் கட்டிக் கொண்டார்.

“ஸாரி பிரேமா. என் செயலுக்கு ஸாரி இல்லை. உன்னைப் பலவந்தப்படுத்தினதுக்கு ஸாரி. நல்லவேளை, புடவை மட்டும்தான் கொஞ்சம் கிழிஞ்சிருக்கு. முகம் கழுவிக்கோ. உன்னை உங்க வீட்ல விட்டுடறேன். நடந்ததை மறந்துடுத்து சொல்ல மாட்டேன். வெளில சொல்லிக்காதே. நடக்க இருக்கிற கல்யாணத்துக்கு அது நல்லதில்லை...”

நிமிர்ந்து எரிக்கிற பார்வையில் பார்த்தாள்.

“சீ! போடா நாயே...” என்றாள் உக்கிரமாய். உதட்டைக் கடித்து குமுறல்களை விழுங்கினாள். முகம் முழுக்க வியர்த்திருந்தது. அவசர அவசரமாய் சுவாசித்தாள்.

“திட்டு பிரேமா. எனக்குக் கோபம் இல்லை. உனக்கு மனப்பக்குவம் இல்லை. இத்தனை ஆத்திரப்பட வேண்டிய விஷயமே இல்லை இது!”

“ஷட் அப் பொறுக்கி! கையையும் காலையும் கட்டிப் போட்டுட்டு ஒருத்தனைக் கன்னத்திலே அறைஞ்சிட்டு அவனைவிட நீ வீரன்னு சொல்லிக்கிறே நீ. வெக்கமா இல்லை உனக்கு? இந்தச் சாத்தின அறையில் உன் பலத்துக்கு முன்னாடி என்னால எதுவும் செய்ய முடியலை. ஆனா நீ யாருன்னு உலகத்துக்குக் காட்டத்தான் போறேன்...”

சுந்தரமூர்த்தி முகம் இறுகினார். அவனை உற்றுப் பார்த்தார்.

“எப்படிம்மா பிரேமா? இதை வெளியிலே சொல்றதிலே உன் மானம் அடங்கி இருக்கு. பாதிப்பு உனக்குத்தான் அதிகம்.”

“இத்தனை நடந்ததுக்கப்புறம் எனக்கு அதைப் பத்திக் கவலையில்லை...”

“ஸோ, இங்கே நடந்ததை நீ உன் அண்ணன்கிட்டே முதல்ல சொல்லப் போறே...”

“நிச்சயமா.”

“நான் இப்படிப்பட்டவன்னு இனம் காட்டப் போறே? செய்வே, நீ இப்போ அடிபட்ட நாகம். நான் இந்தப் பாய்ண்ட்டையும் கொஞ்சம் யூகம் பண்ணினேன் பிரேமா. இனிமே உன்னைக் கன்வின்ஸ் பண்றது நடக்கிற காரியமில்லை. என் கௌரவம், மானம், மரியாதை இதெல்லாம் சிதைக்கப்பட்டுக் கூடாது. எனக்கு வேற வழி

இல்லை. இன்னொரு குற்றம் நான் செஞ்சத்தான் ஆகணும்...”

சுந்தரமூர்த்தி கழற்றி வைத்திருந்த பெல்ட்டைக் கையில் எடுத்தார். அரை வினாடியில் அது பிரேமாவின் கழுத்தைச் சுற்றினது. அடுத்த வினாடியில்...

விக்கல் எடுத்தது போல் கழுத்தை ஒரு முறை எக்கின பிரேமா துவண்டாள். சரிந்தாள். விழுந்தாள். திறந்திருந்த விழிகள் எங்கோ வெறித்தன. அசைவுகள் அடங்கின.

பெல்ட்டைப் பாண்ட்டின் லூப்புகளுக்குள் நிதானமாய் நுழைத்துப் போட்டுக் கொண்டு, சட்டையை மாட்டி, டை கட்டி, கோட் மாட்டிக் கொண்டு சேரில் அமர்ந்தார் சுந்தரமூர்த்தி.

லேசாய் ஒரு படபடப்பு எழுந்தது. இதயச் சுவரில் ஒரு புறா இறக்கை அடித்துக் கொண்டது.

கொலை! இது தேவையில்லாத செய்கையோ? அவசரப்பட்டு விட்டேனோ?

மை காட்! கொஞ்சம் மிரட்டிப் பார்க்கத் தான் நினைத்திருந்தேன். ஒரு அவசர கதியில் பரபரப்பாய் நடந்து கொண்டு விட்டேன்.

மணி பார்த்தார். 8.50.

இவள் இங்கே வந்தது யாருக்கும் தெரியாது. என் மேல் யாருக்கும் சந்தேகம் வராது. வரக் கூடாது. பிணத்தை அப்புறப்படுத்தியாக வேண்டும்.

அறையின் நடுவில் இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் நின்றார் சுந்தரமூர்த்தி. யோசித்தார்.

அறையின் ஓரத்தில் இருந்த கண்ணாடி ஜன்னலின் திரை சற்றே திறந்திருக்க...

இடைவெளி வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது நான்காம் பிறைச் சந்திரன்.

ஸோபாவை நேராக்கினார். உதிர்ந்திருந்த மல்லிகைப் பூக்களை சிரத்தையாக ஒன்று விடாமல் பொறுக்கினார். ஒரு பேப்பரில் அவற்றைக் கட்டிக் கொண்டார். சற்றுத் தள்ளி விழுந்து கிடந்த பிரேமாவின் ரிஸ்ட் வாட்ச்சைக் கையில் எடுத்துத் தரையில் கிடந்த அவளின் கையில் கட்டி விட்டார். இன்னும் உடம்பில் உஷ்ணம் இருந்தது தெரிந்தது.

‘ஸாரிம்மா. நான் அவசரப்பட்டுட்டேன். இது கொஞ்சம் அதிகப்படியான செயல். யோசிச்சி, தீர்மானிச்சி செய்யலை’ என்றார் மனசுக்குள்.

மேஜையின் மேல் பொருட்களை அதனதன் இடத்தில் வைத்தார். டைப்ரைட்டரை உறை போட்டு மூடினார்.

பிரேமா இங்கே வந்திருந்தாள் என்று சொல்கிற விஷயம் வேறு ஏதாவது இருக்கிறதா? நிதானமாய் கண்களை ஓட்டினார்.

பிணத்தின் காலில் ஒரு செருப்பு மட்டுமே இருக்க... தரையில் உட்கார்ந்து, குனிந்து தேடி ஒரு பீரோவுக்கு அடியில் சென்றிருந்த மற்றொரு செருப்பைக் கொண்டு வந்து மாட்டி விட்டார்.

ஒரு பக்கத்தில் இருந்த நிலைக் கண்ணாடியில் தம்மைப் பார்த்துக் கொண்டார். கழுத்தருகில் லேசாய் ஒரு சிவப்புக் கிறல் தெரிந்தது. கோட்டை அட்ஜஸ்ட் செய்து போட்டுக் கொண்டார். அது மறைந்தது. லேசாய் கலைந்திருந்த தலையை சரி செய்து கொண்டார். ஷூ அணிந்து லேஸ் கட்டினார் நிதானமாய்.

என்ன என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நிதானமாய் இன்னொரு தரம் யோசித்துக் கொண்டார். சாவிக் கொத்தை எடுத்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறு முன் ஒரு

தரம் கீழே கிடந்த பிரேமாவைப் பார்த்தார்.

புவர் கேள். இத்தனை தூரம் என்னைச் செலுத்தாமல், முரண்டு பண்ணாமல் இருந்திருக்கலாம்.

அறையை விட்டு வெளிவந்து பூட்டிக் கொண்டு லிஃப்டுக்கு வந்து கீழே வந்து கார் அருகில் நின்றார்.

“சீதாராம்” என்றார்.

அங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட நாற்பதடி தள்ளி கேட் அருகே இருந்த வாட்ச்மேன் ஓடி வந்தான் துரிதமாக.

“சைக்கிள் வச்சிருக்கியா?”

“வைச்சிருக்கேன் சார்...”

“இந்தா. போய் ஒரு பாக்கெட் ட்ரிபிள் ஃபைவ் வாங்கிட்டு வா...”

“சரி சார்.”

அவன் போய் சைக்கிளை ஸ்டாண்ட் எடுத்து சாலையில் இறங்கினதும்...

அவசரமாய் லிஃப்டுக்குள் பாய்ந்தார். பக்கத்தில் கடைகள் இல்லை. இவன் போய் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வர குறைச்சலாய் பத்து நிமிடங்கள் ஆகும். அதற்குள் செய்தாக வேண்டும் காரியத்தை.

ஹாலில் கிட்டத்தட்ட ஓடினார். மறுபடி அறையைத் திறந்து கதவை அகலமாய் வைத்து விட்டு பிரேமாவை நெருங்கினார். கழுத்துக்கு அடியில் ஒரு கை, முழுங்காலுக்கு அடியில் ஒரு கை கொடுத்துத் தூக்கினார். விடுவிடுவென்று லிஃப்டுக்கு நடந்தார். நிற்க வைத்து தோளில் சாத்திக் கொண்டு ‘ஜி’ பட்டனை அழுத்தினார். கீழே வந்ததும், கதவு திறந்ததும் மறுபடி தூக்கிக் கொண்டு விருட்டென்று காரை நோக்கி ஓடினார். காரின் பின் கதவை ஏற்கெனவே திறந்து வைத்திருந்தார். பின் சீட்டில் அப்படியே கிடத்தினார்.

கதவைச் சாத்தினார். எல்லாக் கண்ணாடிகளையும் ஏற்றிப் பூட்டினார்.

மறுபடி லிஃப்டில் பயணித்து தம் அறைக்கு வந்து மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டு, விளக்குகளையும் ஏர் கண்டிஷனரையும் அணைத்தார். பூட்டினார். நடந்த ஹாலின் பாதை முழுக்கப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்.

பிரேமாவின் ஹோர்ப்பின் ஒன்று லிஃப்டுக்குள் கிடந்தது. எடுத்துக் கொண்டார். சீமே வந்து காருக்கருகில் காத்திருக்கவும், சீதாராம் வந்து சைக்கிளை ஸ்டாண்ட் போடவும் சரியாய் இருந்தது.

“இந்தாங்க சார்...”

“பாக்கியை நீயே வைச்சிக்கோ. கேட்டைத் திறந்து விடு”

காரில் அமர்ந்து ஸ்டார்ட் செய்தார். கட்டிடத்தின் காம்பெளண்ட்டை விட்டு வெளியேறிச் சாலையில் இறங்கினார்.

சீதாராமைப் பொறுத்த வரை அவன் கண்களில் எந்த சந்தேகப் புள்ளிகளும் இல்லை. இதுபோல அலுவலக நேரம் முடிந்த பிறகும் நான் பலமுறை வந்திருக்கிறேன்- சில முக்கிய அலுவல்கள் பார்க்க. பல முறை சிகரெட் வாங்கி வந்திருக்கிறான். பிரேமா என்னுடன் வந்தது அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் வரையில் நான் வந்தேன். கொஞ்சம் வேலை பார்த்தேன். சிகரெட் வாங்கிவரச் சொன்னேன். திரும்பிப் போனேன்.

★

★

★

இருபது நிமிடங்களுக்குப் பின்...

அலைகள் சீறிக் கொண்டிருந்தன. ஓரங்களில் நுரை பார்டர். காலர்கள் படபடத்தன. சுந்தரமூர்த்தியின் கையில் இருந்த சிகரெட் வேகமாய்க் கரைந்து கொண்டிருக்க... இந்தக் கோடியிலும் அந்தக் கோடியிலும் தீர்க்கமாகப் பார்த்தார்.

எங்கும் இருட்டின் நிழல்கள் படிந்திருந்தன. பிறை நிலவுக்குக் கொசு வலையாய் ஒரு மேகம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்க... யாரையும் காணோம்.

காரின் கதவைத் திறந்தார். பிரேமாவைத் தூக்கினார். விடுவிடுவென்று கடலின் நுனியை நோக்கி நடந்தார். அலைகள் வந்து தொடுகிற தூரத்தில் கிடத்தினார். பொட்டலமாய்க் கொண்டு வந்த மல்லிகைப் பூக்களை அருகே தூவினார். அவளின் கைப்பையை சற்று தூரத்தில் எறிந்தார். பூ கட்டி எடுத்து வந்த பேப்பரைப் பாக்கெட்டுக்குள் செருகிக் கொண்டார். முடிந்து போன சிகரெட் துண்டைத் தரையில் வீசாமல் காருக்குள் இருந்த ஆஷ்ட்ரேயில் போட்டார். காருக்குள் கழற்றி வைத்திருந்த ஷூவை மறுபடி அணிந்து கொண்டார். காரை ஸ்டார்ட் செய்தார்.

“குட் பை பிரேமா” என்று ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தினார்.

அப்பாடா, எனக்கும் இந்த விவகாரத்துக்கும் இனி எந்த தொடர்பும் இல்லை. நான் காரை நிறுத்தின இடத்தில் ஆயிரம் கால்களின் டயர் அச்சுகள்.

போலீஸ் சுலபமாய் ஃபைலை முடிக்கும். தனியாய் எங்கோ வந்திருந்த இளம் பெண்ணைத் தனிமையான இந்த கடற்கரைப் பகுதிக்கு தள்ளிக் கொண்டு வந்து யாரோ கற்பழித்து யாரோ கொலை செய்து விட்டார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி இதில் வரவே மாட்டான்.

என்றாலும் இன்னும் ஓர் எச்சரிக்கை நடவடிக்கை நான் எடுக்க வேண்டும். ஏதோ ஒரு கோணத்தில் எப்படியாவது ஒரு சுட்டு விரல் என்னை நோக்கி உயர்ந்தாலும்... அப்போது எனக்கு உறுதியான ஒரு பதில் தேவை.

“சம்பவம் நடந்தபோது நீங்கள் எங்கே இருந்தீர்கள் சுந்தரமூர்த்தி?”

“அலுவலகத்தில் கொஞ்சம் வேலை இருந்தது. எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்டு அலுவலகம் சென்றேன். அப்புறம்

ஒன்பது மணிக்கு அங்கிருந்து கிளம்பி விட்டேன். வாட்ச்மேன் சீதாராமைக் கேளுங்கள். சொல்வான்...”

“என்ன சீதாராம், அப்படியா?”

“ஆமாம் சார். அவர் அலுவலகம் வந்திருந்தார்.”

“அதற்குப் பிறகு எங்கே போனீர்கள்? என்ன செய்தீர்கள்?”

“என் நண்பன் நாராயணன் இல்லை நாராயணன்... அதான் இறந்து போன பிரேமாவின் அண்ணன். அவன் வீட்டில் அவனோடு பேசிக் கொண்டு பிரேமாவை இன்னும் காணாமே என்று அவனோடு சேர்ந்து நானும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பிரேமா என் பொண்ணு மாதிரி”

சுந்தரமூர்த்தி சிரித்துக் கொண்டார்.

★ ★ ★

நாராயணன் வீட்டு பஸ்ஸரை அழுத்தினபோது மணி பார்த்துக் கொண்டார் சுந்தரமூர்த்தி. பத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கதவைத் திறந்தான் நாராயணன்.

“ஹலோ நாராயணா... டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டேனா?”

“சேச்சே, இல்லை. புக் படிச்சுக்கிட்டிருந்தேன். உள்ளே வா...”

உள்ளே வந்து அமர்ந்ததும்...

“தேவில செகண்ட் ஷோவுக்கு ரெண்டு டிக்கெட் புக் பண்ணியிருந்தேன். ராம்லால் வரலைன்னுட்டான். அதான் உன்னை பிக்கப் பண்ணிக்கிட்டுப் போலாமேன்னு வந்தேன். எங்கே பிரேமா, தூங்கியாச்சா?”

“இல்லை மூர்த்தி. வெளில போயிருக்கா...”

“மணி பத்தாகுது...”

“சீக்கிரம் வந்துடறேன்னு சொல்லிட்டுப் போனா. வேலைக்குப் போறா. சம்பாரிக்கிறா. எங்க மில்லிலே ஸ்டிரைக் முடியற வரைக்கும் நான் அவளை டிபண்ட் பண்ணி இருக்கேன். அதிகமா அட்வைஸ் பண்ணாக் கோபம் வந்துடுது. ஒரு பத்து நிமிஷத்திலே கிளம்பிடறேன். இரு” என்று எழுந்தான் நாராயணன்.

“என்னப்பா நீ கிளம்பிட்டே. தங்கை இன்னும் வரலையே...”

“அவ ஒரு சாவி எடுத்துக்கிட்டுத்தான் போயிருக்கா...” என்று சட்டையை அணியத் தொடங்கினான்.

சுந்தரமூர்த்தி இன்னும் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியிருந்தது. கைவசம் டிக்கெட்டுகள் இல்லை. சும்மா சொன்னதற்கு கிளம்பி விட்டான். சமாளித்தாக வேண்டும் இதை.

நாராயணன் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்து காரில் சுந்தரமூர்த்தியின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

கார் கிளம்பியது.

தியேட்டர் வாசலில் வண்டியை நிறுத்தி இறங்கினதும் திட்டமிட்டது போலப் பதறினார் சுந்தரமூர்த்தி. “மைகாட்! டிக்கெட்டை எடுத்து மேஜை மேல வச்சேன். பாக்கெட்ல வைக்க மறந்துட்டேன். கரண்ட் புக்கிங்ல ஹவுஸ்புல் போட்டாச்சு...”

“சரி, பரவாயில்லை, விடு...”

“காபரே பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு. வா, வண்டியில ஏறு. பக்கத்திலதான்...”

இரண்டாவது டான்ஸ் நடந்து கொண்டிருந்தது. போகஸ் விளக்கு அவளையே தொடர்ந்தது. அவளிடம் கள்ளம்இல்லை.

கபடம் இல்லை. 'கப்டா'வும் இல்லை.

“ரெண்டு கல்யாணி பீர்” என்றார் சுந்தரமூர்த்தி பேரரிடம்.

“பிரேமாவுக்குக் கல்யாணம் எப்போ நாராயணன்?”

“அடுத்த மாசம். நிறைய வேலைகள் இருக்கு.”

“ஏதாச்சும் உதவி வேணும்னா என்னைத் தயங்காம கேளு...”

“அவளுக்குத் தழும்பைப் பார்த்தியா? நெருப்புக் காயமா, இல்லை பல் தழும்பா?”

அவர்கள் வெளியே வந்தபோது மணி பன்னிரண்டே கால்.

“நான் வேணா ஆட்டோ பிடிச்சிப் போய்க்கிறேன் மூர்த்தி.”

“என்னத்துக்காக? நான் உன்னை டிராப் பண்ணிட்டுப் போறேன். வா”

கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நாராயணனின் வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்தியதும், கீழே இறங்கின நாராயணன் கதவில் பூட்டுத் தொங்குவதைப் பார்த்தான்.

“இன்னும் பிரேமா வரலை மூர்த்தி.”

“சினிமா எதுவும் போயிருப்பாளா?”

“போனாலும் போவேன்னு சொன்னா...”

“பின்னே என்ன, போய்த் தூங்கு. காலையிலே டெல்லி போறேன்...”

“எப்போ வருவே?”

“மறு நாளை வந்துடுவேன். வரட்டுமா? குட்நைட்.”

சுந்தரமூர்த்தி தன் வீட்டிற்கு வந்து கதவைத் திறந்து

படுக்கையில் விழுந்தார்.

நோ. ஒரு கொசுவுக்குக் கூடத் தெரியாது.

“தாங்க் காட்” என்று உறங்கினார்.

மறுநாள் காலையில் டாக்ஸி பிடித்துக் கொண்டு விமான நிலையம் வந்தார்.

டில்லிக்குப் பறந்தார். கம்பெனி வேலைகள் நடுவில் நடுவில் பிரேமா வந்தாள்.

பிணத்தை போலீஸ் கைப்பற்றியிருக்கும். கைப்பையும் கிடைத்திருக்கும். கைப்பையில் விலாச அட்டை வைத்திருக்கிறாள். நாராயணன் போலீஸ் பொட்டலமாகக் கொடுத்த பிரேமாவை வாங்கி ஊர் கூட்டி அழுதிருப்பான். ‘அழகி கற்பழித்துக் கொலை’ என்று தமிழ் பேப்பர் விவரங்கள் போட்டிருக்கும். அசிஸ்டண்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் இரங்கல் கூட்டம் அலுவலகத்துக்குள்ளேயே நடத்தியிருப்பார். போலீஸ் விசாரிக்க ஆரம்பித்திருக்கும். நாராயணனைப் போட்டுப் பிடுங்கும்.

எங்கே போறேன் என்று சொன்னாள்? அவளுக்கு நண்பர்கள் யார் யார்? காலையிலிருந்து யார் யார் வீட்டுக்கு வந்தார்கள்? அவளுக்கு டெலிபோன் எதுவும் வந்ததா? வழக்கமாக இரவு நேரத்தில் எந்தத் தோழிகள் வீட்டுக்குச் செல்வாள்? காதலித்தாளா யாரையாவது? பாய் பிரண்ட்ஸ் விவகாரமெல்லாம் உண்டா?

கேள்விகள். என்னை நோக்கித் திரும்பவே திரும்பாத கேள்விகள்.

டில்லியில் ஒரு நாள் அதிகமாய்த் தங்கி விட்டுத்

திரும்பினார் சுந்தரமூர்த்தி.

வீட்டைத் திறந்த உடனேயே விழுந்திருந்த பேப்பர்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு புரட்டினார்.

செய்தி வந்திருந்தது.

பிரேமா கொலை சம்பந்தமாகப் போலீஸ் தீவிரமாக புலன் விசாரித்து வருகிறது என்கிற வழக்கமான கடைசி வரியுடன் செய்தி முடிந்திருந்தது.

சுந்தரமூர்த்தி டெலிபோனை அணுகினார். டயல் சுழற்றினார்.

“ஹலோ, உங்க பக்கத்து வீட்ல நாராயணன்னு இருக்காரே... அவரைக் கொஞ்சம் பேசச் சொல்லுங்க...” சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்டார். “ஹலோ நாராயணன், நான் சுந்தரமூர்த்தி பேசறேன்ப்பா. இப்பதான் டெல்லிலேர்ந்து வந்தேன். பேப்பரைப் பார்த்தேன். ஒரே ஷாக். என்னப்பா இப்படி ஆயிடுச்சி? ரொம்ப அதிர்ச்சியா இருக்கு எனக்கு...”

நாராயணன் சன்னமாக அழுவே ஆரம்பித்து விட்டான்.

“பேப்பரைப் பார்த்த உடனேயே தாங்காம போன் பண்ணினேன். நேர்ல வர்றேன். போலீஸ் கண்டுபிடிச்சிட்டாங்களா?”

“கண்டுபிடிச்சி நமக்கு என்ன ஆகப் போகுது மூர்த்தி? சாம்பலாக்கி தண்ணிலக் கரைச்சாச்சு அவளை. ஆல் ஆஃப் எ சடன் மறைஞ்சு போய்ட்டா மூர்த்தி...”

“மனசைத் தேத்திக்கோ. நான் நேரில் வர்றேன்” என்று போனை வைத்தார். கொஞ்சம் பெரிதாய் மூச்சு விட்டார்.

★

★

★

குளித்து விட்டு காதோரங்களில் டை அடித்துக் கொண்டு, உடை மாற்றிக் கொண்டு காரில் அமர்ந்தார். ஸ்டார்ட் செய்தார்.

நாராயணன் வீட்டுக்கு வந்தார். விட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு புகை விட்டுக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு அரை மணி நேரம் ஆறுதல் சொல்லி விட்டு அலுவலகம் வந்தார். தம் அறைக்கு வந்து அலுவலக காரியங்களில் ஈடுபட்டார்.

அரை மணி நேரம் கழித்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு உள்ளே வந்தது ஒரு இன்ஸ்பெக்டர். இளமையைச் சமீபத்தில் இழந்திருந்தார். இடுப்பில் கொஞ்சம் சதை விழுந்திருந்தது. ஒல்லியாய் மீசை வைத்திருந்தார்.

“குட்மார்னிங். ஐ யாம் ராமகிருஷ்ணன்” என்று கை நீட்டினார்.

“குட் மார்னிங். உட்காருங்க. நான் உங்களுக்கு என்ன செய்யணும்?”

“உங்க ஆஃபீஸ் ஸ்டாஃப் பிரேமா கேஸை நான் கவனிக்கிறேன். உங்களைச் சில கேள்விகள் கேக்கணும்...”

“தாராளமா. ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. நான்தான் வேலையில் சேர்த்தேன். அவ அண்ணன் நாராயணன் என் ஃபிரண்டு.”

“சொன்னார்...”

“என்ன கேக்கணும், கேளுங்க. நான் ரெண்டு நாளா ஊர்ல இல்லை. காலையிலே தான் வந்தேன். சிகரெட்?”

“வேணாம். மிஸ். பிரேமாவோட சம்பந்தப்பட்டவங்க, அவங்களுக்குத் தெரிஞ்சவங்க எல்லாரையும் நான் விசாரிச்சிக்கிட்டிருக்கேன். என்னை மன்னிக்கணும் நீங்க. எங்க பார்வையிலே எல்லோரும் அன்னியர்கள். எல்லாரையும் ஒரு சந்தேக கேள்விக் குறியோடத்தான் நாங்க பார்க்கணும்...”

“ஷ்யூர், ஷ்யூர். உங்க கடமை அது சார். எதுக்கும் தயங்க வேணாம் நீங்க...”

“சம்பவம் நடந்தது மூணு நாள் முன்னாடி. போஸ்ட்

மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்படி பிரேமா ராத்திரி எட்டரையிலேர்ந்து ஒன்பது மணிக்குள் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கணும். நீங்க டெல்லி எப்போ போனீங்க?”

“வெய்ட். நான் டெல்லி போனேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“உங்க ஆஃபீசுக்கு நான் வர்றது இது மூணாவது தடவை. கூட வொர்க் பண்ண எல்லாரையும் விசாரிச்சுக்கிட்டிருக்கேன்.”

“ஸாரி. நான் முந்தாநாள் காலையில புறப்பட்டேன்...”

“அதாவது பிரேமா கொலை செய்யப்பட்டதுக்கு மறுநாள். சரி, அதுக்கு முதல் நாள் ராத்திரி ஏழு மணியிலேர்ந்து பத்து மணி வரைக்கும் எங்கே இருந்தீங்க சார்?”

“லெட் மீ திங்க். ஒரு கூல் ட்ரிங்க் வரவழைக்கட்டுமா?”

“ப்ளீஸ்...”

பெல்லை அடித்து பியூனை வரவழைத்துச் சொன்னார். அவன் போனதும் தொடர்ந்தார்.

“ஏழு மணிக்குக் குளிச்சேன். டிரஸ் பண்ணிக்கிட்டேன். மறுநாள் டில்லி போறது தொடர்பா ஆஃபீஸ் கொஞ்சம் வேலை இருந்தது. நேரா ஆஃபீஸ் வந்தேன். ஒம்போது மணியாயிடுச்சி. நான் கிளம்பி நேரா... செத்துப் போச்சே பிரேமா... அதோட வீட்டுக்குத்தான் போனேன். நாராயணனும் நானும் தியேட்டர் போகலாம்னு புறப்பட்டு டிக்கெட்டை நான் வீட்லயே மறந்துட்டு வந்துட்டதாலே காபரே டான்ஸ் பார்க்கப் போனோம். அப்புறம் பன்னெண்டரை மணிக்கு அவனை அவன் வீட்ல டிராப் பண்ணிட்டு என் வீட்டுக்கு வந்து படுத்துட்டேன். அப்போதுகூட நாங்க பேசிக்கிட்டோம். இத்தனை மணியாகுது, இன்னும் வெளியே போன இந்தப் பொண்ணைக் காணோமேன்னு... சினிமா போனாலும் போவேன்னு சொல்லிட்டுப் போயிருந்தா. அதனால் அதிகமாகக் கவலைப்படலை நாராயணன்...”

“தாங்க்யூ சார். நீங்க மட்டும் தனியாவா ஆஃபீஸ்ல லேட் அவர்ஸ்ல வொர்க் பண்ணீங்க?”

“ஐ ஹாவ் நோ ஃபாமிலி. என் மனைவி இந்தக் கம்பெனிதான். இதுமாதிரி பல தடவை நான் வொர்க் பண்ணியிருக்கேன். ஒன் மினிட்” என்று சுந்தரமூர்த்தி இண்டெர்காமை எடுத்து பட்டன் அழுத்தி...

“ஹலோ மிஸ்டர் கேசவன், இன்னிக்கு டே டீட்டிக்கு வாட்ச்மேன் யாரு வந்திருக்கா? சீதாராமா? நல்லதாப் போச்சு. அவனைக் கொஞ்சம் என் ரூமுக்கு அனுப்பி வைங்க” என்று வைத்தார்.

★

★

★

பியூன் கதவைத் திறந்து கொண்டு பானங்கள் கொண்டு வந்து வட்ட பிளேட் போட்டு அதன்மேல் ஓசை இல்லாமல் வைத்து விட்டுச் சென்றான்.

“எடுத்துக்குங்க இன்ஸ்பெக்டர். இன்ஸ்பெக்டர் தானே?”

“ஆமாம்.”

“அன்னைக்கு நைட் டீட்டி பார்த்த வாட்ச்மேன்தான் இன்னிக்கு டே டீட்டிக்கு வந்திருக்கான். கேட்டை அவன் திறந்தால் தான் என் கார் உள்ளே வர முடியும், வெளியே போக முடியும்” என்று கொஞ்சம் சிரித்தார் சுந்தரமூர்த்தி.

“எனக்கு உங்க மேல சந்தேகம் எதுவும் இல்லை மிஸ்டர்...” என்று மேஜையின் மேல் இருந்த நேம் பிளேட்டைப் பார்த்து. “சுந்தரமூர்த்தி. என் லிஸ்ட்லேர்ந்து ஒவ்வொருத்தரா கழட்டியாகணும் - இவருக்கு ஸ்ட்ராங்கா அலிபி இருக்கு அப்படின்னு. அதுக்காகத்தான்...”

“முறைப்படி சொல்றீங்க. வாப்பா சீதாராம், சும்மா இப்படி வா... இவன்தான்.”

“எத்தனை வருஷமா இங்கே வேலை பார்க்கிறே நீ?”

என்றார் ராமகிருஷ்ணன்.

“ஆறு வருஷமாச்சி சார்...”

“பிரேமாவைப் பத்தி என்ன என்ன தெரியும் உனக்கு. சொல்லு...”

“அதிகமாத் தெரியாதுங்க. வேலை பார்க்கிற பொண்ணுங்கள்ல ஒண்ணு. வரும், போகும். பார்த்திருக்கேன். அவ்வளவுதான்...”

“சரி. சம்பவம் நடந்தன்னிக்கு நீ இங்கே வேலைக்கு வந்திருந்தியா?”

“ஆமாங்க சார்...”

“எத்தனை மணியிலேர்ந்து எத்தனை மணி வரைக்கும் உனக்கு டூட்டி?”

“சாயங்காலம் ஆறு மணியிலேர்ந்து காலையிலே ஆறு மணி வரைக்கும்.”

“அன்னிக்கு நீ டூட்டில இருந்தப்போ ஆபீசுக்கு யாராச்சும் வந்தாங்களா?”

“மானேஜர் சார்தான் வந்து கொஞ்ச நேரம் வேலை பார்த்துட்டுப் போனார்...”

“அப்படியா? சரி, நீ போ...” என்றார் ராமகிருஷ்ணன்.

அவன் சென்றதும், “திறமையாக் கேள்வி கேக்கறீங்க இன்ஸ்பெக்டர் நீங்கள்” என்றார் சுந்தரமூர்த்தி.

“அப்புறம் சார், அந்தப் பொண்ணு தன்னை ஆபீஸ்ல யாராவது தொந்தரவு பண்ணதா, ஐ மீன்... டீஸ் பண்ணது, லவ் லெட்டர் தர்றது இந்த மாதிரி... உங்க கிட்டே புகார் பண்ணியிருக்காளா?”

“சேச்சே... இல்லை...”

“கற்பழிப்பும், கொலையும், திட்டமிட்ட செயலா இல்லை தனிமையிலே வந்துக்கிட்டிருந்த பொண்ணைக் கடத்தி உணர்ச்சிக்காக, உடம்புக்காக நடந்த செயலாங்கிறதிலே இன்னும் குழப்பமா இருக்கு. பிரேமாவோட ஃபிரண்ட்ஸ் எல்லாரையும் விசாரிச்சுட்டேன். யார் வீட்டுக்கும் போகலை. பிணம் கிடைச்ச கடற்கரைப் பகுதிக்கும் பிரேமாவோட வீட்டுக்கும் ஏராள தூரம். தனியா அந்தப் பகுதிக்கு ஏன் போனா? கற்பழிச்சது ஒரே ஒரு நபர்தான். ஒரு தனி நபரால அவ்வளவு தூரம் ஒரு பொண்ணைக் கடத்திக்கிட்டு வர முடியுமா? இன்னும் அந்த கேஸிலே ஒரு நுனி சிக்கலை. சிக்கிடும். அப்புறம் அதைப் பிடிச்சி இழுத்தா சரசரன்னு உண்மைகள் பூரா வெளில வந்திடும். மேலும் விவரங்கள் தேவைப்பட்டா வர்றேன்” என்று எழுந்தார் ராமகிருஷ்ணன்.

“என் உதவி நிச்சயம் உண்டு. விஷ் யூ ஆல் தி பெஸ்ட்”

இன்ஸ்பெக்டர் வெளியேறியதும் சுந்தரமூர்த்தி புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

★

★

★

ஹைதராபாத்திலிருந்து வந்த ஒரு காலை பேசி முடித்து வைத்த உடனேயே வந்தது ஒரு லோக்கல் கால்.

“ஹலோ, சுந்தரமூர்த்தி ஹியர்.”

“உன் பேர்ல ஒரு சின்ன திருத்தம் செய்யணுமே... அதாவது கொலைகாரன் சுந்தரமூர்த்தின்னு...” என்றது கரகரப்பான குரல்.

திடுக்கிட்டார். சாய்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவர் நிமிர்ந்தார்.

“யார் பேசுறது? என்ன உளறல் இது?”

“உளறல் இல்லை. உண்மை. பிரேமாவைக் கற்பழிச்சது நீ. பிரேமாவைக் கொன்னது நீ.”

“நான்சென்ஸ். நீ யாரு?”

“காத்துன்னு வச்சிக்கயேன். அதானே எல்லா இடத்திலேயும் உலாவும்?”

“சம்பந்தமில்லாம என்னை கனெக்ட் பண்ணி பழிபோடறே. புரியலை. யார் நீ? என்ன உன் நோக்கம்?”

“சம்பந்தமில்லாம நான் பழி போடுவேனா? ரகசியமா ஃபார்முலா டைப் பண்ணணும், யார் கிட்டயும் சொல்லாம நீ ஆபீசுக்கு வரணும்னு பிரேமா கிட்டே சொன்னது யாரு?”

“நோ! நான் அப்படி யாரையும் வரச் சொல்லலை...”

“வெரிசூட். நான் தகவல் சேர்த்துக்கிட்டிருக்கேன் சுந்தரமூர்த்தி. முழுமையா சேர்த்த உடனேதான் போலீசுக்குப் போகப் போறேன். இப்பக்கி வச்சிடறேன்...”

எதிர்முனையில் வைக்கப்பட்டதும், கொஞ்ச நேரம் ஸ்தம்பித்துப் போய் செயலற்று இருந்தார். கொஞ்சம் வியர்க்க ஆரம்பித்தது.

மை காட்! யார் இவன்? பிரேமாவிடம் நான் சொன்னது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? நான் அவனிடம் என் அறையில் தனியாகச் சொன்னேன். அப்படியென்றால்? பிரேமா இந்த விஷயத்தை இவனிடம் சொல்லியிருக்கிறான். யாரிடம் சொன்னான்?

ஒருவேளை, தன் நிச்சயிக்கப்பட்ட மாப்பிள்ளை சுதாகரிடம் மட்டும் சொல்லியிருக்கலாம். அவன்தான் பேசினதா? என்மேல் சந்தேகம் வந்திருந்தால் இந்தச் செய்தியை போலீசிடம் சொல்ல வேண்டியதுதானே? அதை விட்டுவிட்டு இப்படி போனில் மிரட்டிப் பார்க்கிறானா?

சுந்தரமூர்த்தி ஆழமாய் யோசித்தார். வேறு எந்த தகவல்களும் அவனுக்குத் தெரிய வாய்ப்பே இல்லை. சும்மா கெஸ் செய்து மிரட்டிப் பார்த்திருக்கிறான்.

நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சுந்தரமூர்த்தி குழப்பமுற்றார்.

மதியம் லஞ்ச் இடைவேளைக்குப் பிறகு மறுபடி வந்தது மர்மக்குரல் டெலிபோன்.

“சாப்பிட்டாச்சா? இன்னும் ஒரு தகவல் கிடைச்சிருக்கு. பிரேமாவோட வீடு இருக்கு பாரு, அங்கேர்ந்து நடந்து மெயின் ரோட்டுக்கு வந்தா அங்கே ஒரு ஓவர் பிரிட்ஜ் இருக்கு இல்லையா? அவளைக் கொலை பண்ணின அன்னிக்கு ராத்திரி எட்டு மணிக்கு அந்தப் பாலத்துக் கிட்டே நீ காத்திருந்தே. அவு வந்தா. பின் சீட்ல ஏறிக்கிட்டா. நீங்க புறப்பட்டீங்க. கரெக்டா நான் சொல்கிறேன்?”

“நோ! என்ன ஆதாரம்?”

“தகவல் முதல்ல. ஆதாரம் அப்புறம்...”

“ஹலோ, நீ யாருன்னு சொல்லு...”

“அதான் சொன்னேனே, காத்து. அப்புறம் தொடர்பு கொள்ளேன்...”

சுந்தரமூர்த்தி பரபரப்பானார். மூளையில் உஷ்ணம் ஏறியது. எப்படித் தெரியும்? எப்படித் தெரியும் அவனுக்கு?

எட்டு மணிக்கு பாலம் அருகில் காத்திருக்கிறேன் என்று நான் பிரேமாவிடம் சொன்னதையும் சொல்லியிருக்கிறான் அவன்.

சுந்தரமூர்த்தி உடன் டெலிபோன் செய்து நாராயணனைத் தொடர்பு கொண்டார். சுதாகர் வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்தின் அவன் பிரிவுக்கான டெலிபோன் எண்ணைக் கேட்டுக் குறித்துக் கொண்டார். அந்த எண்ணுக்கு டயல் செய்து விசாரித்தார்.

“அவர் ஒரு வாரம் லீவு போட்டிருக்கார் சார். மூணு நாளை வரலை”

அவன்தான். அவனேதான். லீவு போட்டு விட்டு என்னை மாட்ட வைப்பதில் முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ, அவர் வீட்டு விலாசம் வேணும்...”

குறித்துக் கொண்டார்.

சாயங்காலம் காலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

போன் செய்வது இவன்தானா என்பது முதலில் தெரிய வேண்டும். நிச்சயமாய் போன் செய்தவனிடம் உறுதியான தகவலோ, அப்பட்டமான ஆதாரமோ இல்லை என்று தெரிகிறது. கொஞ்சம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு ஊகம் பண்ணி மிரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ச்சை! போலீசே சுத்தமாக சந்தேகப்படாமல் என் அலிபியை உறுதி செய்து கொண்டபின் இப்படி ஒரு தலைவலி வந்து தொலைத்திருக்கிறது.

சுதாகரின் வீட்டில் அவன் அப்பா வரவேற்றார். அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதும் மாடியில் இருந்த சுதாகரை அழைத்தார்.

“இந்தப் பக்கம் போனேன். நினைவு வந்துச்சி. ஆறுதலா நாலு வார்த்தை பேசிட்டுப் போகலாமேன்னு வந்தேன். நல்ல வேளைன்னுதான் இதைச் சொல்லணும். இதே சம்பவம் கல்யாணம் எல்லாம் நடந்து அதுக்கப்புறம் ஆகியிருந்தா என்ன ஆகிறது?” என்றார் சுந்தரமூர்த்தி.

கொஞ்சம் வாட்டமான முகத்துடன் இறங்கி வந்தான் சுதாகர். சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்தவுடன் மரியாதையாக விஷ் செய்தான். கொஞ்ச நேரம் பேசினார்கள்.

“இன்விடேஷன் எல்லாம் பிரஸ்சுக்கு ஆர்டர் கொடுத்தாச்சி சார். ரெண்டு மூணு லெட்டர்கள் கூட நாங்க எழுதிக்கிட்டோம். மனசே சரியில்லை. அதான் கம்பெனிக்குக் கூடப் போகலை. லீவு போட்டுட்டேன்” என்றான் சுதாகர்.

சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்ததில் அதிர்ச்சியோ, வார்த்தைகளில் விஷமமோ, கொலைகாரன்மேல் ஒரு ஆவேசமோ இல்லை. இயல்பான விரக்தியும், சோகமுமே இருந்தன. இதையெல்லாம் விட டெலிபோனில் பேசினவன் குரலுக்கும் இவன் குரலுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை.

சுந்தரமூர்த்தி புறப்பட்டு தம் வீட்டை நோக்கி காரை ஓட்டினார்.

இந்தக் குரல் இல்லை. இவனிடம் நிச்சயமாக நடிப்பு இல்லை. இவன் இல்லை. பின் அவன் யார்?

★

★

★

போர்டிகோவில் காரை நிறுத்தி விட்டு வீட்டின் கதவைத் திறந்து கொண்டிருக்கையிலேயே உள்ளே டெலிபோன் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அதன் ஒலியைக் கேட்டதுமே பக்கென்றிருந்தது. மறுபடியும் அவனா?

அவசரமாக உள்ளே வந்து கதவைச் சாத்திவிட்டு விளக்குகளைப் போட்டு விட்டு விரல்களில் லேசான நடுக்கம் இருக்க ரிசீவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ, குட் ஈவினிங். மூணு தடவை ட்ரை பண்ணிட்டேன். எங்கே போய்ட்டே நீ? தகவல் நம்பர் மூணு சொல்லட்டுமா? ராத்திரி மணி ஒன்பதரை இருக்கும். நீ என்ன செஞ்சே? காரை நிறுத்தினே. கீழே இறங்கினே. ரொம்ப நிதானமா சிகரெட் குடிச்சே. ரெண்டு பக்கமும் பார்த்தே. ஒரே இருட்டு. பக்கத்திலே கடல். அப்புறம் பின் கதவைத் திறந்து பிரேமாவோட பிணத்தை வெளில எடுத்தே. தூக்கிக்கிட்டு கடற்கரை ஓரமா கொண்டு போய் போட்டே. கைப்பையைத் தூக்கி எறிஞ்சே. திரும்பி வந்து கார்ல ஏறிக்கிட்டு அப்பாடான்னு புறப்பட்டுட்டே. ரைட்?”

“நல்ல கற்பனை.”

“நான் ஒவ்வொரு தகவலா சொல்லச் சொல்ல இதையேதான் நீ சொல்லப் போறியா? கடைசியா நான் போலீஸ் கிட்டே போய் உன்னை அவங்க அரெஸ்ட் பண்ணின அப்புறமும் அவங்க கிட்டே இதையேதான் சொல்லப் போறியா?”

“ஹலோ, நீ யாரு?”

“அட, நான் யாரா இருந்தா என்னப்பா, தகவல் கரெக்டா இருக்கா இல்லையா?”

“முட்டாள்தனமா என்கூட விளையாடிப் பார்க்கறே நீ. உன்னோட நோக்கம் என்ன?”

“முட்டாள்தனமா உன்னோட விளையாடிப் பார்க்கிறதுதான் என் நோக்கம். இதோட கொசுறா இன்னொரு நோக்கமும் இருக்கு. அது- ஒரு கொலைகாரன் வெளியிலே உலவக் கூடாதுங்கிறது...”

“வெளிகுட். என்னை நீ சந்தேகப்பட்டா போலீஸ் கிட்டே போய்ச் சொல்ல வேண்டியதுதானே? ஏன் எனக்குப் போன் பண்ணி எரிச்சல் தர்றே?”

“போலீசுக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி எனக்கு எல்லாம் தெரியுங்கறதை உனக்குத் தெரிவிக்கிறதுனால எனக்கும் லாபம், உனக்கும் லாபம் இருக்குமில்லையா?”

“ஓ! பிளாக்மெயில்?”

“சேச்சே... அதெல்லாம் கிடையாது. ஒரு சமூக சேவை. ஒரு கொலைகாரனைப் போலீசுக்குப் பிடிச்சித் தர்றது சமூக சேவை இல்லையா?”

“அகெய்ன் நீ வெறுப்பு ஏத்தறே. எனக்கு இந்த விவகாரத்திலே எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது.”

“தகவல் நாலை நாளைக்குச் சொல்லலாம்னு நினைச்சேன். இப்பவே சொல்லிடறேன். நீ பிரேமாவை எந்த ஆயுதத்தாலே கொலை செஞ்சே தெரியுமா? பெல்ட்டினாலே! அதைக் கழுத்திலே சுத்தி இறுக்கினே! எப்போ செஞ்சே தெரியுமா? அவளைப் பாழடிச்சதுக்குப் பின்னாலே. உன் முன் கழுத்தில சட்டையில மறைச்சி இருக்கியே, ஒரு நகக்கீறல். அது வரைக்கும் என்னால தகவல் சொல்ல முடியும். சுந்தரமூர்த்தி, உன் பலவீனத்தையும் எதிரியோட பலத்தையும் கொஞ்சம்

யோசிச்சி செயல்படணும். என்னைப் பார்த்தியா? நான் எத்தனை நிதானமா செயல்படறேன்? இவ்வளவு விஷயத்தை சேகரிச்ச வச்சிக்கிட்டு போலீசுக்குப் போனேனா? இல்லை. ஏன்? நம்ம ரெண்டு பேர் நன்மைக்காக...”

சுந்தரமூர்த்திக்கு இப்போது பனியனுக்குள்ளே வியர்வை உற்பத்தி அதிகமாகியிருந்தது. நெற்றியின் ஓர நரம்புகள் நகர்ந்தன. பற்கள் இறுகின. ரிசீவரைப் பிடித்த கரம் சற்றுத் தடுமாறியது.

“வெல். நேரடியா சொல்லு, உன் திட்டம் என்ன?” என்றார்.

“திட்டம் இருக்கட்டும். உன் விருப்பம் என்ன சொல்லு. நான் இரண்டு விதமாச் செயல்படலாம். ஒண்ணு- கையிலே உள்ள தகவல்களை ஆதாரங்களோட போலீஸ் கிட்டே சமர்ப்பிச்சி உன்னை உள்ளே தள்ளலாம். ரெண்டு- எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு எனக்கு எதுவும் தெரியாதுன்னு அரபு நாட்டுக்குப் போய் பாத்திரம் கழுவி என் குடும்பத்துக்கு மாசா மாசம் பணம் அனுப்பலாம். நான் எப்படிச் செயல்படணும்னு நீ விரும்பறே?”

“ரெண்டாவது சொன்னபடி”

“இது புத்திசாலித்தனம்.”

“சரி, உன் விலை என்ன?”

“பொருள்னா மார்க்கெட்ல விசாரிச்ச ஒரு விலை நிர்ணயம் பண்ணலாம். இது மௌனமாச்சே. உன் மானம், மரியாதை, கௌரவம் இத்தனையையும் காப்பாத்தற மௌனமாச்சே. மௌனம் கொஞ்சம் கஷ்டமான காரியம். ஃபாரின் போக கொஞ்சம் செலவாகும். ஒரு பதினைஞ்சாயிரம் நியாயமான தொகை...”

“மை காட்! டீ மச்...”

“மௌனம் கொஞ்சம் காஸ்ட்லிதான்”

“மறுபடியும் நீ கேக்க மாட்டேன்னு என்ன நிச்சயம்?”

“ஒரு நம்பிக்கை வேணும் எதிலயும். இப்ப லட்சம் நான் கேட்டாலும் நீ தாற் நிலைமைதான். கேட்டேனா? தொழில் நியாயம் வேணும். என்கிட்டே அது இருக்கு.”

“சரி, சொல்லு. எப்படித் தெரியும் உனக்கு? நீ யாரு?”

“என் பேரு காத்து. காத்து எங்கயும் உலாவுமே... அதனால் எல்லாம் தெரியும்.”

“மறுபடி விளையாடறே. உண்மையைச் சொல்லு. நான்தான் பணம் தரச் சம்மதிச்சுட்டேனே...”

“நாம் நேர்ல சந்திக்கப் போறோமே... நேர்ல சொல்றேன்...”

“ஆதாரமனு சொன்னியே, என்ன?”

“நேர்ல காட்றேன். நீ பணத்தை ரெடி பண்ண டயம் வேணுமா?”

“தேவையில்லை. இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திலே பணத்தோட நான் ரெடி. எங்கே சந்திக்கிறது? வீட்டுக்கே வர்றியா?”

“அய்யோ! எனக்கு பயமா இருக்கு. என்னையும் கொலை செஞ்சிடுவே நீ. நீ என்ன செய்யறே, பணத்தை எடுத்துக்கிட்டு நேரா எக்மோர் வர்றே. ஹோட்டல் சுசீந்தர் வர்றே. ரும் நம்பர் 109 கதவைத் தட்டே. நான் திறக்கிறேன். ஓக்கே?”

“சரி, வர்றேன்” என்று போனை வைத்தார்.

வேறு வழியே இல்லை. என் திட்டத்தில் பெரிதாக ஓர் ஓட்டை இருந்திருக்கிறது.

நான் எப்படி கொலை செய்தேன் என்பது தெரிந்திருக்கிறது. என் கழுத்தில் பட்ட காயம் தெரிந்திருக்கிறது. மைகாட்! அந்த ஏ.சி. அறையில் நடந்தது எப்படித் தெரிந்தது? சாத்தின என் அறைக்குள் ஏற்கெனவே இவன் ஒளிந்திருந்தானோ? எப்படிச் சாத்தியம்?

இல்லை, கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்து... நோ! இருக்க முடியாது. மூன்றாவது மாடியில் அந்தக் கண்ணாடி ஜன்னல் இருக்கிது. வெளிபக்கம் அந்த சன்ஷேடிற்கு தீயணைப்பு வண்டி வந்து அதன் நீளமான ஏணியை வைத்து ஏறி வந்தால்தான் முடியும்.

எப்படித் தெரிந்து கொண்டான் என்பது அவனைச் சந்தித்தால் தெரியும். பேசினபடி பணத்தைக் கொடுத்து வாயை அடைப்பது தவிர வேறு வழியில்லை.

சந்தரமூர்த்தி கொஞ்ச நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார்.

★

★

★

ஹோட்டல் சுசீந்தர் தலையில் ஹோட்டல் சுசீந்தர் என்று நியான் விளக்கு சொன்னது. நவீன ஹோட்டல். நிறைய கார்கள் நின்றன. வரவேற்பு கவுண்ட்டரில் நான்கு பெண்கள் உதட்டில் புன்னகை மாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?”

“109ம் எண் அறைக்கு எப்படிச் செல்ல வேண்டும் மேடம்?”

“நான்காவது மாடியில்... முகப்பைப் பார்த்த அறைகளில் மூன்றாவது அறை. நீங்கள் லிஃப்ட்டை உபயோகிக்கலாம்.”

“நன்றி”

லிஃப்ட்டில் பயணித்தார் சந்தரமூர்த்தி. பாண்ட் பாக்கெட்டில் கொஞ்சமும், பனியனுக்குள் வயிற்றுக்கருகில் கொஞ்சமும் பணம் வைத்திருந்தார்.

நான்காவது ஃப்ளோரில் வெளிப்பட்டு அறைக் கதவில் எண்ணைப் பார்த்து நடந்தார். 109! நின்றார். சில வினாடி தயங்கி விட்டு தட்டினார்.

கதவைத் திறந்தவன் கைலி கட்டியிருந்தான். கை வைத்த பனியன் போட்டிருந்தான். ஒல்லியாக இருந்தான். குறுந்தாடி வைத்திருந்தான்.

“வெல்கம் சுந்தரமூர்த்தி” என்று கை நீட்டினான்.

அவனுடன் கை குலுக்குவதில் இவருக்குத் தயக்கம் இருந்தது. ஆனாலும் கை குலுக்கினார். அவர் உள்ளே வந்ததும் கதவைச் சாத்தினான்.

“உக்காரு. இந்த டெலிபோன்லேர்ந்துதான் பேசினேன்” என்று எதிரே அமர்ந்தான். அகலமான, வசதியான அறை. சுவரில் டிசைன் பேப்பர் ஒட்டியிருந்தது.

“பணம் கொடுக்கிறது பெரிசில்லை. இப்ப சொல்லு, நீ யாரு? உனக்கு எப்படி எல்லாம் தெரியும்?”

“சொல்லிடறேன். என் பேர் வெங்கட். நான் பிரேமாவுக்கு ஃபிரண்ட். நீ ஃபார்முலா அடிக்க ராத்திரி எட்டு மணிக்கு வரச் சொன்னதை பிரேமா என்கிட்டே மட்டும் சொல்லியிருந்தா. லோ, அது தெரியும்.”

“மத்தெல்லாம்...”

“மத்தது... கமான், நீ வரிசையா ஒண்ணு ஒண்ணா சொல்லிக்கிட்டே வா. நீ செஞ்சதை அது எப்படித் தெரியுமனு நான் பதில் சொல்லிக்கிட்டே வர்றேன்...”

“எட்டு மணிக்கு பிரேமா வீட்டுக் கிட்டே பாலத்துக்கிட்டே வெயிட் பண்ணி அவளை பிக்கப் பண்ணிக்கிட்டேன்.”

“எட்டு மணிக்கு பாலத்துக் கிட்டே வெயிட் பண்ணேன்னு சொல்லியிருக்கார்னு என்கிட்டே சொன்னா. அதனால் தெரியும்.”

“ஆபீஸ் அழைச்சுக்கிட்டுப் போனது அதனால் தெரியும் உனக்கு. சரி, கடற்கரையிலே நான் பிணத்தைப் போட்டது எப்படித் தெரியும்?”

“எனக்கு பிரேமாகிட்டே அவசரமா ஒரு செய்தி சொல்ல வேண்டியிருந்திச்சி. என்கிட்டே மோட்டார் பைக் இருக்கு. அதை எடுத்துக்கிட்டு வந்து உங்க ஆஃபீஸ் கிட்டே நின்று காத்துக்கிட்டிருந்தேன் டைப் அடிச்சிட்டு வரட்டும்னு. ஒன்பது

மணிக்கெல்லாம் நீ கார்ல வெளியேறினப்போ, அதில அவளும் இருக்கணும்னு நினைச்சி ஃபாலோ பண்ணினேன். கார் அவ வீட்டுக்குப் போகலை. கடற்கரை ஓரமா அவளைப் போட்டுட்டு திரும்பி நீ காரிலே போன வரைக்கும் தூரத்திலேர்ந்து பார்த்தேன்.”

“அதெல்லாம் சரி. நான் பெல்ட்டால தான் கொன்னேன்னு எப்படிச் சொன்னே சரியா? என் கழுத்திலே நகக்கீறல் காயம் விழுந்தது எப்படித் தெரியும்?”

இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் கொஞ்சம் சிரித்தான் அவன்.

“எதுக்குச் சிரிக்கறே, சொல்லு...”

“ஆஃபீஸ்ல உன்னோட ஏ.சி. ரூமுக்குள்ளே அவளை அழைச்சுக்கிட்டுப் போன உடனே அவகிட்டே நீ என்ன பேசினே, என்ன செஞ்சே, மறுபடியும் சொல்லு. இந்த பதில் கிடைக்கும்.”

“பிரேமாவும் நானும் என் ரூமுக்குள்ளே வந்த உடனே அவளுக்குத் தெரியாம முதல்ல ரூமைப் பூட்டிட்டேன். ஃபார்முலா டைப் அடிக்கச் சொல்லிட்டு மெதுவா பேச ஆரம்பிச்சேன். அவமேல எனக்கு இருந்த இச்சையை சொன்னேன். கொஞ்சம் இன்டலெக்சவலா பேசற மாதிரிப் பேசி அவளை விருப்பத்தோட இணங்க வச்சிடலாமனு முயற்சி பண்ணினேன். மசியலை அவ. அப்பறம் பாய்ஞ்ச கொஞ்சம் போராடி அவளை அடைஞ்சுட்டேன். கொஞ்சம் திட்டினா. கொஞ்சம் அழுதா. அழுகையோட விவகாரம் முடிஞ்சுடும்னு நினைச்சேன். தன் மானம் போனாலும் இதை வெளியிலே சொல்லத்தான் போறேன்னு அவ சொன்னதும் ரொம்ப அவசரமா நான் பயத்திலே செயல்பட்டுட்டேன். சொல்லு, எப்படித் தெரியும்?”

“மல்லிகைப் பூவை பொட்டலம் கட்டிக்கிட்டதும் தெரியும். அவுந்து கீழே கிடந்த வாட்ச்சை பிணத்து கையிலே கட்டிவிட்டதும் தெரியும். பீரோவுக்கு அடியிலே போயிருந்த செருப்பை எடுத்து கால்ல மாட்டி விட்டதும் தெரியும்.

வாட்ச்மேனை சிகரெட் வாங்க அனுப்பினதும் தெரியும்.”

“அய்யோ! எப்படி? எப்படி?”

பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான் அவன்.

தன் குறுந்தாடியைப் பிய்த்தான். கீழே குனிந்து கட்டிலுக்கு அடியிலிருந்து சுழன்று கொண்டிருந்த டேப் ரிக்கார்டரை கையில் எடுத்து அதை நிறுத்தினான்.

“தாங்க்யூ மிஸ்டர் சுந்தரமூர்த்தி உங்க வாக்குமூலத்துக்கு ஐயாம் இன்ஸ்பெக்டர் வெங்கட். இன்ஸ்பெக்டர் ராமகிருஷ்ணனுக்கு இந்த கேஸ்ல உதவுகிறவன். அவரும் இருக்கார். வாங்க சார்” என்றவுடன்...

பாத்ரூமிலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் ராமகிருஷ்ணன் வந்தார். கூடவே மூன்று பேர் வந்தார்கள். மூவரும் ஐம்பது வயதைக் கடந்தவர்கள். கோட் அணிந்தவர்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி எதுவும் பேசாமல் திகைத்து நின்றார்.

ராமகிருஷ்ணன் முன்னால் வந்தார்.

“மிஸ்டர் சுந்தரமூர்த்தி! உங்க வாக்குமூலத்தை இந்த டேப்லே பதிவு பண்ணினா அதுவே பலத்த சாட்சியாகாது. போலீஸ் மிரட்டினாங்கன்னு நீங்க சொல்லலாம். குரல்ல விளையாடிட்டாங்கன்னு சொல்லலாம். இவர் டி.ஐ.ஜி. ஆஃப் போலீஸ். இவர் ஒரு கவர்மெண்ட் லாயர். இவர் ஒரு ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ்”

சுந்தரமூர்த்திக்கு நரம்பெல்லாம் விரைத்தது.

“நீங்க செஞ்ச குத்தத்துக்கு சுத்தமா ஒரு ஆதாரம் கூட விட்டு வைக்கலை நீங்க. க்ளீன் வெள்க். அருமையான திட்டம். பிரேமா ஆபீஸ் வர்றது யாருக்கும் தெரியாது. நீங்க மட்டும் வந்து, நீங்க மட்டும் போனதைத்தான் வாட்ச்மேன் சொல்வான். அப்படி இருக்கிறப்போ உங்களைக் குற்றவாளின்னு நிரூபிக்க... உங்களையே குற்றத்தை ஒத்துக்க வைக்கிறதைத் தவிர வேறு வழி எங்களுக்கு இல்லாமப் போச்சி.

அதனால்தான் விட்டு விட்டு மிரட்டி, பிளாக்மெயில் மாதிரி பண்ணி, இங்கே வரவழைச்ச உங்களையே செஞ்ச குற்றத்தை ஒப்புக்க வைச்சோம்...”

“மைகாட்! எப்படித் தெரியும் எல்லாம்? எல்லாம்? சொல்லுங்க!” என்று உச்ச ஸ்தாயியில் கத்தினார் சுந்தரமூர்த்தி.

“அமைதி. பாவம், நீங்க மறுபடியும் அதிர்ச்சியடைய வேண்டியிருக்கு. வாங்க மிஸ். பிரேமா...” என்றார் ராமகிருஷ்ணன்.

பாத்ரூமிலிருந்து வெளிப்பட்டாள் பிரேமா.

“நீ... நீ... எப்படி?”

“எல்லாத் திட்டமும் ஒழுங்கா போட்ட நீங்க ஒழுங்கா செய்யாத ஒரே காரியம் கொலை. நீங்க பெல்ட்டை எடுத்த உடனேயே கொல்லாம விடமாட்டிங்கன்னு பிரேமாவுக்குத் தெரிஞ்ச போச்சி. தப்பிக்க வேற வழியே இல்லை. அதுனால நீங்க கழுத்தில சுத்தி லேசா இறுக்கினதுமே, செத்துப் போன மாதிரி தளர்ந்து கீழே விழுந்து மூச்சைப் புடிச்சிக்கிட்டு கிடந்திருக்காங்க. உங்க ஒவ்வொரு செயலையும் கவனிச்சாங்க. தன்னைக் கெடுத்த உங்களை எப்படியும் சட்டத்து கிட்டே ஒப்படைச்சே ஆகணும்னு முடிவு பண்ணி பேசாம செத்த மாதிரியே இருந்திருக்காங்க. கடற்கரையோரமாப் போட்டுட்டு அந்தப் பக்கம் போனதுமே இவங்க புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போனா, அங்கே உங்க கார். அண்ணனும் நீங்களும் வெளியே போனதும் உள்ளே போய் கம்பி வழியா வெளிப்பக்கம் பூட்டிட்டுப் படுத்துட்டாங்க. அண்ணன் வந்த உடனே கலந்து பேசிட்டு முடிவு எடுக்கணும்னு. ராத்திரி மிஸ்டர் நாராயணன் வீட்டுக்கு வந்ததும் சொல்லி அழுது, அப்புறம் ரெண்டு பேரும் என்கிட்டே வந்தாங்க. ஒரு கொலையைக் கூட கொஞ்சம் சிரமத்தின் பேரில் நிரூபிச்சிடலாம். ஆனா ஒரு கற்பழிப்பை சட்டப்படி நிரூபிக்கிறதும், கற்பழிச்சவனை ஆதாரத்தோட பிடிக்கிறதும் ரொம்பக் கஷ்டமான விஷயங்கள். ஆகையினால நாங்க திட்டம் போட்டோம். உங்க வழியிலே உங்களை விட்டு, உங்க

மூலமாவே உண்மையை ஒத்துக்க வச்சி பிடிக்கிறதுக்காகப் பிரேமமா இறந்ததா செய்தி கொடுத்தோம். மிஸ்டர் நாராயணனும் ஒத்துழைச்சார். எத்தனை படிச்சவர் நீங்க. ஏன் இப்படி நடந்துக்கிட்டீங்க. அநியாயமா அந்தப் பொண்ணோட வாழ்வை நாசம் பண்ணிட்டீங்களே..." என்று அவரை நெருங்கினார் ராமகிருஷ்ணன்.

பிரேமமா கொஞ்சம் கண்ணீர் விம்மல்களை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னாள்.

"அதைப் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை இன்ஸ்பெக்டர் சார். பொம்பளைன்னா பொம்மைங்கற மாதிரி அத்தனை சுலபமா என்னை அடைஞ்சிட்ட இவனைத் தண்டிச்சே ஆகணும்னு நான் வெறியானேன். எங்கே... என்னைப் பாரு, சொல்லு- இப்ப உன்னைக் காப்பாத்தப் போறது யாரு?"

என்று சிரிக்க ஆரம்பித்த பிரேமாவின் சிரிப்பில் சற்று அழகையும் இருந்தது. அறையின் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்திரன் சற்று வளர்ந்திருந்தான்.

(முற்றும்)

புதிய குதிரை-7-710

III

புதிய குதிரை-7-710

(ஐந்தாவது நாவல்)

ஆர் ஜே மர்ஸினை, அம்மா பெயர் ரம்கிராவி. அப்பா பெயர் ஜோதினாட். ஆகவே ஆர் ஜே மர்ஸினை, கணபதி ஜென்டில்மன். ஓய்வகத்திலிருந்து பூட்டுகள், இரண்டு போன்கள், இருபத்தாறு ஊழியர்கள், அதிக பதிராஜ ஊழியர்கள், மொத்தமும் குளிரூட்டப்பட்டது. அதன்மேல் இன்ன சர்க்கார் காமெரா, வானில் ஓய்வகத்திலிருந்து ஒரு சிக்னல்.

ஆனால்...

மேல்த ஜென்டில்மன் அம்மா தாழ்ந்தாள் என்பது உண்மை. மர்ஸினை தாழ்ந்தாள். மேல்த ஜென்டில்மன் அம்மா தாழ்ந்தாள். மேல்த ஜென்டில்மன் அம்மா தாழ்ந்தாள். மேல்த ஜென்டில்மன் அம்மா தாழ்ந்தாள்.

புலமாவே உண்மையை ஒத்துக் வச்சி பிடித்தெடுத்தான். பிறேமா இறந்ததா செய்தி கொடுத்தோம். மிக்டர் தாராயனனும் ஒத்துரைச்சார். எத்தனை படிச்சவர் நீங்க. ஏன் இப்படி நடத்துகிட்டீங்க. அநியாயமா அத்தப் பொண்ணை வாழவைதாசம் பண்ணிட்டீங்கே..." என்று அவன் தெருவினார் ராமகிருஷ்ணன்.

பிறேமா கொஞ்சம் சன்னிர் விழ்மல்களை அடக்கிக் கொண்டு கொண்மாள.

"அதைப் புத்தி எனக்குக் கவண் இல்லை. இவ்வப்போட்டி சார். பொம்பளைன்னா பொம்மைமந்த மாநிரி அத்தனை கைபமா என்ன அடைஞ்சிட்ட. இவனைத் தண்டிச்சே கொண்டு வரணும். அப்போதுதான் அந்தே என்னைப் பாத கொண்டு இப்ப உன்னைக் காப்பாத்திப் போகலாம் பாடு."

015-7-சுரைகுரு பதிப்பு
அழகையும் இழந்தது. அறையில் துவண்டது. இவன் பன்றித் தொண்டிக்குக் (மொளடி மூலத்திற்கு).

(முற்றும்)

புதிய குதிரை-7-710

சேர்வராயன் குன்றுகள் தயாரித்து அனுப்பிய குளிர் காற்று சேலம் முழுவதும் ரகளை செய்து கொண்டிருந்தது. மேல்வானத்தின் தீற்றல் சிவப்பு கரைந்து வானம் துக்க நிறத்திற்கு வருவதற்காக ஓர் ஓரமாக நிலா காத்து நின்றது.

வெளிச்சமான கடைத் தெருவில் மக்கள் ராத்திரி குழம்புக்கு பிளாட்ஃபாரக் கத்திரிக்காய், காதலிக்கு கறுப்பு பிரா, முப்பது நாட்களில் தெலுங்கு கற்றுத் தரும் புத்தகம் என்று சகட்டு மேனிக்கு ஷாப்பிங் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த அம்பாஸிடர்- மார்க்-3 வந்து நின்றது. இஞ்சின் அணைந்தது. நான்கு பேர் இறங்கினார்கள். இளைஞர்கள். இறங்கின இடத்தில் பதினேழு வருடமாக வெற்றிக் கொடி பறக்க விட்டு ராஜஸ்தானி மோல்சந்த் ஜுவல்லரி நடத்தி வந்தார்.

ஆர்.ஜே.மாளிகை. அம்மா பெயர் ராம்கிரணி. அப்பா பெயர் ஜோதிலால். ஆகவே ஆர்.ஜே.மாளிகை. கடைக்கு மூன்று சுதவுகள். முப்பத்திரண்டு பூட்டுகள். இரண்டு போன்கள். இருபத்தாறு ஊழியர்கள். அதில் பதினாறு ஊழியைகள். மொத்தமும் குளிருட்டப்பட்டது. அங்கங்கே இன்னர் சர்க்யூட் காமெரா. வாசலில் துப்பாக்கி சகிதம் ஒரு கதோத்தகஜன்.

ஆனால்...

மேற்கு ஜெர்மனியின் அற்புதத் தயாரிப்பான எர்மா-ஈ.ஆர். 432 மாடல் ரிவால்வர்- நான்கு பேரில் ஒருவன் கையில் இருந்ததால்... அது மோல்சந்தின் நெற்றிப் பொட்டைத்

தொட்டுக் கொண்டு இருந்ததால்...

உள்ளே ஓடிவந்த செக்யூரிட்டி மனிதனும் சரி, உள்ளே இருந்த அத்தனை பேர்களும் சரி அரை இஞ்சுத் தள்ளியே நின்று கைகளை உயர்த்தி வைத்துக் கொண்டு திகைத்து நின்றார்கள்.

ஒருத்தன் வாசலில் ஷட்டரை டகடகவென்று இறக்கினான். ஒருத்தன் உயர்ந்த ரகக் கத்தி கொண்டு இரண்டு டெலிபோன் ஓயர்களையும் கட் செய்தான். பிறிதொருவன் கொண்டு வந்த அகலமான சூட்கேஸை தயாராகத் திறந்து வைத்தான்.

பத்து நிமிடங்கள் சூறையாடி விட்டுப் புறப்படும் முன்பு கூட்டத்தில் மிகவும் பயந்து போய் மழையில் நனைந்த கோழிக்குஞ்சு போல நின்றிருந்த அந்த பத்தொன்பது வயது - ரேவதி நட்சத்திரத்தில் பிறந்த - ரோகினியைப் புஜம் தொட்டு இழுத்தார்கள். ஒரு மணி நேரம் மெனக்கெட்டு மேக்கப்பி வந்திருந்தாள் இந்த இக்கட்டிற்காக.

“பத்து நிமிஷத்துக்கு யாரும் கடையை விட்டு வெளில வரக் கூடாது. சத்தம் போடக் கூடாது. மீறினா இந்தப் டொண்ணை அறுபத்தி நாலு துண்டா வெட்டிடுவோம்...”

ஒருவன் நினைவுபடுத்த ஒதுக்குப் புறமாய் இருந்த க்ளோஸ்ட் சர்க்யூட் மானிட்டர் பகுதியில் இருந்த, காட்சிகளைப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்த கேஸ்ட்டை கட்ச்சக் என்று பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டான் தலைவனைப் போல இருந்தவன்.

புறப்பட்டார்கள். ஷட்டர் உயர்த்தி, ரோகினியை முன்னால் நடத்தி, வெளியேறி, மீண்டும் ஷட்டரை இழுத்து விட்டு ‘காரில் ஏறி மறைந்தார்கள்’ என்று எழுதும் நேரத்திற்குள் காரில் ஏறி மறைந்தார்கள்.

★

★

★

வியங்... வியங் என்று சைரனுடன் போலீஸ் வந்தது. இலக்கிய விழாவுக்கு தலைமை தாங்கிப் பேசிக் கொண்டிருந்த

டி.ஐ.ஜி. செல்லப்பாவிடம் கிசுகிசப்பாக செய்தி சொல்லப்பட்டதும் அவர் அத்துடன் தன் சிற்றுவரையை முடித்துக் கொண்டு ஸ்தலத்திற்கு விரைந்தார்.

இரண்டு நாய்கள் நாக்குகளை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நடக்க, தெரு முழுக்க வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஃபாரென்சிக் காரியங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தக்காளி நிறத்தில் இருந்த மோல்சந்த், அழுகின தக்காளியாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு இன்ஸ்பெக்டரிடம் தேம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

“டி.ஐ.ஜி. வர்றார்...”

இன்ஸ்பெக்டர் வரவேற்று, அட்டென்ஷனில் நின்று விவரங்களை ஆங்கிலத்தில் பரிமாறினார்.

“மொத்த மதிப்பு?”

“கிட்டத்தட்ட இரண்டு கோடி. ஐம்பது லட்சத்துக்கு இன்ஷ்யூர் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.”

“எத்தனை பேர்?”

“நான்கு பேர்.”

“எத்தனை மணிக்கு?”

“ஏழே கால்.”

“எதில் வந்தார்கள், சென்றார்கள்?”

“அம்பாஸிடர் டி.எல்.ஓ. 7778. போன வாரம் திருட்டுப் போன கார். அடுத்த தெருவில் நிற்கிறது. அங்கிருந்து வேறு வாகனம் மாறியிருக்க வேண்டும். சாமர்த்தியமான கும்பல்.”

“கடத்தப்பட்ட பெண் என்ன ஆனாள்?”

“காரிலேயே மயக்கமாய்க் கிடந்தாள். ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறோம்.”

மேலும் நாற்பத்தெட்டு மணி நேரங்களுக்கு போலீஸ் புலன் விசாரணை செய்து கொண்டிருந்தது. கொள்ளையடிக்கப்பட்ட நகைக் கடை இதுதான் என்று அம்புக் குறியிட்டு படத்துடன் தினசரிகள் ஆறு பத்தியில் செய்திகள் எழுதின.

2

ஏற்காடு. சீஸன் முடிந்து போய் ஏரியின் கரையோரம் படகுகளைத் தூக்கி மல்லாத்தி இருந்தார்கள்.

பழத் தோட்டம் போகும் வழியில் உள்ளடங்கி இருந்தது செங்கி வில்லா. பச்சைப் பசேல் புதர்களை விலக்கி விட்டுப் பார்த்தால் அட! எவ்வளவு அற்புதமான பங்களா. போர்ட்டிகோவில் பங்களாவுக்கு அழகு சேர்க்கும் ம்யூசிகல் ஹாரன் பொருத்திய நீல டயோட்டா, திருஷ்டிப் பொட்டாக முரட்டு கூர்க்கா.

உள்ளே கணப்பு இருந்தது. அதனருகில் சாய்ந்து கொண்டு நாற்காலியில் அவன். செங்கி என்று செல்லமாக அழைக்கும் செங்கமலத்தின் கணவன். செங்கமலத்தை இந்தக் காட்சியில் வைப்பதால் முக்கிய கதைக்குப் பைசா பிரயோசனமில் லையென்பதால் அவள் பிரசவத்திற்கு அம்மா வீட்டிற்குப் போய் விட்டாள். இவன் இனியன். தனியன். தடியன். கோட் போட்ட ராஸ்கல். மீறுவதற்காகவே வசதிகளை விதிகளை அறிந்து கொள்ளும் திருட்டுப் பையன்.

போன் ஒலிக்க, இனியன் என்ன செய்தான்? வேறென்ன செய்வான்? எடுத்தான்.

“முட்டாள்! போன்ல பேசக் கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கேனில்ல?”

“மன்னிச்சுடுங்க சார். நீங்க என்னிக்கு வருவீங்கன்னு தெரிஞ்சுக்க...”

“வைடா போனை. எனக்குத் தெரியும். தகவல் அனுப்புவேன். பிரச்சினை எதுவுமில்லையே?”

“இல்லை சார்...”

“பண்ணையை விட்டு வெளில தலை காட்டக் கூடாது.”

“தெரியும் சார். போகலை. வெச்சிடறேன்.”

இனியன் வைத்து விட்டு ஒரு கற்பனை செய்தான். செங்கியின் உடம்பில் ஒரு பிட் துணி கிடையாது. ஆனால் ஒவ்வொரு சதுர மில்லி மீட்டரிலும் வைரமும், தங்கமும் நிரவப்பட்டிருக்கின்றன. அவனை மானசீகமாக முத்தமிட்டு போனில் என்கொயரி கேட்டான்.

“பாம்பே கால் போட்டு ஒரு மணி நேரமாச்சு. கொஞ்சம் பாருங்க மேடம்.”

காத்திருக்கச் சொல்லப்பட்டான். காத்திருந்தான். ஸோலான் நம்பர் ஒன் விஸ்கியை கொஞ்சம் கவிழ்த்துக் கொண்டான். நெய்யில் வறுத்த முந்திரி கடித்துக் கொண்டான்.

போன் மணியடித்தது. “பாம்பே கால் பேசுங்க சார்.”

பேசினான். “என்னைக்கு வர்றீங்க சுல்தான்?”

“வற்ற சனிக்கிழமை.”

“ஏற்காடு வந்திடுங்க” என்று வைத்து விட்டான்.

3

இந்தக் கேஸில் இன்வெஸ்டிகேடிவ் ஆபீசர் விசாரித்த, சேகரித்த தகவல்கள் முழுவதையும் படித்து முடித்து, ஏற்பட்ட சந்தேகங்களைக் கேள்வி கேட்டு நிவர்த்தி செய்து கொண்டான் அருண்பிரசாத்- திறமையான ஸி.ஐ.டி. ஆபீசர்.

“சகல வித்தையும் தெரிஞ்ச ரெண்டு பேரை எனக்குக் கொடுத்துட்டு நகர்ந்துக்கங்க. நான் பார்த்துக்கறேன்.”

கொடுக்கப்பட்டான். மனோஜ், ராகுல். சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள்.

“முதல் காரியமா ரெண்டு பேரும் யூனிஃபார்மைத் தூக்கிக் கடாசிட்டு மஃப்டில் வாங்க. ராகுல், நீ ஒரு நகை வியாபாரி. திருட்டு நகைகள் வாங்கறவன். வெளியூர்லேர்ந்து வந்திருக்கிறவன். பெட்டி நிறையப் பணம் வெச்சிருக்கிறவன். ரெண்டு நாளைக்கு அண்டர் கிரவுண்ட் மார்க்கெட்ல சுத்து. அப்பப்போ எனக்குத் தகவல் கொடு.”

“மனோஜ்! நீ என்ன செய்றே, நான் எங்கே போனாலும் நூறடி வித்தியாசத்திலே என்னை ஃபாலோ செய். இப்போதைக்கு இதான் உன் வேலை.”

அருண்பிரசாத் ஜின்ஸ் அணிந்திருந்தான். லூசான சட்டை அணிந்திருந்தான். தலையை வாரியிருந்தான் என்பதை விடக் கலைத்திருந்தான் என்பதே சரி. பாண்ட்டின் இரண்டு பாக்கெட்டுகளிலும் சிகரெட்ஸ்.

தரப்பட்டிருந்த கறுப்பு ஃபியட்டை செவ்வாய்ப் பேட்டை சந்துகளில் திருப்பி அந்த நவீன வீட்டின் முன்னால் நிறுத்தினான். நூறடி தள்ளி மனோஜ் பைக்கை நிறுத்தினான்.

டிங்-டாங் என்று ஒலியெழுப்பி... கதவு திறந்தவள் ரோகினி.

“மிஸ். ரோகினியைப் பார்க்கணும்.”

“நான்தான். நீங்கள் யார்?”

உள்ளே வந்தான்.

“நீங்க சொல்லாட்டாலும் நான் உக்காந்துக்கறேன். நான் அருண்பிரசாத். இப்ப இந்தக் கேசை நான்தான் டீல் பண்றேன். அவங்க நாலு பேரையும் நீங்க வர்ணிச்சதை, உங்க பதில்களை எல்லாம் படிச்சிட்டுத்தான் வர்றேன். ஒரே ஒரு சின்ன

கிளாரிஃபிகேஷனுக்காகத்தான் வந்தேன்.”

“சரி, கேளுங்க” என்றாள் பெரிய மனதுடன்; சிறிய முகத்துடன்.

“கார்ல ஏத்திக் கிளம்பினதும் ஒருத்தன் ‘முதல் காரியமா சாருக்குப் போன் செஞ்சி சொல்லணும்’னு சொன்னதாகவும், இன்னொருத்தன், ‘முதல்ல இவளை மயக்கப்படுத்தணும்’னு சொன்னதாகவும், அதுக்கப்புறம் உங்களை மயக்க மருந்து சுவாசிக்க வச்சதாகவும் சொல்லியிருக்கீங்க. கொஞ்சம் உரக்க யோசிங்க. அந்த ரெண்டு வசனங்களையும் அவங்க உபயோகிச்ச அதே வார்த்தைகளில் எக்ஸ்டாக்ட்டா சொல்ல முடியுமா, பாருங்க...”

யோசித்தாள். “கரெக்டா சொல்லட்டுமா?”

“ப்ளீஸ்...”

“மீசைக்காரன், தாடிக்காரன் கிட்டே ‘முதல்ல சாருக்கு கால் போட்டுப் பேசிடணும்’ன்னான். இதான் சரியான வார்த்தைகள். தாடிக்காரன், ‘அதுக்கு முன்னாடி இவளை மயக்கப்படுத்தணும்’னான். என்ன வித்தியாசம்?”

“நிச்சயமா இருக்கே மேட்டம். உங்களுக்கே புரியலை? போன் செஞ்சி சொல்றதுக்கும், கால் போட்டு பேசறதுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை? போன் செய்யறது லோக்கல். கால் போட்டுப் பேசறது வெளியூர் கால். இந்தத் திட்டத்துல சம்பந்தப்பட்டவன் அநேகமா அவங்க குரூப் தலைவன் தான் ‘சாரா’ இருக்கலாம். அவன் சேலத்துல இல்லை. வெளியூர். போன் வசதி உள்ள ஒரு வெளியூர். பார்த்தீங்களா, புதிய தகவல்கள்!”

“சிரிப்பு வருது சார். போன் வசதி உள்ள வெளியூர்- சார்! இது ரெண்டை மட்டும் வச்சிக்கிட்ட என்ன செய்ய முடியும்? லட்சம் வெளியூர்கள்!”

“ஒரு பாளை சோத்தை ஒரே தடவையிலே முழுங்கிடுவீங்களா என்ன? கவளம் கவளமாத் தானே

முடியும்? இந்தத் தகவல் முதல் கவனம். வற்றேன், தாங்க்யூ.”

தன் அலுவலக அறையில் மனோஜுடன் டீ சாப்பிட்டுக் கொண்டு விவாதித்தான். அடுத்து எப்படி முன்னேறுவது? எந்தத் திசையில்? எந்த வகையில்? கொள்ளை நிகழ்ந்த தினம் சேலத்தில் இருந்து புக் செய்யப்பட்ட வெளியூர் கால்களைப் பற்றி எக்ஸ்சேஞ்சில் உடனே... அது பைத்தியக்காரத்தனம். இன்னும் அவர்கள் சேலத்துக்குள்ளேயே தங்கியிருக்கும் அளவுக்கு வ.க. முட்டாள்களா என்ன? எத்தனை பேர் முகம் பார்த்திருக்கிறார்கள்?

“மனோஜ், குற்றத்துக்குப் பயன்படுத்தினது ஒரு வாரம் முன்னாடி திருட்டுப் போன கார். இந்தக் குற்றத்துக்காகவே திருடப்பட்டிருக்கலாம். ஒரு வாரம் அந்தக் கார் எங்கே இருந்திச்சு? கார்த் திருட்டை கேஸாப் பதிவு செஞ்சிக்கிட்ட ஸ்டேஷன் போய் அவங்க என்ன, என்ன விசாரிச்சாங்களான்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டு வா. கார் இப்போ எஸ்.பி. ஆபீஸ்ல நிறுத்தப்பட்டிருக்கு. அதை நான் பார்த்துட்டு வற்றேன்.”

அருண் பிரசாத் உடனே புறப்பட்டான். சாக்லேட் நிற அம்பாஸிடர் மரத்தடியில் நின்றிருந்தது. ரேகைகள் பொறுக்கப்பட்டதன் சுவடுகள் தெரிந்தன. சாவி வாங்கித் திறந்தான். அரை மணி நேரம் சோதனை செய்தான். டேஷ் போர்டு, டயர்கள், ஃப்ளாப்புகள், டிக்கி, பானெட் என்று பகுதி பகுதியாகப் பார்த்தான்.

சோர்வுற்றுப் புறப்பட இருந்த போது பெட்ரோல் டாங்கின் மூடியைக் கவனித்தான். ஏதோ சிவப்பாக காகிதம் போல, லேசாக நீட்டிக் கொண்டு...

சாவி போட்டு மூடியைத் திறந்து, திருகைக் கழற்றினான். அந்த மூடி கொஞ்சம் லுசாக இருந்ததால் அதன் உள் விளிம்பில் ஏதோ காகிதம் பட்டையாக மடித்து சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தது. திரும்ப மூடப் போனவன் அந்த காகிதத்தை எடுத்து மடிப்புகளைப் பிரித்துப் பார்த்தான்.

அது ஒரு சிறிய, சதுரமான பிட் நோட்டீஸ். சேர்வராயன் கோவில் திருவிழாவில் 17.9.88 அன்று விசேஷ அலங்கார வாகனத்தில் சுவாமி புறப்பாட்டினை பக்த கோடிகள் கண்டு உய்யுமாறு நிர்வாகக் கமிட்டி அழைப்பு விட்டிருந்தது.

அருண் பிரசாத் விசில் அடித்தான். 17.9.88 -கொள்ளை அடித்த அதே நாள். சேர்வராயன் கோவில் ஏற்காட்டில் உள்ளது. ஸோ, அவர்கள் அன்று ஏற்காட்டில்தான் புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஒரு வாரம் கார் அங்குதான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஏற்காடு- போன் வசதியுள்ள வெளியூர்! அவர்கள் குறிப்பிட்ட 'சார்' ஏற்காட்டில் இருக்கலாமோ?

★ ★ ★
ஏற்காடு. பேரிக்காய் வியாபாரி, கடலை வண்டி என்று எண்பது பேரைக் கேட்டார்கள்.

“அம்பாஸிடர் -மார்க்-3 சாக்லேட் கலர் கார், நம்பர் டி.எல்.ஓ.7778 சமீபத்தில் ஏற்காட்டை பார்த்திங்களா? குறிப்பா போன பதினேழாம் தேதி.”

விதவிதமாக உதடுகள் பிதுக்கப்பட்டன.

“அச்சன் நாயரைக் கேட்டாத் தெரியலாம்” என்றார் அந்த டிரைவர்.

“யார் அது, மந்திரவாதியா?”

“இல்லை. ரகசியமா மதுவும், பெட்ரோலும் விக்கிற மலையாளி. இங்கே பெட்ரோல் பங்கும் இல்லை. பிராந்தி ஷாப்பும் இல்லை. இவன் சேலத்துலேர்ந்து வாங்கி வந்து விக்கிறவன்.”

“அச்சன் நாயர் எங்கே இருக்கான்?”

சோனப்பட்டி, மிக்சர், காரா பூந்தி என்று பேருக்கு ஒரு பலகாரக் கடை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து மங்களம்

படித்துக் கொண்டிருந்தான் நாயர்.

அறிமுகம். பின் விசாரணை. சுளையாக ஒரு தகவல்.

“நம்பர் தெரியலை. ஆனா சாக்லேட் கலர் அம்பாஸிடர் பார்த்தேன். முப்பது விட்டர் பெட்ரோல் கேட்டு ஆள் வந்திச்சி. கேன்ல நானே எடுத்துட்டுப் போய் டோர் டெலிவரி. இவர் வெளிநாட்டுக் காரும் நிக்கிது. இதைப் புதுசா வாங்கியிருப்பாரோன்னு சம்சயம் வந்திச்சி.”

“கம் டு தி பாய்ண்ட். யார் வீட்ல பெட்ரோல் கொடுத்தே?”

“வீடா? பங்களா சாரே... செங்கி வில்லா. இனியன் சாரோட பங்களா.”

அது எங்கே இருக்கிறது என்று விசாரித்துக் கொண்டார்கள். இனியன் சாரைப் பற்றி நாலு பேரிடம் அபிப்ராயம் கேட்க... யாரும் புகழவில்லை. “கள்ளக் கடத்தல் செய்றதாக் கேள்வி” என்றான் ஒருவன்.

அருண்பிரசாத், மனோஜைத் தமிழ்நாடு ஓட்டலில் தங்க வைத்து விட்டு, இனியனைக் கண்காணிக்கும்படி சொல்லி விட்டு பஸ் ஏறி புறப்பட்டுச் சென்றான். சேலத்தில் மற்றொரு கோணத்தில் இருந்து செயல்படுவதற்காக.

★

★

★

மனோஜின் மூன்றாவது நாள்.

காரைத் தொலைதூரத்தில் சரிவில் மறைவாக நிறுத்தி விட்டு, செங்கி வில்லா அருகில் வழக்கம் போல் வாடகைக்கு எடுத்த டயர் வண்டியில் சூடாக மசால் போட்ட பட்டாணி சுண்டல் விற்றுக் கொண்டிருந்தான். அழுக்கான பேண்ட், அழுக்கான சட்டை.

காலை பதினொரு மணிக்கு ஒரு டாக்ஸி செங்கி வில்லாவில் நுழைந்தது. பின் சீட்டில் ஒரு ஒல்லியான முஸ்லீம்... டாக்ஸி மட்டும் திரும்பிச் சென்றது. மனோஜ் உடனே ரிசீவரை ஆன்

செய்து, உளவு ஏற்பாடு செய்திருந்தபடி ஓட்டுக் கேட்டான்.

“வாங்க சல்தான்...”

“இனியன், நாளைக்குக் காலைல நான் மெட்ராஸ்ல இருக்கணும். அதனாலே சீக்கிரமா முடிச்சுக்கலாமா? சரக்கு எங்கே இருக்கு? எப்போ பார்க்கலாம்?”

“என்ன இவ்வளவு அவசரப்படறீங்க? இங்கே இல்லை. வெளியூர். நாம கார்லே போகலாம்.”

“உருக்கியாச்சா? உருப்படியாகவே இருக்கா?”

“அப்படியே இருக்கு. தொடலை. நீங்க பார்த்துதான் முடிவு செய்யணும்.”

“வெல், அப்போ புறப்படலாம் வாங்க...”

மனோஜ் பரவசமானான். நகைக் கொள்ளையைத் தான் பேசுகிறார்கள். வந்தவன் வியாபாரி. இனியன்தான் ‘சார்’ என்று அழைக்கப்பட்ட அந்தக் கும்பலின் தலை நபர். சூத்திரதாரி. திருடப்பட்ட நகைகள் இருக்குமிடத்திற்கு காரில் புறப்படப் போகிறார்கள்.

மனோஜ் ரிசீவரை அணைத்தான். உறையை மூடி எடுத்துக் கொண்டான். வண்டியைத் தள்ளினான். ஓரமாக நிறுத்தி, கடலை வண்டிக்காரனைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு தன் காருக்கு விரைந்தான். அமர்ந்தான். ஸ்டார்ட் செய்யாமல் காத்திருந்தான்.

மூன்றாம் நிமிடம் டயோட்டா கார் தூரத்தில் வந்தது. மூன்னால் டிரைவர். ஒரு தடியன். பின்னால் இனியன், அந்த ஒல்லியான வியாபாரி. மனோஜ் சிகரெட் லைட்டர் எடுத்தான். அதனுடன் இணைந்த மைக்ரோ கேமிராவில் கார் கடந்த சமயம், தீக்ளிக் செய்வது போல் அவர்களை ஓசையின்றி, வெளிச்சமின்றி படம் எடுத்தான். இடைவெளி விட்டுப் பின் தொடர்ந்தான்.

மீண்டும் கார் பயணம். ‘தர்மபுரி 12 கி.மீ.’ என்ற போர்டுக்கு

அருகில் இனியன் மடிபாரம் இறக்கினான். தூரத்தில் நிறுத்திக் கொண்டான் மனோஜ். மீண்டும் துரத்தல் சர்வ ஜாக்கிரதையாக. அவ்வப்போது க்ளிக்... க்ளிக்...

‘செங்கமலம் பால் பண்ணை’ என்று போர்டு மாட்டின பண்ணைக்குள் டயோட்டா நுழைந்தது. வரிசை வரிசையாய் நவீன மாட்டுத் தொழுவங்கள். கொழுத்த பசுக்கள்.

உள்ளே வீடு போல இருந்த கட்டிடத்தின் முன்னால் கார் நின்றது. இறங்கினதும் இனியன் தன்னோடு பயணம் செய்த பாண்டியனையும் மற்றொருவனையும் அழைத்தான்.

“ஒரு கறுப்பு ஃபியட். நம்பர் கே.பி.கே. 7215. அரை மணி நேரமா ஃபாலோ செய்யுது. இப்போ நம்ம எல்லையிலேயே நிற்கிறது. ஒரே ஒருத்தன் தான் அதில இருக்கான். போலீசாக இருக்கலாம். போங்க. பிடிச்சிட்டு வாங்க. முடியலன்னா தீர்த்துடுங்க. நம்ம தகவல்கள், சாதனங்கள் எது இருந்தாலும் சோதனை போட்டு எடுத்துடுங்க.”

★

★

★

மறுநாள். அலுவலர்கள் ஆராதிக்கும் ஞாயிறு.

மனோஜ் என்ன ஆனான், ஏதாவது செய்தி உண்டா என்று அறிய ஏற்காடு கால் போட்டுப் பேசின அருண்பிரசாத் அதிர்ந்தான்.

டெலிபோனில் செய்தி சொன்னார் எஸ்.பி. “கிருஷ்ணகிரி ஸ்டேஷனலேர்ந்து செய்தி வந்தது அருண். பக்கத்திலே ஒரு முந்திரித் தோப்பிலே உங்களுக்குக் கொடுத்த பியட் கறுப்பு கார். அதிலே மனோஜ் கத்திக் குத்துப்பட்டு இறந்திருக்கிறார். இப்போ கிருஷ்ணகிரி ஆஸ்பத்திரியில்...”

“நோ! மை காட்! இதோ வர்றோம்...”

போனார்கள் கிருஷ்ணகிரிக்குக் குழுவாக. இன்ஸ்பெக்டர் பூண்டு வாசனையுடன் விவரித்தார். ஸ்டேஷனில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரில் உறைந்த ரத்தம். பத்து இடத்தில்

குத்துக்கள் என்றார். வலைவீசித் தேட ஆரம்பித்து விட்டதாகச் சொன்னார். தடயம் எதுவும் இல்லை என்றார்.

“ஒரே ஒரு செய்தி. மனோஜ் விசிட்டிங் கார்டு பின் பக்கத்தில் இப்படி எழுதியிருக்கு. இது அவர் கையெழுத்துதானா பாருங்க. என்ன அர்த்தம்? எனக்குப் புரியலே...”

அது மனோஜின் கையெழுத்துதான். கிறுக்கலாக இந்தக் கதையின் தலைப்பை எழுதியிருந்தான். ‘புதிய குதிரை-7-710’

போன் மூலமாகவே ஏற்காடு ஹோட்டலைத் தொடர்பு கொண்டு மேனேஜருக்கு உரிமை கொடுத்து, மனோஜ் அறையைத் திறந்து பார்க்கச் சொன்னான். மைக்ரோ ரிசீவர், மைக்ரோ காமெரா முதலியன இருக்கிறதா என்று கேட்டு... மீண்டும் போனில் அங்கிருந்து ‘சட்டை, பாண்ட், ஓட் பிரஷ் தவிர வேறில்லை’ என்று தகவல் வந்தது.

“மனோஜைக் கொன்னுட்டு அதெல்லாம் எடுத்திட்டுப் போயிருப்பாங்க...”

“இப்போ என்ன செய்யணும்?” என்றார் எஸ்.பி.

“இந்தப் புதிரை விடுவிங்க. விடை கிடைக்கும்” என்றான் அருண் பிரசாத்.

“எது?”

“புதிய குதிரை-7-710. என்ன சொல்லுது இது?”

“என் சிந்தனை இப்படிச் சொல்லுது. புதிய குதிரை-ஹோட்டல் நியூ ஹார்ஸ்! 7- ஏழாவது மாடி, 710- ரூம் நம்பர் அது...”

“நாட் எ பேட் ஐடியா! கிருஷ்ணகிரியிலே ஏழு மாடில் நியூ ஹார்ஸ் இருக்கா இன்ஸ்பெக்டர்?”

இன்ஸ்பெக்டர் பூண்டு வாசனையுடன் சிரித்தார். “ஒரு வேளை பெங்களூரிலே இருக்கலாம்.”

உடனே பெங்களுர் டிரிசம் ஆபீசிற்குப் போன். பலனில்லை. இது மாதிரி பல முயற்சிகள். ஊசும்.

“ஏற்காட்டிலிருந்து கிருஷ்ணகிரி வந்திருக்கான் மனோஜ். இங்கேயோ, அல்லது இந்தச் சுத்து வட்டாரத்திலோதான் அவன் குற்றம் சம்பந்தமாக ஏதோ கண்டுபிடிச்சிருக்கணும். ஏழு மாடி, ரேஸ் கோர்ஸன்னு பார்க்காமல் இந்த இடத்துச் சூழ்நிலையோட தொடர்புபடுத்தி இந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் யோசிக்கணும். வேஸ்ட் செய்ய கையிலே பத்து செகண்ட் கூடக் கிடையாது. இன்ஸ்பெக்டர்! காரும், மனோஜும் கிடந்த அந்த முந்திரித் தோப்பை எனக்குக் காட்டுங்க...”

புறப்பட்டு வந்தார்கள்- இரண்டு ஜீப்புகளில்.

முக்கிய சாலையில் இருந்து விலகி இருந்தது. ஒரு மணி செலவில் உபயோகமாய் எதுவும் இல்லை.

★

★

★

லாட்ஜ் எடுத்துத் தங்கினார்கள்.

அருண் பிரசாத் அறையில் கண்மூட, ஏழு மாத புதிய குதிரை ஒன்று கழுத்தில் ‘710’ என்று எழுதிக் கொண்டு பாய்ந்து ஸ்லோ மோஷனில் வந்தது. உதறி எழுந்து கொண்டான். அருகில் உறங்கின ராகுலை எழுப்பி உட்கார்த்தி வைத்து, “நம்ம சகாவைப் பத்து இடத்திலே வெட்டியிருக்காங்க. ரெண்டு கோடி கொள்ளை அடிச்சிருக்காங்க. இன்னும் விட்டு வச்சிருக்கோம். தூங்காதே, சொல்லு... புதிய குதிரைன்னா என்ன?” என்றான் வெறியாக.

“நான் என்ன சார் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டா சொல்லாமல் இருக்கேன்?” என்றான் ராகுல் பரிதாபமாக.

“அப்போ தூங்கு...”

“நல்லா வந்து மாட்டிக் கொண்டேன், இவன் கிட்டே உதவியா” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு படுத்த ராகுல்,

காலை ஆறு மணிக்கு எழுந்து பார்த்தபோது கட்டிலில் அருண் பிரசாத் இல்லை. அடுத்த எஸ்.பி. அறையிலும் இல்லை.

ஏழு மணி, எட்டு மணி, ஒன்பது மணி.

அருண் பிரசாத்தைக் காணவில்லை.

ஒன்பதரைக்கு வந்த அருண் பிரசாத், “எஸ்.பி. சார், நாற்பது ஆயுதமேந்திய போலீஸ்காரங்களோட ஒருருக்கு முன்னாடி மந்திரிகிரி ஊர்லே உள்ள செங்கமலம் மாட்டுப் பண்ணையிலே ஓர் அதிரடி நடவடிக்கை எடுக்கணும். கேள்வி கேட்காமல் ஏற்பாடு செய்யுங்க” என்றான்.

ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. குழு புறப்பட்டது. மாட்டுப் பண்ணையில் புகுந்தது. முக்கிய கட்டிடத்தை வளைத்தது. உள்ளே இருந்த ஏழு ரவுடிப் பையன்கள் அகற்றப்பட்டார்கள். உடைக்கப்பட்ட பீரோவுக்குள் இரண்டு சூட்கேஸ்களில் நகைகள். ஏற்காடு இனியன் தப்பி ஓட முயன்று பாதியில் மடக்கப்பட்டான்.

“அருண், மை பாய்! எப்படி மேன் சாதிச்சே?” என்றார் எஸ்.பி.

“புதிய குதிரை-7-710! உண்மையில் சாதனை மனோஜினுடையது...”

“போட்டு உடை மேன் உடனே. பொறுக்கலே. என்ன அது?”

“ரொம்ப சிம்பிள்! New Horse-7-710. நியூவிலே உள்ள ‘என்’, ஹார்ஸ்லே உள்ள ‘ஹெச்’ ரெண்டையும் மட்டும் எடுத்துச் சொல்லுங்க, பார்க்கலாம்...”

‘N.H.7-710!’

“அதாவது நேஷனல் ஹைவேஸ்-7. இதுதான்! இந்தச் சேலம்- பெங்களுர் சாலைதான் அது. அதிலே 710ன்னா 710ன்னு நம்பர் போட்ட மரம். விடிகாலையிலே இது ஸ்ட்ரைக் ஆச்சு. டாக்கி எடுத்துக் கொண்டு போனேன். ஓசூர்

போற வழியிலே மத்தியிலே இருந்தது 710ன்னு நம்பர் போட்ட மரம். மரத்திலே ஒரு பொந்து. அதிலே கை விட்டா மனோஜ் எடுத்துக் கொண்டு போன மைக்ரோ கேமரா பொருத்தின லைட்டர் கிடைச்சது. எதிரிகள் கிட்டேயிருந்து தப்பி ஓடி வந்தபோது பத்திரப்படுத்தியிருக்கான். உடனே தர்மபுரி போய் ஒரு தூங்கின ஃபோட்டோகிராபரை எழுப்பி பிரிண்ட் போட்டுப் பார்த்தேன். வழி எல்லாம் போட்டோ எடுத்திருக்கான்- பண்ணை முகப்பு வரைக்கும். போதாதா?"

"ஓ! ஸ்பெலெண்டிட் ஓர்க்!" என்று பாராட்ட ஆரம்பித்தார் எஸ்.பி.

(முற்றும்)

மதிப்புக்குரிய ரகசியம்

மதிப்புக்குரிய ரகசியம்

(ஆறாவது நாவல்)

ஏதோ விளக்கம் கிடைக்க அமைச்சர் சொல்லிவிட்டு அப்பின் அவரின் போஸ்ட்மன் தன் முதுகில் ஒட்டிக் கொண்டு நின்ற ஒருமை மாடு ஒன்று அவசரமில்லாமல் நடந்து சென்றது. கள்ளன் சர்க்கின் பனாசா திரேபட்டர் வார்டில் கறுப்படி அபிதாப்பச்சன் குடையிலிருந்து தனைய அடித்தார். சாலைமீது ஓடத் தொடங்கி விட்ட பழைய லேபர் கிழந்தல் கொண்டு ஓடி வந்ததில் தனது அங்கை கட்டிவைக்க அவன் ரெயில் கோட் அணிந்திருந்தான். பின்

போது வழியிலே மத்தியிலே இருந்து 710 என்று தம்பர்
பெட்டை மரம் மரத்திலே ஒரு பெட்டை அதிலே வை விட்டா
மகோது எடுத்துக் கொண்டு போன மைக்ரோ கேமரா
பெட்டைகளைக் காட்டி விளக்கத் தரவில்லை. கட்டளை
தம்பர் போய் ஒரு துண்டின் கீழே போட்டிருப்பதை எழுப்பி
பிரின்ட் போட்டுப் பார்த்தேன்" என்ற கண்ணம்மாள் சொட்டா
எடுத்திருக்கிறார். பண்ணை முகப்பு கணம்மும் போதுமா?

(மகோது)
வயக்கோ மரிசுப்பத்திவ
(மொது மொது)

மதிப்புக்குரிய ரகசியம்

பாரதத்தின் தலைநகர் இருபத்து ஆறு டிகிரி செல்ஷியஸ்
தப்பவெப்ப நிலையில் ஒரு கனமழைக்குத் தயாராகிக்
கொண்டிருந்தது. மேகங்கள் இங்கே பெய்யலாமா இல்லை சில
கி.மீ. தள்ளிப் பெய்யலாமா என்று அணி திரண்டு ஆலோசனை
நடத்திக் கொண்டிருந்தன. அலுவலகங்கள் கதவு திறந்து
மக்களைச் சாலையில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன.

பஸ் ஸ்டாப்புகளில் இன்ச் பாக்கியில்லாமல் நெருக்கி நின்று
கொண்டு பெண்கள் மொட்டை மாடியில் காயப் போட்டு
விட்டு வந்த துணிகளை வேலைக்காரி எடுத்து வைத்தாளோ,
வைக்கவில்லையோ என்று இந்தியில் கவலைப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தார்கள். எதிர்பார்த்த மழை முதலில் தன்
குழந்தைகளை அனுப்பத் தொடங்க... பாதையோர
வியாபாரிகள் அர்ஜெண்ட்டாய் மூட்டை கட்ட
ஆரம்பித்தார்கள். உள்ளேயும் அணியாமல், நனைதலையும்
பொருட்படுத்தாமல் ஓர் இலவசக் கண்காட்சி நடத்திக்
கொண்டு அந்தப் பெண் வருகிற போகிற கார்களில் எல்லாம்
கட்டை விரல்களை கவிழ்த்துக் காட்டி லிப்பீப் கேட்டுக்
கொண்டிருந்தாள்.

எதற்கோ விசாரணைக் கமிஷன் அமைக்கச் சொல்லி சிவப்பு
மையில் அலறின போஸ்டரைத் தன் முதுகில் ஒட்டிக்
கொண்டிருந்த எருமை மாடு ஒன்று அவசரமில்லாமல் நடந்து
சென்றது. கன்னாட் சர்க்கிள் ப்ளாசா தியேட்டர் வாசலில்
அறுபதடி அமிதாப்பச்சன் குடையில்லாமல் நனைய
ஆரம்பித்தார். சாலையில் ஓடத் தொடங்கி விட்ட பழுப்பு
நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு ஏகச் சத்தத்தில் தனது பைக்கை
விரட்டினான் அவன். ரெய்ன் கோட் அணிந்திருந்தான். பீக்

வைத்த ஹெல்மெட் அணிந்திருந்தான். சூயிங்கம் மென்று கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் கட்டடத்தின் முகப்பை நெருங்கினபோது கேட் அருகே விறைப்பாய் நின்றிருந்த இரண்டு செண்ட்ரிகளும் இணைந்து பைக் நுழையும் அளவிற்கு மட்டும் அந்த பிரம்மாண்ட இரும்பு கேட்டைத் திறந்து விட்டனர்.

பைக் உள்ளே நுழைந்து புகை அடங்கும் முன்னர் சாத்தி விட்டு மீண்டும் விறைப்பாய்ப் பொம்மையானார்கள்.

பைக்கை நிறுத்தி விட்டு அவன் முக்கிய கட்டடத்தின் போர்ட்டிகோவிற்கு வந்தான். அங்கேயும் இரண்டு செண்ட்ரிகள்- பயனெட் பொருத்தின துப்பாக்கிகளுடன். ஹெல்மெட்டையும், ரெய்ன் கோட்டையும் கழற்றினான்.

இப்போது அவன் இராணுவ உடையில் இருந்தான் தோள்பட்டையில் இருந்த பேட்ச்சில் பிராஸ்ஸோ போட்டு பளபளப்பு ஏற்றப்பட்ட மூன்று நட்சத்திரங்கள் மின்னின.

“வாருங்கள் கேப்டன் மனோஜ்” என்ற அதிகாரி ரஞ்சித்திற்கு முன் பற்களில் ஒன்று முனை முறிந்திருந்தது. அவர் அருகில் கையில் டிக்கோப்பை வைத்திருந்த அதிகாரி கிளமெண்ட்டிற்கு இரண்டு கைகளிலும் கம்பளிப் பூச்சி அடைசல் போல அவ்வளவு ரோமம். மூன்றாவது அதிகாரி விஷ்ணு கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு ஒரு காகிதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்க... கண்ணாடி வழியாகப் பார்க்கும் போது அவர் கண்கள் பெரிதாகத் தெரிந்தன.

“கேப்டன்! இதோ உங்களுக்கான விமான டிக்கெட். மணி இப்போது ஐந்து பத்து. உங்கள் விமானம் ஏழு மணிக்குப் புறப்படுகிறது. ராகவன் என்கிற பெயரில் உங்களுக்கு டிக்கெட் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் கேப்டன் மனோஜ் இல்லை. ஒரு பிஸினஸ் மேன். வியாபார விஷயமாக சென்னை செல்கிறீர்கள். புரிகிறதா?”

“யெஸ் சார்...”

“உங்கள் நடை, உடை, பாவனை, குரல் அத்தனையிலும் இராணுவத்தனம் சற்றும் தெரியக் கூடாது.”

“புரிகிறது சார்.”

“இரவு ஒன்பது முப்பதுக்கு விமானம் சென்னையில் இறங்குகிறது. உங்களை வரவேற்க யாரும் வரமாட்டார்கள். நீங்களே டாக்ஸி ஏற்பாடு செய்து கொண்டு ஹோட்டல் விஷ்வாஸ் போகிறீர்கள். அங்கே ராகவன் என்ற பெயரில் உங்களுக்கு அறை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அறை எண் ஐநூற்றி எட்டு. ஐந்தாவது மாடி. அங்கே தங்குகிறீர்கள்.”

“யெஸ் சார்...”

“இலங்கையில் இருந்து மேஜர் ரவிராய் அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்குச் சென்னை வருகிறார். அவருக்கு நமது சென்னை முகாமில் உள்ள ஓய்வறை தங்குவதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. போன் நம்பர் இதோ. காலையில் ஆறு மணிக்கு நீங்கள் அவரைப் போனில் தொடர்பு கொள்கிறீர்கள். அவர் குறிப்பிடும் நேரத்தில், குறிப்பிடும் இடத்தில் அவரைச் சந்தித்து, சீல் வைக்கப்பட்ட இந்தக் கவரை சேர்ப்பித்து விட வேண்டும்.”

“யெஸ் ஸார்...”

“நமது துறையிலேயே சில இடங்களில் ஓட்டைகளும் கசிவுகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. நீங்கள் கொண்டு செல்லும் ரகசியத்தைக் கைப்பற்ற சில முயற்சிகள் நடைபெறலாம். இந்த ரகசியம் எதிரிகள் கைகளுக்குக் கிடைத்தால் விபரீதங்கள் நிகழும். ரசிக்க இயலாது. எனவே இதைப் போன்ற ரீப்ளிகேட் கவர் ஒன்றும் தயார் செய்து இதோ வைத்திருக்கிறோம். ரீப்ளிகேட் கவரை உங்கள் பிரிஸ்கேஸில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரிஜினல் கவரை ஒரு பாலிதீன் கவரில் போட்டு உங்கள் உடலோடு கட்டிக் கொள்ளுங்கள். எங்கள் திட்டத்தில் இருந்து இம்மிகூட மாற்றம் வேண்டாம்.”

“யெஸ் சார்...”

கேப்டன் மனோஜ் இரண்டு கவர்களையும் விமான டிக்கெட்டையும் எடுத்துக் கொண்டான். மீண்டும் சல்யூட் அடித்தான் வெளியே வந்தான்.

★

★

★

உயர் அதிகாரி கிளமெண்ட் தன் வீட்டுக்கு வந்தார். தன் மகனுடன் செஸ் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மனைவியைப் புன்னகைத்து, “உடை மாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று தனது தனியறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டார்.

யூனியோபார்ம் கழற்றி விட்டு ஒரு லுங்கியும், ஜிப்பாவும் அணிந்து ஒரு சிகரெட்டைக் கொளுத்திக் கொண்டு டெலிபோன் அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

சென்னைக்கான கோட் எண்ணைச் சுழற்றி- பிறகு ஆறு ஸ்தான எண் ஒன்றை நிதானமாகச் சுற்றினார்.

“ஹலோ சந்தீப் ஹியர்.”

“நான்தான் பேசுகிறேன் சந்தீப்.”

“சொல்லுங்கள் சார்...”

“இன்றைக்கு லெஃப்டினெண்ட் ஜெனரலிடம் இருந்து மிக முக்கியமான நடவடிக்கைக் குறிப்புகள் கொண்ட ரகசியக் காகிதங்கள் மேஜர் ரவியிடம் சேர்க்க கேப்டன் மனோஜ் ஏழு மணி விமானத்தில்...” கிளமெண்ட் தன் வாட்ச்சைப் பார்த்துக் கொண்டு, “அதாவது இன்னும் பத்து நிமிடங்களில்... புறப்படுகிறார்.”

“மிகக் மகிழ்ச்சி சார். அருமையான தகவல் இது. அவர் எப்படி இருப்பார்? கொஞ்சம் வர்ணித்து விடுங்களேன்...”

கிளமெண்ட் மனோஜை விலாவரியாக வர்ணித்தார். விவரங்கள் தந்தார்.

“சொல்லி விட்டீர்கள் அல்லவா? விட்டு விடுங்கள்.”

“நான் இன்னும் சொல்லி முடிக்கவில்லை சந்தீப். கேப்டனை வரவேற்க விமான நிலையத்திற்கு யாரும் வரப் போவதில்லை. அவராக டாக்ஸி அமர்த்திக் கொள்வார். இந்தத் தகவல் உனக்கு மிக உதவியாய் இருக்கும்.”

“மிக மிக நன்றி சார். அந்த ரகசியத்தைக் கைப்பற்றிப் போஷாக்கான விலைக்கு என்னால் விற்க முடியும். வழக்கம் போல சரிபாதியை வங்கியில் உங்கள் கணக்கில் போட்டு விடுகிறேன்.”

“ஓக்கே. குட்நைட் சந்தீப்...”

★

★

★

சென்னை.

அவர்கள் மூன்று பேர். மூன்று பேரும் புகை பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மூன்று பேருமே லேசான தாடி வைத்திருந்தார்கள். அவர்களில் உயரமாக இருந்த சந்தீப், “மணி எட்டு. நாமும் நான்கு விதங்களாகத் திட்டங்கள் யோசித்து யோசித்து மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். நாசர், சொல். அருமையான யோசனைகள் சொல்வாயே... இன்றைக்கு என்ன மௌன விரதமா?”

நாசர் முடிய இருந்த சிகரெட்டிலிருந்து மற்றொன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு ஒரு தரம் தாடியைச் சொறிந்து கொண்டு, “அட்டகாசமான ஐடியா சொல்கிறேன் சந்தீப்” என்றான்.

“சொல்.”

“அந்தக் கவர் பறிக்கப்படலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பில் தான் டீப்ளிகேட், ஒரிஜினல் என்று அவர்களே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இல்லையா?”

“ஆமாம்.”

“கேப்டனின் ப்ரீடீக்ஷேஸ் மட்டும் திருட்டுப் போனால்

அவர்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள். இல்லையா?”

“ஆமாம். அதற்குள் இருப்பது டீப்ளிகேட் தான்.”

“ஆகையால் விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்து காப்டன் டாக்ஸியில் ஏறுவதற்குள் அந்த சூட்கேஸை நாம் அடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறோம்.”

“உனக்கென்ன பைத்தியமா? அதற்குள் இருப்பது டீப்ளிகேட் என்றேனே...”

“மறக்கவில்லை சந்தீப். அப்படிச் செய்யும் போது நாம் ஏமாந்து விட்டதாக கேப்டன் நினைப்பார். ஏனென்றால் டீப்ளிகேட் கவரில் உள்ள விஷயங்கள் தப்பும் தவறுமாக இருக்கும். அவை டீப்ளிகேட் என்று அடையாளம் கண்டுபிடிக்க இயலாமல் இருக்கும். சரிதானா?”

“சரிதான்.”

“அதனால் இரண்டாவது முயற்சி ஒன்று நாம் செய்வோம் என்று கேப்டன் சிறிதும் எதிர்பார்க்க மாட்டார். மிக அசாலட்டாக இருப்பார். நம்மிடம் ஓரிஜினலைக் கோட்டை விடுவார்.”

“அதென்ன இரண்டாவது முயற்சி?”

நாசர் தன் திட்டத்தை விரிவாகச் சொன்னதும், சந்தீப் உற்சாகமாகத் தலையாட்டினான். “நிச்சயம் ஓர்க் அவுட் ஆகும். அப்படியே செய்து விடலாம்” என்றான்.

★

★

★

விமானம் மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் நின்றதும் எட்டாவது நபராக இறங்கினான் மனோஜ். கையில் சாம்பல் நிற ப்ரீஃப்கேஸ் வைத்திருந்தான். கட்டடத்தை நோக்கி நடக்க...

“அவன்தான்” என்று சுட்டிக் காட்டினான் சந்தீப். “எல்லா அடையாளங்களும் பொருத்தமாக இருக்கின்றன.”

“சரி, வா” என்றான் நாசர்.

இருவரும் சென்று முகத்தைச் சுத்தமாக மறைக்கின்ற ஹெல்மெட்டுகள் அணிந்து கொண்டு தூரத்தில் இருந்த தங்கள் பைக்கை அணுகினார்கள்.

மனோஜ் சூயிங்கம் மென்று கொண்டே விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். நின்று கொண்டிருந்த டாக்ஸிகளை நோக்கி நடந்தான்.

பைக் புறப்பட்டது. சந்தீப் ஓட்டினான். பின்னால் நாசர் அமர்ந்திருந்தான். பைக் வேகமெடுத்தது. மனோஜைக் குறிவைத்து படபடத்து வந்தது. மிக வேகமான பைக் சத்தத்தில் லேசாக மிரண்டு திரும்பிப் பார்த்த மனோஜின் கையில் இருந்த ப்ரீஃப்கேஸ் வெடுக்கென்று பிடுங்கப்பட்டது. மனோஜ் சுதாரித்துத் தன் பிஸ்டலை எடுப்பதற்கு முன் பைக் புகை பரப்பிக் காணாமல் போய் விட்டது.

சற்று நேரம் தடுமாறி நின்ற மனோஜ், டாக்ஸியில் அமர்ந்து விஷ்வாஸ் வந்து தனது அறைக்கு வந்த உடனேயே முதல் காரியமாக போன் எடுத்து ஆப்ரேட்டர் உதவி இல்லாமலேயே டெல்லியைத் தொடர்பு கொண்டான். அதிகாரி ரஞ்சித்துடன் பேசினான்.

நடந்ததை விவரித்தான்.

“போனை வைத்து விடுங்கள். இன்னும் அரை மணிக்குள் உங்கள் திட்டத்தில் மாற்றம் செய்ய வேண்டும் எனத் தோன்றினால் போன் செய்கிறேன்” என்றார் ரஞ்சித்.

ரிஸீவரை வைத்தான்.

★

★

★

சந்தீப், நாசர் தவிர அந்த மூன்றாவது நபரான கிஷன், அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நாசரின் உத்தரவின்படி ஹோட்டல் விஷ்வாசிற்குச் செல்லும் தொலைபேசி லைனில் வயர்லெஸ் சாதனத்தைப் பொருத்தி விட்டு அருகே ஒரு பார்க்

பெஞ்சில் அமர்ந்து தனது ரிசீவரில் ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மனோஜ் டெல்லியுடன் பேசியதை- அதற்கு ரஞ்சித் சொன்ன பதிலை எல்லாம் கேட்ட கிஷன் எழுந்து புப்ளிக் பூத் வந்தான். சந்தீப்பிற்கு போன் செய்தான். தான் கேட்டதைச் சொன்னான்.

“வெரிசூட் கிஷன்”

நாசர் தன் வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டு, “ஆரம்பிக்கட்டுமா?”

“சரி நடத்து” என்று சந்தீப் ரிஸீவரை எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்தான்.

★ ★ ★

மனோஜ் அறைக்கு உணவு வரவழைத்துச் சாப்பிட்டு முடித்தபோது... போன் ஒலித்தது. எடுத்தான்.

“கேப்டன் மனோஜ்! நான் கிளமெண்ட் பேசுகிறேன்...”

“குட் ஈவினிங் சார்...”

“நடந்த சம்பவத்தை ரஞ்சித் தெரிவித்தார். நாங்கள் திட்டத்தில் மாற்றம் செய்து விட்டோம். மறுபடி உங்களிடம் உள்ள ரகசியத்தைக் கவர முயற்சிகள் நடக்கலாம். அதனால்... போனை வைத்த உடன் ஓரிஜினல் கவருடன் நீங்கள் ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறுங்கள். அருகில் ஒரு மேம்பாலம் இருக்கிறதல்லவா? அதன் விளிம்பில் காத்திருங்கள். உங்களைத் தேடி ராஜா என்பவர் வருவார். ‘இரவு மழை வரும்’ என்று சொல்வார். அவரிடம் கவரைக் கொடுத்து விடுங்கள். அவர் மேஜர் ரவிராயிடம் சேர்த்து விடுவார். ராஜாவுக்குத் தகவல் சொல்லப்பட்டு விட்டது.”

“யெஸ் சார்...”

சந்தீப்பின் கையைக் குலுக்கினான் நாசர்.

“ஆல் தி பெஸ்ட். உன் பெயர் ராஜா. நீ சொல்ல வேண்டிய வார்த்தை ‘இரவு மழை வரும்’. மனோஜ் பிரமாதமாக நம்பி விட்டான். அதனால் சிக்கல் எதுவும் அனேகமாக இருக்காது”

“ஓக்கே..!” என்று சந்தீப் தனது ஃபியட் காரில் புறப்பட்டான். நாசர் குறிப்பிட்டதைப்போல் மேம்பாலத்திற்கு வெகு தொலைவில் நிறுத்தி விட்டு இறங்கி நடந்தான்.

பாலத்தின் இந்த முனையில் கேப்டன் மனோஜ் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டு காத்திருப்பது நிழலுருவமாகத் தெரிந்தது.

தனக்குள் ஏற்பட்ட மிக லேசான உதறலை உதறிவிட்டு, கம்பீரம் சேர்த்துக் கொண்டு நெருங்கி சன்னமான குரலில், “குட் ஈவ்னிங் கேப்டன். நான் ராஜா. இரவு மழை வரும்” என்றான்.

மனோஜ் புன்னகைத்து கை குலுக்கி விட்டு, “மிஸ்டர் ராஜா! மிகப் பத்திரமாக இதை நீங்கள் மேஜரிடம் சேர்த்தாக வேண்டும்” என்று கோட்டின் உள் பாக்கெட்டில் இருந்து பிஸ்டலை எடுத்தான்.

“வாட் ஈஸ் திஸ்?”

“பிஸ்டல் மை ஃப்ரண்ட், உடம்பில் துளை போடும் சின்ன இயந்திரம். எல்லாத்திட்டமும் சரிதான். ஆனால் இன்னும் சில நிமிடங்கள் முந்திக் கொள்ளாதது உங்கள் விதி. புறப்படும் சமயம் டெல்லியிலிருந்து அதிகாரி ரஞ்சித் போன் செய்து திட்டத்தில் மாற்றமில்லை என்று சொல்லி விட்டார். கமான், வாக்க். உன்னை நிறைய விசாரிக்க வேண்டும்...”

சந்தீப் மிக உடனே புயல் வேகத்தில் திரும்பினான். தனது முழங்கையை கேப்டனின் வயிற்றில் இறக்கினான்.

பிஸ்டல் நழுவிவிட... அதிக வெளிச்சமில்லாத அந்த

இடத்தில் மனோஜ் தடுமாறி அதைத் தேடுவதற்குள் நூறு மீட்டர் ரேஸ் போல ஓடிக் காரில் ஏறி...

மனோஜ் கையில் பிஸ்டல் கிடைத்து நிமிர்ந்தபோது சந்தீப் அந்தப் பிரதேசத்திலேயே இல்லை.

ஓட்டலுக்குத் திரும்பினான். ரிசப்ஷனில் கேட்டு வேறு அறை மாற்றிக் கொண்டு மீண்டும் டெல்லியுடன் பேசினான்.

“அதிகாரி கிளமெண்ட் போலப் பேசி என்னிடம் இருக்கும் ஓரிஜினலைப் பறிக்கப் பார்த்தான் ஒருவன். அவனை மடக்குவதற்குள் என்னைத் தாக்கி விட்டுத் தப்பித்து விட்டான். எனது அறையில் ஓட்டுக் கேட்கும் கருவிகள் பொருத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அதனால் என் அறையை மாற்றிக் கொண்டு விட்டேன். இப்போது இருப்பது நானாற்று நான்கில்.”

“நல்லது. சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தாற்போல் நடந்து கொள்ளுங்கள் கேப்டன். எப்படியும் அந்தக் கவரைச் சேர்ப்பித்து விடுங்கள்...”

“யெஸ் சார்” என்று வைத்து விட்டு பெருமூச்சு விட்டான் மனோஜ். அறையின் ஜன்னல்களைச் சாத்தி விட்டுப் படுத்துக் கொண்டான்.

★

★

★

டெலிபோன் ஒலிக்க, நாசர் எடுத்தான்.

“நான் கிஷன் பேசுகிறேன். சந்தீப் மாட்டிக் கொள்ள இருந்து தப்பி விட்டான் நாசர். கிளமெண்ட் குரலில் நீ பேசினாயா? பிறகு சில நிமிடங்களில் ரஞ்சித், மேஜருக்குப் போன் செய்து திட்டத்தில் மாற்றம் இல்லை என்றார். சந்தீப் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறானே என்று கவலையாய் இருந்தேன். நல்லவேளை... கேப்டனைத் தாக்கி விட்டு சந்தீப் தப்பித்து விட்டான்...”

“அதெப்படி உனக்குத் தெரியும் கிஷன்?”

“கேப்டன் ஓட்டலுக்கு வந்து அறை மாற்றிக் கொண்டான். புதிய அறை எண் நானாற்று நாலு. டெல்லியோடு பேசி சந்தீப்பைத் தப்ப விட்டு விட்டதைச் சொன்னான். பழைய அறையில் ஓட்டுக் கேட்கும் கருவிகள் பொருத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று அறை மாறியதாகச் சொன்னான்...”

“வெரிசூட் கிஷன்! நீ இரவு முழுக்க அந்தப் பார்க்கிலேயே இரு. எப்போது வேண்டுமானாலும் உனக்குச் செய்தி கிடைக்கலாம். நமக்குத் தேவையான செய்தி! உடனே எனக்குத் தெரிவித்து விடு...”

“சரி”

போனை வைத்து விட்டு நாசர் நிமிர்ந்த போது காரை நிறுத்தி விட்டு சோர்வாக உள்ளே வந்தான் சந்தீப்.

“நாசர்! நாம் அந்தக் கவரைக் கைப்பற்றும் திட்டத்தைக் கைவிட வேண்டியதுதான். இரண்டு முறை முயன்று விட்டதால் அவன் இன்னும் எச்சரிக்கையாக இருப்பான்.”

“சந்தீப்! நமக்கு சாதகமாக ஒரே ஒரு விஷயம் இன்னும் இருக்கிறது. யானைக்கும் அடி சறுக்கும் அல்லவா? மனோஜ் தன் அறையில் ஓட்டுக் கேட்கும் கருவி இருக்கலாம் என்று கருதி அறை மாற்றியிருக்கிறான். நாம் டெலிபோன் லைனில் இருந்து ஓட்டுக் கேட்பது அவனுக்குத் தெரியாத வரையில் நமக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது.”

“எப்படி? சொல்...”

“காலையில் ஆறு மணிக்கு மேஜரைத் தொடர்பு கொண்டு அவர் சொல்லும் நேரம், சொல்லும் இடத்தில் கவரை ஒப்படைப்பது தான் திட்டம் அவனுக்கு. அந்த இடத்தையும் நேரத்தையும் அறிந்து கொள்வோம்.”

“அறிந்து கொண்டு?”

“வைத்திருக்கிறேன் ஒரு தடாலடி யோசனை. கிஷ்னிமிருந்து தகவல் வரும் வரையில் உறங்கலாம் வா...”

★

★

★

ரிஸப்ஷனில் சொல்லப்பட்ட குறிப்பின்படி காலை ஐந்து மணிக்கு இன்டர்காமில் அழைத்து, “குட்மார்னிங் சார், டைம் ஈஸ் ஃபைவ்” என்றாள் ஏதோ ஒரு தேன்குரலாள்.

மனோஜ் எழுந்து கொண்டு பல் தேய்த்தான். ஷேவ் செய்தான். குளித்தான். அதே உடைகளை மீண்டும் அணிந்து கொண்டான். காப்பி வரவழைத்துக் குடித்தான். மணி பார்த்தான். ஆறு.

டெலிபோன் எடுத்தான். தரப்பட்ட எண்ணைத் தொடர்பு கொண்டான். வேறு யாரோ பேசி, பிறகு மேஜர் ரவிராய், “குட்மார்னிங் கேப்டன்” என்றார்.

“குட்மார்னிங் மேஜர் சார்! பயணம் நலமாக இருந்ததா?”

“இருந்தது. தங்களுக்கு இடையூறுகள் எதுவும் நேரவில்லையே?”

“நேர்ந்தன. உங்களிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய கவரைக் கொத்திச் செல்ல, விடாமல் சிலர் முயற்சி செய்கிறார்கள். நான் கவருடன் வெளியே வந்து உங்களிடம் சேர்ப்பிப்பதற்காகப் புறப்படுவது கூட அவ்வளவு உசிதமாகப் படவில்லை. எந்த நேரமும் நான் தாக்கப்படலாம். மடக்கப்படலாம். என்னைச் சுற்றிலும் அபாயம் இருக்கிறது.”

“அப்படியா? என்ன செய்யலாம் அப்படியென்றால்?”

“இப்போது மணி ஆறாகிறது. சரியாக ஒன்பது மணிக்கு நீங்கள் ஒரு சாதாரணக் காரில் சாதாரண உடையில் கடற்கரைச் சாலையில் கலங்கரை விளக்கம் அருகே

காத்திருங்கள். இந்த ஓட்டலில் வேலை செய்யும் ரும்பாய் மகேந்திரன் என்பவனை ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். அவன் ஒரு டாக்சியில் ஒரு மலர்க்கொத்துடன் வருவான். உங்களிடம் மலர்க் கொத்தைச் சேர்ப்பான். மலர்க் கொத்துகளுக்கு அடியில் கவர் இருக்கும். உள்ளே கவர் இருக்கும் விவரத்தை மகேந்திரனிடம் நான் தெரிவிக்கப் போவதில்லை. நான் வெளியே அங்கே இங்கே போக்கு காட்டிக் கொண்டு சுற்றப் போகிறேன். என்னிடம் கவர் இருப்பதாக நினைத்து எதிரிகள் என்னைத் தொடர்வார்கள். சரியான சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களை மடக்கி விடுகிறேன். எந்தச் சிக்கலும் இல்லாமல் கவர் உங்களைச் சேர்ந்து விடும்.”

“நல்ல யோசனையாகத்தான் இருக்கிறது.”

“நீங்கள் வரப்போகிற காரின் எண் சொல்லுங்கள் சார்...”

“ஒரு நிமிடம்...”

மனோஜ் காத்திருந்தான்.

“கேப்டன்! நான் வரப்போவது நீலநிற ஃபியட். நம்பர் TNO 1616. சரியாக ஒன்பது மணிக்கு நான் அந்த இடத்தில் காத்திருப்பேன்.”

“நன்றி சார்! ரும்பாய் அடையாள வார்த்தையாக ‘அழகான கடற்கரை’ என்பான்...”

மனோஜ் போனை வைத்தான். இன்டர்காமில் சிகரெட் ஆர்டர் செய்தான். பிளேட்டில் கொண்டு வந்து வைத்த ரும்பாய் மகேந்திரனை “நில்” என்றான்.

“என்ன சார்?”

“உனக்கு டீட்டி எத்தனை மணிக்கு முடிகிறது என்று நேற்று சொன்னாய்?”

“காலை எட்டரையோடு முடிகிறது சார். நீங்கள் ஏதோ வேலை சொல்கிறேன் செய்துதான் என்றீர்களே...”

“ஆமாம். டீட்டி முடிந்ததும் என் அறைக்கு வா. ஒரு மலர்க்கொத்து தருகிறேன். கடற்கரைச் சாலையில் லைட் ஹவுஸ் அருகே நீலநிற ஃபியட் கார் TNO 1616 எண்ணுடன் நிற்கும். அந்தக் காரில் இருப்பவரிடம் மலர்க் கொத்தைச் சேர்த்துவிட வேண்டும். அதற்கு முன் ‘அழகான கடற்கரை’ என்று சொல்ல வேண்டும். இதைச் செய்தால் உனக்கு இருநூறு ரூபாய் தருகிறேன்”

“இந்தச் சின்ன வேலைக்கு இருநூறு ரூபாய்! நிச்சயம் செய்கிறேன் சார்.” என்றான் உற்சாகமாக. தன் பாக்கெட் டைரி எடுத்து, கார் எண், அடையாள வார்த்தை இரண்டையும் எழுதிக் கொண்டான். “டீட்டி முடிந்ததும் வருகிறேன்” என்று சென்றான்.

மனோஜ் அந்த ஓட்டலுக்குள்ளேயே இருந்த பூங்கொத்து கடைக்கு போனில் பேசி அரை மணி நேரத்தில் ஓர் அழகான பூங்கொத்தை வாங்கிக் கொண்டான். கதவைச் சாத்தி விட்டு சலஃபன் காகிதத்தை மெதுவாகப் பிரித்து பூக்களுக்கு அடியில் வெளியே சிறிதும் தெரியாமல் கவரினை வைத்து முன்போல் சுற்றி அழகான குட்டி ரிப்பனால் கட்டினான்.

★

★

★

மணி எட்டு.

“நாசர்! நீ சொன்னபடி இதோ நீலநிற ஃபியட் கார் ரெடி. அதற்கு TNO 1616 என்று நம்பர் பிளேட்டுகள் பொருத்தப்பட்டாயிற்று. இதோ ஒரு பூங்கொத்தும் தயார். சொல் உன் திட்டத்தை” என்றான் சந்தீப்.

கிஷ்ணும் ஆர்வமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, நாசர் விவரித்தான்.

“கிஷன்! இதை நீ மிகச் சரியாகச் செய்ய வேண்டும். எப்படியும் ஒரு பத்து நிமிடத்திற்கு ரூம் பாய் மகேந்திரன் வரும் டாக்ஸியைத் தாமதப்படுத்தி விட்டால் போதும்.

மிச்சத்தை நாங்கள் இருவரும் பார்த்துக் கொள்கிறோம். நீ பைக் எடுத்துக் கொண்டு இப்போதே புறப்படு.”

கிஷன் பைக்கில் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

“சந்தீப்! காரை நான் ஓட்டுகிறேன். பூங்கொத்து வேலையை நீ பார்த்துக் கொள்கிறாய். ஓக்கே?” என்றான் நாசர்.

“டபுள் ஓக்கே” என்றான் சந்தீப்.

★

★

★

மகேந்திரன் தன் டீட்டி முடிந்து சாதாரண உடைக்கு மாறி கேப்டன் மனோஜ் அறைக்கு வந்தான். பூங்கொத்தையும் இருநூறு ரூபாயையும் கொடுத்த மனோஜ், “மகேந்திரன்! மிகப் பத்திரமாகச் சேர்க்க வேண்டும்” என்று எச்சரித்தான்.

மகேந்திரன் ஓட்டலை விட்டு வெளியே வந்து டாக்ஸி அமர்த்திக் கொள்ள, தூரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிஷன் பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

★

★

★

சரியாக ஒன்பது மணிக்கு மேஜர் ரவிராய் அந்த நீலநிற ஃபியட் காரில் லைட் ஹவுஸ் வந்து சேர்ந்தார். பின் சீட்டில் சாய்ந்து கொண்டு காத்திருந்தார். டிரைவர் இறங்கி நின்று கொண்டான்.

★

★

★

அதே நேரம் அந்த டாக்ஸியின் எதிரே வேகமாக வந்து வேண்டுமென்றே தன் பைக்கை சைடு பகுதியில் இடித்துக் கொண்டு கீழே விழுந்தான் கிஷன். டாக்ஸி நின்றுது. பின்சீட்டில் பூங்கொத்துடன் மகேந்திரன். டாக்ஸி டிரைவர் கீழே இறங்கினான். கிஷன் கோபமாக அவனிடம் வந்தான்.

இரண்டு பேரும் “நீ வந்ததுதான் தவறான முறை” என்று சண்டை போடத் தொடங்கினார்கள். கூட்டம் கூடியது.

★

★

★

இங்கே பூங்கொத்துடன் சந்தீப் காத்திருந்த மேஜரை அணுகினான்.

“ஓட்டல் வாசலில் இருந்து வருகிறேன். என் பெயர் மகேந்திரன். இந்தப் பூங்கொத்தை உங்களிடம் சேர்க்கச் சொல்லி உத்தரவு. அழகான கடற்கரை.”

மேஜர் புன்னகைத்தார். பூங்கொத்தை வாங்கிக் கொண்டார். “நன்றி” என்றார். வண்டியைத் திருப்பச் சொல்லி டிரைவருக்கு உத்தரவிட்டார். கார் அரை வட்டமடித்துத் திரும்பிச் சென்ற அடுத்த நிமிடம்...

ஒரு சந்துச் சாலையில் காத்திருந்த நாசர் தன் அதே நீலநிற ஃபியட் காரைக் கொண்டு வந்து மேஜரின் கார் நின்ற அதே இடத்தில் நிறுத்த உள்ளே ஏறிக் கொண்டான் சந்தீப். காத்திருந்தார்கள்.

★

★

★

பத்து நிமிடங்களுக்கும் மேல் சண்டை போட்டு விட்டுப் பிறகு கிஷன் தன் பைக்கை நிமிர்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். டாக்ஸியும் புறப்பட்டது.

லைட்ஹவுஸ் அருகே TNO 1616 காலைக் கண்டதும் அதன் அருகில் நிறுத்தச் சொன்னான் மகேந்திரன். இறங்கிக் கொண்டான்.

நாசரிடம் வந்தான்.

“அழகான கடற்கரை. இந்தாருங்கள் பூங்கொத்து” என்றான்.

நாசர் வாங்கிக் கொண்டு, “இந்தா! இந்த நூறு ரூபாயை மறுக்காமல் வாங்கிக் கொள். எவ்வளவு பெரிய உதவி செய்திருக்கிறாய்!” என்று தந்து விட்டுக் காலைக் கிளப்பினான் வேகமாக.

★

★

★

தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்ததும் மேஜர் ரவிராய் பூங்கொத்தைப் பிரித்தார். உள்ளே மலர்களுக்கு நடுவில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கவர் நழுவி விழுந்தது. அதை கையில் எடுத்துப் பிரித்தார்.

உள்ளே ஒரு துண்டுச் சீட்டு. அதில், ‘ஏமாந்து போனீர்கள் மேஜர்?’ -என்றிருந்தது.

கோபமாகத் திரும்ப - புன்னகையோடு உள்ளே வந்தான் கேப்டன் மனோஜ்.

“அதை மறவுங்கள். இதோ ஓரிஜினல் கவர்...” என்று தன் பாண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“கேப்டன், என்ன இதெல்லாம்?”

“என் ஓட்டலின் டெலிபோன் லைனில் இருந்து செய்திகள் சேகரித்துச் செயல்படுகிறார்கள் என்பதைக் கவனித்து விட்ட நான் அவர்கள் போக்கிலேயே விட்டு அவர்களை மடக்குவதற்காக இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். நம்மை முட்டாளடிப்பதாக நினைத்து அவர்கள் முட்டாளாகி விட்டார்கள். அநேகமாக இந்நேரம் அவர்கள் என் ஏற்பாட்டின்படி மடக்கப்பட்டிருப்பார்கள். நேற்றிரவு ஓட்டலை விட்டு வெளியேறி வேறொரு போனில் செய்த ஏற்பாடு” என்றான் மனோஜ்.

★

★

★

கார் ஓடிக் கொண்டிருக்க, சந்தீப் அவசரமாக

பூங்கொத்துவாய் பிரித்து, கவனம் மட்டும் கடுத்துக் கொண்டு
சாலையில் விசிறான், கவனம் பிரித்தான், உள்பின் துண்டு
பிட்டு...

“கொஞ்சம் திரும்பிப் பாருங்கள்...”

திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

இரண்டு நிமிஷம் முழுக்கப் போலீஸ் விசாரித்து வந்து
கொண்டிருந்தது.

(முற்றும்)

நாகுதலுஇ ஸாபகஸை....

(ஸ்மோலு ஸ்மோலு)

...ஆகையால் இறந்தாள்

காரை அவள் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அருகில் அவர்
அமர்ந்திருந்தார். ஆரஞ்சு முகம் கொண்ட சாலையோரக்
கம்பங்கள் வெளிச்சம் விசிறிக் கொண்டிருந்தன.

அவள் சூரிதார் அணிந்திருந்தாள். ஆழ நீளமாக கூந்தல்
அலட்சியமாய் வாரப்பட்டு நெற்றியோரக் கற்றைகள்
அடிக்கடி முன் அசைத்துப் பின் தள்ளப்பட்டன. காதுகளில்
சின்னப் பவளம் பதித்த ட்ராப்ஸ் அசைந்து கொண்டே
இருந்தன. எதிரே வரும் வாகனங்களில் ஹெட்லைட்ஸ்
ஒளியை அவள் உதடுகளின் மேல் பூசப்பட்ட க்ளோஸ்
லேசாகப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன. விரல்களின்
நகங்களில் நிறைய அக்கறை செலுத்தியிருந்தாள். அவள்
கரங்கள் தொட்டுக் கொண்டிருந்த கார் ஸ்டியரிங்
அழகாகியிருந்தது. உருவாக்கப்பட்ட புருவங்களின் மத்தியில்
சிறிய கருநீல ஸ்டிக்கர் பொட்டு ஒட்டியிருந்தாள்.

அவர், “மைதிலி” என்றதற்கு “ம்” என்றாள் பாதையைப்
பார்த்துக் கொண்டு.

“இலங்கையிலிருந்து உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“எதுவும் வேணாம். நீங்க பத்திரமாத் திரும்பி வந்தாப்
போதும்.”

“அசடு! நான் போற இடத்தில சண்டையே இல்லை...”

“எத்தனை நாளாகும் திரும்பறதுக்கு?”

“அதிகபட்சம் ஒரு ஸாரம்...”

“ஒரு வாரம் ஆகுமா?”

“எஸ்டேட்டை விலை பேசி வித்து, பத்திரம் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் எல்லாம் செஞ்சி கொடுத்துட்டு வர வேண்டாமா? அஞ்ச நாள்லயே வேலை முடிஞ்சிட்டாக்கூட உடனே பறந்து வந்துடுவேன்.”

“திருவான்மியூர்ல நம்ம புது நகர் இன்னும் வளர்ச்சியடையவேயில்லை. இங்கே ஒரு வீடு. அங்கே ஒரு வீடு. கொஞ்சம் பயமாத்தான் இருக்கு டியர்...”

“ராத்திரி உன்னோட வேலைக்காரியையும் படுத்துக்கச் சொல்லியிருக்கேனே, அப்புறம் என்ன பயம்?”

“தினம் ஒரு தடவை போன் செய்யணும்?”

“நிச்சயமா.”

“அது பாட்டுக்கு அந்த எஸ்டேட் இருந்தா என்ன? இப்போ எதுக்கு அதை வித்துக்கிட்டு?”

“ராணிப்பேட்டையில இன்னொரு தயாரிப்பு யூனிட் போடறதுக்கு வேலை நடந்துக்கிட்டிருக்கு மைதிலி. பணம் வேணும்! கடன் இல்லாம சொந்தப் பணத்திலே காரியங்கள் செஞ்சா நிறைய மிச்சம் இருக்கு...”

“திருச்சி பிராஞ்சில நாளைக்கு முழுக்க இருப்பீங்களா?”

“ஆமாம். நாளைக்குத்தான் திருச்சிலேர்ந்து சிலோனுக்கு விமான டிக்கெட் வாங்கியிருக்கேன். மேஜை டிராயர்ல செக் புத்தகம் வச்சிருக்கேன். வெறும் செக்ல கையெழுத்துப் போட்டு வச்சிருக்கேன். வேணும்னா பேங்க்லேர்ந்து எடுத்துக்கோ. என் தம்பியைத் தினம் வீட்டுக்கு வந்து பார்த்துட்டுப் போகச் சொல்லியிருக்கேன். ஒண்ணும் பயமில்லை. தைரியமா இரு. தெரிஞ்சுதா?”

“சரி. சொல்ல மறந்துட்டேன். உங்க தம்பி குமார் போன் செஞ்சாரு. எந்த ரயில்ல புறப்படறீங்கன்னு கேட்டாரு. மலைக்கோட்டையிலேன்னு சொன்னேன். ஸ்டேஷனுக்கு வரறேன்னு சொன்னாரு...”

“வரட்டும். ஏன் மைதிலி? இப்படிச் செஞ்சா என்ன? குமார்

மனைவியை நான் வர்ற வரைக்கும் நம்ம வீட்ல இருக்கச் சொல்வோமா? துணையா இருப்பா அவ.”

“இல்லை. வேணாங்க. அது முழுக்காம இருக்கு. ஏற்கெனவே ஒரு குழந்தை. அதுக்குத் தொந்தரவு தரவேணாம். நான் பார்த்துக்கிறேன்.”

“நமக்கு எப்போ குழந்தை மைதிலி?”

“முணு வருஷம்தானே ஆச்சு? இன்னும் ரெண்டு வருஷம் போகட்டுமே டியர்...”

“இல்லைம்மா. இதுவே ரொம்ப லேட். நான் சிலோன் போய்ட்டு வந்ததும் ரெண்டு பேரும் ஒரு வாரம் ஏதாவது ஒரு ஜில்லான ஊருக்குப் போய்டலாம். முயற்சியைத் தொடங்கிடலாம். என்ன?”

“ச்சி!” என்றாள்.

காரை எழும்பூர் ஸ்டேஷனின் முன் பார்க்கிங் இடத்தில் நிறுத்தினாள். இறங்கிக் கொண்டார் சிதம்பரம். தண்ணீர்க் குடம் போல இருப்பில் ஹெல்மட்டை அணைத்துக் கொண்டு வந்த குமார், டிக்கியில் இருந்து எடுத்து வைக்கப்பட்ட இரண்டு சூட்கேஸ்களையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

“வாங்க, ரயிலுக்கு இன்னும் அஞ்ச நிமிஷம்தான் இருக்கு. அண்ணி! உங்களுக்கும் எனக்கும் பிளாட்பாரம் டிக்கெட் வாங்கிட்டேன்” என்று துரிதப்படுத்தினான்.

உள்ளே ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டு நடந்தார்கள். டிராலிகளின் சக்கரங்கள் சடகடத்தன. க்ளோஸ்ட் சர்க்யூட் டி.வி.யில் விளம்பரங்கள் மாறிக் கொண்டிருந்தன.

“மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரஸ் இன்னும் சில நிமிடங்களில் புறப்படும்” என்று ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முதல் வகுப்புப் பெட்டியை அடைந்து உள்ளே சிதம்பரத்தின் இருக்கைக்கு அடியில் பெட்டிகளை வைத்து விட்டுக் கீழே இறங்கினான் குமார். ஏற்கெனவே அறிமுகமான

டி.டி.ஈ. சிதம்பரத்தைப் பார்த்து விஷ் செய்தார். சிதம்பரம் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, “குமார்! உங்கண்ணிக்குத் தனியா இருக்கப் பயமா இருக்காம்” என்றார்.

“ஏன் அண்ணி, அப்படியா?”

“இல்லைங்க. அவர் சும்மா கிண்டல் பண்ணார். வெளியூர் போனாலே மத்தியான சாப்பாட்டை அப்படியே தள்ளிப் போட்டு சாயங்காலம் ஹெவியா டிபன் சாப்பிடுவீங்க. அப்படி எல்லாம் செய்யாம நேரா நேரத்துக்குச் சாப்பிடுங்க...”

“சரி, குமார்! நீ அடிக்கடி வீட்டுக்குப் போய் பார்த்துக்கோ...”

“நிச்சயமா. திருச்சி ஜங்ஷனுக்கு கார் அனுப்பச் சொல்லிட்டிங்களா?”

“நேத்தே பிராஞ்ச் ஆஃபிசுக்கு தகவல் சொல்லியாச்சு. கார் வந்துடும்.”

“சி்க்னல் போட்டாச்சி. ஏறுங்க.”

சிதம்பரம் மைதிலியைப் புன்னகைத்து விட்டு ஏறிக் கொண்டார். தன் இருக்கையில் அமர்ந்து ரயில் நகர நகர உற்சாகமாகக் கையாட்டினார்.

திடீரென்று நினைத்துக் கொண்டவனாய் குமார் சற்று முன்னால் ஓடி, ரயிலின் வேகத்துடன் லேசாக ஓடிக் கொண்டு, “அண்ணா! நீங்க ஊர்லேர்ந்து வந்ததும் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணும் அண்ணியைப் பத்தி” என்றான்.

சிதம்பரம் புரியாமல் பார்க்க, ரயில் வேகம் பிடித்து விலகியது.

2

அவன் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினான். நெடுந்தூர பஸ் பயணத்தில் உடைகள் கசங்கியிருந்தன. அழுக்காகியிருந்தன.

தலை கலைந்து போயிருந்தது. முகத்தில் களைப்பும் லேசாக தாடியும் இருந்தன. கையில் ஒரே ஒரு சூட்கேஸ் வைத்திருந்தான்.

பஸ் ஸ்டாண்டை விட்டு வெளியே வந்தான். ஆட்டோக்காரர்கள் விண்ணப்பித்தார்கள். பாக்கெட்டைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு நிராகரித்தான். ரிக்ஷாக்காரர்கள் சப்தம் செய்தார்கள். சென்றான்.

“பக்கத்திலே இருக்கிற ஒரு சுமாரான லாட்ஜுக்கு போகணும்” என்றான்.

“குந்து. என்னா வாடகை இருக்கலாம்? அம்பது?”

“ம்கூம். பத்து இல்லைன்னா பதினைஞ்சு”

ரிக்ஷாக்காரன் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு, “எனக்கு அஞ்ச ரூபா கொடுத்துடு...”

“தர்றேன். உன் பீடியைக் கொஞ்சம் தா.”

வாங்கித் தன் பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். வாகனங்கள் இருட்டைத் துளை போட்டுக் கொண்டு விரர் விரர் என்று விரைவதை வேடிக்கை பார்த்தான். உயரமான கட்டடங்களை, விளம்பர நியான் நிமிட்டல்களைப் பார்த்தான். க்ரீச் என்று ரிக்ஷா நின்றதும் இறங்கிக் கொண்டான்.

லாட்ஜ் மின்சாரப் பஞ்சத்தில் இருந்தது. மாடிப்படிகளில் ஏறியபோது கெட்ட வார்த்தை சொல்லி யாரையோ உரசுத் திட்டிக் கொண்டு, மாராப்பு விலகின பெண் ஒருத்தி குலுங்கி இறங்கிப் போனாள்.

களளிப் பலகையில் செய்த மேஜையில் அழுக்கான லெட்ஜரில் கையெழுத்துப் போட்டு முடிப்பதற்குள், “தனிதானா, வேற யாருமில்லையா?” என்று இரண்டு முறை சந்தேகமாக விசாரிக்கப்பட்டான். “பேரென்ன, மதியழகனா?”

காட்டப்பட்ட அறையில் கரப்பான் பூச்சிகள் கட்டிலை

விட்டுக் காலி செய்தன. பெட்ஷீட் அழுக்காய் இருந்ததை சுட்டிக் காட்ட, உடனடியாக அதே பெட்ஷீட் திருப்பிப் போடப்பட்டது. இப்போது இன்னும் அழுக்காய் இருந்தது.

மதியழகன் சூட்கேஸை வைத்து விட்டு அறையைச் சாத்தி விட்டு உடைகளைக் களைந்தான். குளித்தான். வேறு உடை அணிந்து கண்ணாடி தேடி, கிடைக்காமல் உத்தேசமாகத் தலைவாரிக் கொண்டான்.

கட்டிலில் உட்கார்ந்து சூட்கேஸை மடியில் வைத்துத் திறந்து ஓரமெல்லாம் கிழிந்து போயிருந்த அந்த இன்லண்ட் கடித்ததை எடுத்து ஜாக்கிரதையாகப் பிரித்துப் படித்தான்- ஆயிரத்து நானூற்றி இருபத்து ஏழாவது தடவையாக.

‘மைடியர் மதி!’

உன்னை என்ன செய்வதென்றே எனக்குப் புரியவில்லை. இமைகளை மூடினால் உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறாய். திறந்தால் பார்க்கும் பொருள்களில் எல்லாம் படுத்துக் கொண்டு கண்ணடிக்கிறாய். ஏன் இப்படி என்னை ஆட்டி வைக்கிறாய் கண்ணா? உன் உதடுகளில் கொப்பளிக்கும் குறும்பை என் உதடுகளால் துடைத்த எடுத்த பின்னரும் மீண்டும் எப்படி குறும்பு வருகிறது? உன் கரங்களில் என்ன மாயம் வைத்திருக்கிறாய் மதி? நீ என்னைத் தொட்ட இடங்களில் எல்லாம் மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது அந்தத் தொடும் உணர்வை உணர முடிகிறது. இப்படி நீ என்னை அலைக்கழித்தால் நான் என்ன செய்வது? படிக்க வேண்டாமா? பாஸ் செய்ய வேண்டாமா? விடமாட்டாய் போலிருக்கிறதே... எப்போது கண்ணா என்னை இந்த இன்பச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப் போகிறாய்? சொல்லுடா ராஜா. அடுத்த கடிதத்தில் சொல்கிறாயா?

‘உனக்கே உனக்காக நான்.’

படித்த முடித்ததும் தாடையின் நரம்புகள் அசைந்தன. மடித்து உள்ளே வைத்தான். அவன் உதடுகள் ஒரு மோசமான கெட்ட வார்த்தையை முன்கின.

இது கடிதமல்லடி. என்னைப் பிடிக்க நீ போட்ட தூண்டில். உனக்கு இனித்த வரையில் நான் காகிதம். உனக்குக் கசந்தபோது நான் கசக்கப்பட்ட குப்பை. உன்னை நான் ஆட்டுவிப்பதாகச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை ஆட்டுவித்தாயே... எவ்வளவு சலபமாக குப்பை சொன்னாய்?

உன் இருப்பிடம் தெரியாமல்தான் இத்தனை நாளும் அலைந்தேன்.

மதியழகன் சூட்கேசில் உடைகளுக்கு நடுவில் வைத்திருந்த உறை போட்ட கத்தியை எடுத்து பாண்ட் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

லாட்ஜை விட்டு சாலைக்கு வந்து ஒரு சாலையோரக் கடையில் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கேட்டான். “திருவான்மியூருக்கு எந்த பஸ்ஸு போகணும்?”

3

எழும்பூர் ஸ்டேஷனை விட்டு மைதிலியும், குமாரும் வெளியில் வந்ததும், “அப்போ நாளைக்குப் பார்க்கலாம் அண்ணி! காரை நிதானமா ஓட்டிக்கிட்டுப் போங்க” என்று கூறிவிட்டு ஹெல்மெட் அணிந்து கொண்டு தனது ஸ்கூட்டருக்குச் சென்றான் குமார்.

மைதிலி காரில் புறப்பட்டு பீச்சோடு வந்தாள். சாந்தோம் பீச் அருகில் சாலையின் ஓரத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் காரை நிறுத்தினாள். இறங்கினாள். காற்று அவள் கூந்தலைப் புரட்டியெடுக்க, தரைக் காற்றில் மண் அலை அலையாக இடம் மாறிக் கொண்டிருந்தது.

வாட்ச்சைப் பார்த்துக் கொண்டு தேடினாள்.

“நான் இங்கே இருக்கேன்” என்று இருட்டான மணல் வெளியிலிருந்து குரல் வந்தது. குரலை நோக்கி நடந்தாள். நெருங்கினாள்.

“பார்சல் கட்டி அனுப்பிச்சிட்டியா? உக்காரு” என்று அவள் கையைப் பற்றி தன் அருகில் அமர்த்திக் கொண்டாள். “வழியனுப்பு விழாவுக்காக இந்த அலங்காரமா, இல்லை எனக்காகவா? சிம்பிளி ரேவிஷிங் மைதிலி!”

“இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லியே என்னை மடக்கிப் போட்டுட்டே தினகர்.”

“ம்!”

“இந்த மாதிரி பொது இடத்திலே சந்திக்கிறதெல்லாம் வேணாமே...”

“ஏனாமே?” என்றான் அதே ராகத்தில்...

“ரிஸ்க் தினகர்! எனக்குத் தெரியாதவங்க எவ்வளவோ பேருக்கு என்னைத் தெரிஞ்சிருக்கலாம்...”

“திருமதி மைதிலி சிதம்பரம் கள்ளத்தனமாக காதலிக்கிறார். தன் கணவரின் அந்தரங்க உதவியாளரான தினகரும் இவரும் கணவர் ஊரில் இல்லாத நாள்களில் அடிக்கும் கொட்டங்கள் பின்வருமாறு- அப்படின்னு பத்திரிகையில் வந்தா எப்படி இருக்கும் மைதிலி?”

“நான் சீரியஸாச் சொல்றேன். கிண்டலா இருக்கா?”

“சரி, நானும் சீரியஸாய்ட்றேன். நான் கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதில்?”

“என்ன கேட்டே?”

“நம்ம எதிர்காலத்தைப் பத்தி ஒரு திட்டம் சொன்னேனே மைதிலி...”

“ப்ளீஸ், அதெல்லாம் வேணாம்...”

“எதெல்லாம் வேணாம்? சொல்லு. நான் வேணுமா, வேணாமா?”

“அப்பப்போ வேணும்...”

“திமிரா? மைதிலி, நான் உன் உடம்புக்காக மட்டும் திருட்டுத்தனம் செய்யலை. உன்னை முழுசுமா விரும்பறேன். யோசி மைதிலி. நான் என் வேலையை ராஜினாமா செஞ்சிடறேன். ஒன் ஃபைன் மார்னிங் நாம ரெண்டு பேரும் காணாமல் போய்டலாம். எளிமையா எங்கேயாச்சும் வாழலாம். சிதம்பரத்தை உதறிட்டு வா மைதிலி.”

“முட்டாள்தனமாப் பேசாதே தினகர். அதெல்லாம் என்னால முடியாது. ரெண்டு பேரும் இந்த வினோதமான வலையிலே விழுந்திருக்கவே கூடாது. எப்படியோ விழுந்துட்டோம். விழ வச்சது... ப்யூர்லி செக்ஸ்! நீ கன்னிப் பொண்ணு கிட்டே பேசற மாதிரி காதல், கத்திரிக்கான்னு உளறாதே. ஐ டோண்ட் லவ் யு. ஐ நீட் யு. ரெண்டுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு...”

தினகர் அமைதியாக இருந்தான்.

“ஏய், கோபமா?” என்று அவன் தலையைக் கலைத்தாள். வெடுக்கென்று தலையை இழுத்துக் கொண்டு முறைத்தாள்.

“அப்பா! எவ்வளவு கோபம் வருது உனக்கு? குறைச்சல்கோ. நாளைக்கு உன் பொண்டாட்டி ரொம்பக் கஷ்டப்படுவா...”

“மைதிலி! நீதான் என் பொண்டாட்டி.”

“திரும்பித் திரும்பி கிறுக்குத்தனமா அதையே பேசாதே...”

மீண்டும் அமைதியானான். அவன் தாடையைப் பிடித்துத் தன் பக்கம் திருப்பி, “இன்னைக்கு வேலைக்காரிக்கு காச கொடுத்து செகண்ட் ஷோவுக்கு அனுப்பப் போறேன். சான்சைப் பயன்படுத்திக்கிறதா இல்லையா?” என்று அவன் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

“நான் வரலை...”

“அப்படின்னா வருவேன்னு அர்த்தம்.”

“நிஜமாவே வரமாட்டேன்...”

“பார்க்கலாமா?” என்று எழுந்து கொண்டாள். “எங்கே உன் பைக்? அதோதான் நிக்குதே. தயாராத்தான் வந்திருக்கே. நான் வீட்டுக்குப் போறேன்ப்பா. அனுப்பிவிட்டு குளிக்கப் போறேன்ப்பா. குளிச்சிட்டு நைட்டி மட்டும் போட்டுக்கப் போறேன்ப்பா. போட்டுக்கிட்டு கட்டில்ல தனியாப் படுத்திருக்கப் போறேன்ப்பா. நீ வர வேணாம். என்ன? சரியா?”

“நான் வர்றதுன்னா இன்னைக்கு நீ எனக்கு ஒரு முடிவு சொல்லியாகணும் மைதிலி...”

“அய்யய்யே... இதென்ன சின்னக் குழந்தை மாதிரி இன்னைக்கு இப்படி அடம்பிடிக்கிறே? வா, பேசுவோம். நான் சொல்றதிலே நியாயம் இருக்கா, இல்லையான்னு பாரு. அப்புறம் நீயே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வா. கோபம் மட்டும் வேணாம் தினகர். மூடே போய்டும்...”

மைதிலி காரில் அமர்ந்து கொண்டு, “அரை மணி நேரம் இடைவெளி கொடுத்துப் புறப்படு. வழக்கம் போல் தெரு முனையிலேயே இஞ்சினை அணைச்சிடு. என்ன?” என்று ஸ்டார்ட் செய்ய, முறைப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தினகர்.

4

மதியழகனோடு இறங்கியவர்கள் எல்லாம் குறிவைத்துத் தங்கள் திசை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்து விட... இவனுக்குப் பெட்டிக் கடைக்காரனின் உதவி தேவைப்பட்டது. அந்த உதவிக்கு நாலு பீடியும், மீதி சில்லறை இல்லாமல் சாக்லெட்டும் வாங்க வேண்டியிருந்தது.

“புதுநகர்ங்கிறது கொஞ்சம் சிக்கலான வழி. புரிஞ்சுக்குவீங்களா? அதோ ஒரு ஸ்டீட் லைட் எரியாம நிக்குது பாருங்க, அதுக்கு நேர் எதிர் ரோடுல நேராப் போங்க. வரிசையா நாலு அரசமரம் வரும். அங்கே ரைட்ல

திரும்பினீங்கன்னா ஒரு சாக்கடை வாய்க்கா. அதைத் தாண்டி...”

சிரமம் இல்லாமல் வந்து விட்டான் மதியழகன். புதுநகர் என்று சம்பிரதாயத்துக்கு சின்ன போர்டு இருந்தது. அதிலே இருந்த அம்புக்குறி திசையில் போக வேண்டுமென்றால் ஹெலிகாப்டர் வேண்டும்.

ஆகாயம் பார்த்த போர்டை நிமிர்த்த முயற்சி செய்து முடியாமல் போக, நிதானமாக நடந்தான். எதிர்ப்பட்ட ஒரு ஸ்கூட்டர்காரனை நிறுத்தி, “சிதம்பர பவனம் எங்கே இருக்கு? டோர் நம்பர் ஸெவன் பார் லெவன்” என்றான்.

அவன் அதோ... என்று சுட்டிக் காட்டிய பகுதியில் இருட்டு இருந்தது. நெருங்கினபோது ஒன்றிரண்டு வீடுகள் புலப்பட்டன.

“அய்யோ!” என்று கத்திப் பார்த்தான். சுற்று வட்டாரத்தில் ஒரு மரத்தின் இலைகளில் தவிர சலனமே இல்லை.

சிதம்பர பவனத்தில் உள்ளே விளக்கெரிவதை ஜன்னல் கட்டியம் கூறியது. டிங் டாங் என்றது அழைப்பு மணி.

திறந்தவள் வேலைக்காரிக்கான அம்சங்களுடன் இருந்தாள். “யாரு?” என்றாள் அவளுக்கே கேட்காமல்.

“மைதிலி இல்லை? நான் அவ சொந்தக்காரன். முறை மாமன். எங்கே?”

“இல்லையே... அய்யாவை ரயிலேத்தி விடப் போயிருக்காங்க. எந்த ஊரு நீங்க?”

“ஓரே ஊருதான் ரெண்டு பேரும். நகரு, உட்கார்ந்துக்கிறேன். இப்ப வந்துடுமில்லே மைதிலி? காப்பி இருக்குமா?”

“நீங்க வெளியிலே இருங்க. புல்வெளில நாற்காலிகள் போடறேன், உக்காருங்க. வந்துடுவாங்க. இல்லைன்னா காலைல வர்றீங்களா?”

“உனக்கு இவ்வளவு இடம் கொடுத்து வச்சிருக்குதா மைதிலி? வரட்டும்” என்று வெளியில் வாசல் படியிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவள் சற்றுத் தயங்கி விட்டு கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே போனாள். ஒரு பீடி பற்ற வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தான் மதியழகன்.

5

மறுநாள்.

காலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் புது நகரின் நாளைய கிரிக்கெட் வீரர்கள் டவுசர் மாட்டிக் கொண்டு குச்சிகளையும் மட்டைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு பிட்சுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

சீனியராக இருந்தவன் மட்டை பிடித்தான். மீடில் நேற்றைக்குத்தான் சேர்ந்தவனை லாங்-ஆனில் நிற்க வைத்தான். தனக்கு சாதகமாக நன்றாகத் தூக்கி அடிக்கத் தோதாக பந்துபோடும் சின்னப் பையனை பௌல் செய்ய அழைத்தான். ஏனைய பையன்கள் எந்த நேரத்திலும் வீட்டிலிருந்து டிபன் சாப்பிட அழைப்பு வரும் அபாயத்தில் அங்கங்கே நின்று கொண்டார்கள்.

முதல் பந்து அளவு குறைவாக வந்த பந்து. அதை மிட்-ஆன் திசையில் திருப்பிவிட முயன்ற பேட்ஸ்மேன் தன் காலால் ஸ்டம்பைத் தட்டி விட்டு விட்டான். ஆனால் மட்டையும், குச்சிகளும் அவன் பணம் போட்டு வாங்கியிருந்ததால், அவனுக்கு மட்டும் அது அவுட் இல்லை.

இரண்டாவது பந்து நல்ல உயரத்தில் வர, அதை சுழற்றி சிக்ஸர் உத்தேசித்து அடித்தபோது... பந்து நேராகச் சிதம்பர பவனத்தின் மாடி ஜன்னல் கண்ணாடிகளை சிலீர்-சிலுங் என்று உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தது. கட்டிலில் படுத்திருந்த மைதிலியின் மண்டையில் வந்து மோதியது.

ஆனால் மைதிலி விழிக்கவும் இல்லை. அவளுக்கு வலிக்கவும் இல்லை. அவள் உடம்பில் உயிரும் இல்லை.

“வாங்கடா, போய்ப் பந்து எடுத்துக்கிட்டு வரலாம்”

கோரஸாக ஓடினார்கள் வீட்டின் வாசலை நோக்கி. சில வினாடிகளில் கோரஸாகத் திரும்பினார்கள். பீதி நிறைந்த முகங்களுடன், தத்தம் அப்பாக்களிடம் ஓடி மூச்சிரைக்க பார்த்ததை விவரிக்க... அதில் ஓர் அப்பா போன் ரிசீவரைக் கையில் எடுத்தார்.

★

★

★

திருச்சி ஜங்ஷனில் மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரஸ் நின்றதும்... முதல் வகுப்புப் பெட்டி நிற்கும் இடத்திற்கு நேராக நின்று காத்திருந்த டிரைவர் வண்டியில் ஏறி, சிதம்பரத்திற்கு வணக்கம் சொல்லி விட்டு இரண்டு சூட்கேஸ்களையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

சிதம்பரம் டி.டி.ஈ.யைப் புன்னகைத்து விட்டு லுங்கியைச் சரியாகக் கட்டிக் கொண்டு கீழே இறங்கினார்.

வெளியே திருச்சி நிறுவனத்தின் காரில் ஏறிக் கொண்டார். கார் நேராக வயலூர் ரோட்டில் இருந்த அலுவலகக் கட்டிடத்தின் முன் நின்றது. உதவி மாணேஜர் குட்மார்னிங் சொன்னார். “இன்னைக்கு ட்ரெயின் அநியாயத்துக்கு லேட் போலிருக்கு?” என்றார்.

“ஆமாம்” என்று கூறிவிட்டு சிதம்பரம் தனது அறைக்கு வந்தார்.

“நான் குளிச்ச ரெடியாயிடறேன். நீ போய் டிபன் வாங்கிட்டு வா” என்று அயிட்டங்கள் சொல்லி டிரைவரை அனுப்பி விட்டு “வெய்ட் பண்ணுங்க” என்று உதவி மாணேஜரிடம் சொல்லி விட்டுக் குளித்தார்.

வேறு உடை மாற்றிக் கொண்டு ரெடியானபோது வெளி ஹாலில் இருந்த டெலிபோன் அடித்தது. உதவி மாணேஜர்

எடுத்துப் பேசிவிட்டு “சார், கால் உங்களுக்கு” என்றார்.

சிதம்பரம் வந்து வாங்கிக் கொண்டு, “ஹலோ, சிதம்பரம் ஹியர்...”

“சார், நான் இன்ஸ்பெக்டர் வெங்கட் பேசறேன் உங்க வீட்லேர்ந்து...”

“இன்ஸ்பெக்டரா?”

“ஆமாம். ஒரு மோசமான செய்தியை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. உங்க மனைவியை யாரோ கொலை செய்திட்டாங்க...”

“என்னது?” என்று மார்பைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“ஆமாம் சார். உடனே புறப்பட்டு வாங்க.”

ரிசீவர் பிடிப்பு நழுவியது. மயக்கம் வந்தது. தடுமாறி அப்படியே நாற்காலியில் பொத்தென்று அமர்ந்தார் சிதம்பரம்.

★

★

★

“உன் பேரென்னம்மா?”

“மீனாட்சிங்க...”

“எத்தனை வருஷமா இந்த வீட்ல வேலை பார்க்கறே?”

“நாலு வருஷமாங்க.”

“நேத்து அம்மாவை எத்தனை மணிக்குக் கடைசியாய்ப் பார்த்தே?”

“பதினோரு மணிக்குத்தான். அய்யாவை ரயிலேத்தி விட்டுட்டு அம்மா வந்தாங்க. என்னை வீட்டுக்குப் போய்ட்டுக் காலைல வா, போதும்னு சொன்னாங்க. நான் போய்ட்டேன்...”

“அவ்வளவு நேரத்துக்கப்புறம் ஏன் உன்னை

அனுப்பினாங்க? வீட்ல தனியா இருந்துடுவாங்களா?”

“அது வந்துங்கய்யா... வேணாம்ய்யா...”

“எதுவா இருந்தாலும் சொல்லணும். சொல்லு, என்ன சொல்ல வந்தே?”

“வந்து... மைதிலி அம்மா சரியில்லைங்க...”

“சரியில்லைன்னா... எப்படி?”

“அய்யா ஊர்ல இல்லைன்னா என்னைத் துணைக்குப் படுத்துக்கச் சொல்லிட்டுப் போவாரு. ஆனா அம்மா எனக்குப் பத்தும் இருபதும் கொடுத்து சினிமாவுக்குப் போ, வீட்டுக்குப் போன்னு அனுப்பிச்சிடுவாங்க. ஒரு தடவை சினிமாவுக்குப் போய்ட்டுத் திரும்பி வந்தப்போ நம்ம வீட்லேர்ந்து ஒரு ஆளு வேகமாக வெளில போனான். அவன் யாருன்னு பார்க்கறதுக்குள்ளே தெரு முனையில் நிப்பாட்டியிருந்த மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டான். யாரும்மா வந்ததுன்னு கேட்டேன். யாரும் வரலையேன்னுட்டாங்க. ராத்திரி பன்னெண்டு மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் அய்யா ஊர்ல இல்லாதப்போ வேற ஆம்பிளைக்கு இங்கே என்னய்யா வேலை? அதான் சரியில்லைன்னு சொன்னேன்...”

“இதை நீ அய்யா கிட்டே சொன்னியா?”

“இல்லைங்க.”

“ஏன் சொல்லலை?”

“அவங்களுக்குள்ள சச்சரவு வரும். பெரிய பிரச்சனையாவும். நமக்கு எதுக்குங்க பெரிய எடத்துப் பொல்லாப்பு?”

“அந்த ஆளு யாருன்னு நீ தெரிஞ்சுக்கவே இல்லையா அப்புறம்?”

“இல்லை...”

“சரி, நேத்து ராத்திரி அம்மாவும், அய்யாவும் புறப்பட்டுப் போனதுக்கப்புறம் யாராவது போன் செஞ்சாங்களா?”

“இல்லை...”

“யாராச்சும் நேர்ல வந்தாங்களா?”

“ஆமாங்கைய்யா. ஒல்லியார் வெடவெடன்னு தாடி வச்சிக்கிட்டு ஓர் ஆளு வந்தான். பெல் அடிச்சான். திறந்தேன். மைதிலியோட தாய்மாமன் நான். உள்ளே விடு. அவ வர்ற வரைக்கும் உக்காந்திருக்கேன்னு சொன்னான். எனக்கு அவன் பார்வையும் பேச்சுமே சந்தேகமா இருந்திச்சி. வெளில வேணும்னா நாற்காலி போடறேன்னேன். வேணாமன்னு படியிலேயே உட்கார்ந்து பீடி பத்த வச்சிக்கிட்டான். நான் கதவைச் சாத்திக்கிட்டு உள்ளே போய்ட்டேன். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு கதவைத் திறந்து பார்த்தா யாரையும் காணோம்...”

“அம்மா வந்ததும் சொன்னியா?”

“சொன்னேன். அவங்களுக்கு முறை மாமனே கிடையாதாம். யாராச்சும் திருட வந்திருப்பான்னு சொன்னாங்க.”

“அய்யா எப்படி?”

“தங்கம்ங்க. அவருக்குப் போய் அம்மா துரோகம் செஞ்சது தப்புங்க. அதுக்குத் தாங்க இந்த தண்டனை.”

“இந்த வீட்டுக்கு உரிமையோட யாரெல்லாம் அடிக்கடி வருவாங்க?”

“அய்யாவோட தம்பி குமாருன்னு... அவரு வருவாருங்க. அய்யாவோட ஆபீஸ்ல பி.ஏ.வா வேலை பார்க்கற தினகர் வருவாங்க. மத்தபடி நிறையப் பேர் வருவாங்க. இவங்க ரெண்டு பேரும்தான் அடிக்கடி வருவாங்க.”

இன்ஸ்பெக்டர் வெங்கட்டுக்கு அருகில் நின்ற ஏட்டு கிறுகிறுவென்று பால்பாயிண்ட் பேனாவால் எழுதிச் கொண்டிருக்க... போன் அடித்தது.

வெங்கட் எடுத்து, “குட்மார்னிங் சார். ஆமாம் சார். என்ன சார்? பேசிட்டேன். உடனே புறப்பட்டு வரச் சொல்லிட்டேன். அந்தம்மா நடத்தை அவ்வளவு சரியா இருக்கிற மாதிரித் தெரியலை. வேற எவனோ ஒருத்தன் தாய்மாமான்னு பொய் சொல்லி வந்துட்டுப் போயிருக்கான். சரி சார், துப்புரவா விசாரிச்சுடறேன் சார். திருச்சிக்கு எஸ்.டி.டி. போட்டு நானே பேசினேன் சார். சரி சார். ஒக்கே சார். நான் வெரிஃபை செஞ்சுக்கறேன் சார். ஒக்கே சார், பார்க்கிறேன் சார்...” என்று வைத்து விட்டு பெருமூச்சு விட்டார்.

விசாரணையைத் தொடர்ந்தார். ஆம்புலன்ஸ் வந்ததும் உடன் இரண்டு கான்ஸ்டபிள்களோடு அரசாங்க மருத்துவமனைக்கு பிரேதப் பரிசோதனைக்கு மைதிலியை அனுப்பி வைத்தபோது... அவள் முகத்தைச் சில வினாடிகள் பார்த்தார். அழகுக்கு மறுபெயர் ஆபத்தா? மைதிலியின் அறையை புரட்டிப் போட்டார். எந்தத் தடயமும் இல்லை.

பக்கத்துப் பக்கத்துப் பக்கத்துப் பக்கத்து வீடுகளில் முப்பத்தி எட்டு பேரை விசாரித்தபோது அந்த முப்பத்தி எட்டாவது நபர் சொன்னான்:

“நேத்து ராத்திரி நான் பைக்குல புதுநகர் திரும்பிக்கிட்டிருந்தேன் செகண்ட் ஷோ போயிட்டு. ஒரு மணி இருக்கும். மெயின் ரோட்லேர்ந்து பிரிஞ்சி, புதுநகர் வர்ற பாதையில் எதிர்க்க ஒருத்தர் தன் பைக் ஸ்டார்ட் ஆகாம உதைச்சி உதைச்சிப் பார்த்துக்கிட்டிருந்தார். நான் ஸ்லோ பண்ணிப் பார்த்தப்போ அவரு சிதம்பரம் சாரோட பி.ஏ. தினகர்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். என்ன சார், உதவட்டுமான்னு கேட்டேன். இல்லை, நான் பார்த்துக்கறேன்னு தள்ளிக்கிட்டே போய்ட்டார்...”

அதேபோல ஒல்லியான, தாடி வைத்த ஆசாமியைப் பார்த்தீர்களா என்று விசாரித்தபோது பெட்டிக்கடைக்காரன் சொன்னான்:

“நான்தான் வழி சொல்லி அனுப்பிச்சேன். அப்பதான் பஸ் ஸ்டாப்ல இறங்கி நேரா என்கிட்டே வந்தான். ஊருக்குப்

புதுசான்னேன். ஆமாம்ன்னான்...”

வந்தவன் எந்த பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினான் என்று கேட்க, பெட்டிக் கடைக்காரன் உடனே ரூட் நம்பர் சொன்னதோடு, “அந்தக் கண்டக்டர் நம்ம வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீடுதான். இன்னைக்கு டீட்டி இல்லை. வீட்லதான் இருப்பார்” என்றான்.

உடனே கண்டக்டர் விசாரிக்கப்பட....

“பிராட்வேல ஏறினான். புதுநகருக்கு எங்கே இறங்கணும்னு கேட்டுக் கேட்டுத் துளைச்சு எடுத்துட்டான்.”

உடனே நான்கு போலீஸ்காரர்கள் இதற்கென அனுப்பப்பட்டார்கள்.

“பிராட்வே சுத்தி ஒரு சின்ன, பெரிய லாட்ஜை விடாதீங்க. ஒல்லியா தாடி வச்சுக்கிட்டு சந்தேகப்படற மாதிரி இருக்கிறவனை எல்லாம் நிறுத்தி வைங்க. வேலைக்காரி மீனாட்சியை அழைச்சிக்கிட்டுப் போய் அடையாளம் காட்சி சொல்லலாம்...”

அவர்களை அனுப்பி விட்டு வெங்கட், தினகர் வீட்டிற்கு விலாசம் விசாரித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தபோது அவன் அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த பைக்கைக் காட்டி, “இந்த பைக்தான் ராத்திரி ரிப்பேராய்டுச்சா தினகர்? பாவம், எவ்வளவு தூரம் தள்ளிக்கிட்டு வந்தீங்க?”

அதிர்ந்து போய்ப் பார்த்தான். பின்பு சமாளிப்பாக, “ஆமாம் சார். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? என்ன விஷயமா வந்திருக்கீங்க சார்?”

“ரிப்பேர் பார்த்துக் கொடுத்துட்டுப் போகலாம்னு தான் வந்தேன் சார். எந்த எடத்தில வண்டி ரிப்பேர் ஆச்சு?”

“மவுண்ட் ரோட்ல...”

“அப்படியா? திருவான்மியூர் புதநகர்ல மவுண்ட் ரோடு

இருக்குதுன்னு இன்னிக்குத்தானே கேள்விப்படறேன். சொல்லுங்க சார், மைதிலியை எதுக்காகக் கொலை செஞ்சீங்க?”

“சார், என்ன சொல்றீங்க? கொலையா? மைதிலியையா? நிஜமாத்தான் சொல்றீங்களா?”

“நீங்க ஒருவேளை ஜெயில்லேர்ந்து திரும்பி வந்தா பாக்யராஜ் கிட்ட சிபாரிசு செய்றேன் நடிக்க சந்தர்ப்பம் கொடுக்கச் சொல்லி. இப்போ... ஸ்டேஷனுக்குப் போய் விலாவரியாப் பேசலாமா?”

“சார், கொலையா? சத்தியமா எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலை. மைதிலிக்கு என்ன ஆச்சு?”

“பெரிசா ஒண்ணும் இல்லை. செத்துப் போயாச்சு. இப்போ ஆஸ்பத்திரியில அறுத்துக்கிட்டிருக்காங்க. வாய்யா... அப்புறம் கழுத்துல கை போட வேண்டியிருக்கும். பக்கத்து வீட்லேர்ந்தெல்லாம் இப்பவே பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க பாரு...”

“அய்யோ, எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது சார்” என்றவனைக் கையைப் பிடித்து இழுத்து ஜீப்பில் ஏற்றினார் வெங்கட்.

போகும் வழியில் சொன்னார். “அங்கே உன் கைரேகைகள் எல்லாம் சேகரிச்சாச்சு. உன்னை வழில பார்த்த சாட்சி இருக்கு. உனக்கும் மைதிலிக்கும் கள்ளத் தொடர்பு இருந்ததுக்கு மைதிலி ரும்ல சில ஆதாரங்கள் எல்லாம் கூட எடுத்துட்டோம். இதுக்கும் மேல நீ பிடிவாதம் பிடிக்கிறது நல்லதில்லை. ஸ்டேஷனுக்குப் போனதும் எல்லாத்தையும் ஒத்துக்கிட்டு வாக்குமூலம் கொடுத்துடு. என்ன?”

“சார், எனக்கும் மைதிலிக்கும் தொடர்பு இருந்தது உண்மை. நேத்து நான் போயிருந்ததும் உண்மை. நான் கொலையெல்லாம் செய்யலை சார். ஒரு மணி வரைக்கும் அங்கே இருந்துட்டுப் புறப்பட்டு வந்துட்டேன் சார்...”

“வெரிசுட்.. பாதி ஒத்துக்கிட்டே. மீதியை ஒத்துக்க

வெச்சிடலாம்...” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் வெங்கட்.

6

ஜீப்பை நிறுத்தி விட்டு இறங்கி டெபுடி கமிஷனரின் அலுவலகக் கட்டிடத்திற்குள் வந்தார் இன்ஸ்பெக்டர் வெங்கட். இருபது நிமிடம் காத்திருந்து அவர் அறைக்குள் வந்து நின்று மரியாதை சல்யூட் அடித்தார்.

“மைதிலி- என்னங்க ஆச்சு? எனி இம்ப்ரூவ்மெண்ட்?”

“ரெண்டு நாளா இதே கேஸ்தான் சார் ஈடுபட்டிருக்கேன். நேத்து காலைல பிராட்வேல ஒரு லாட்ஜில மதியழகன்னு ஒருத்தனைச் சந்தேகப்பட்டு ஸ்டேஷனுக்கு அழைச்சிட்டு வந்தோம். வேலைக்காரியை கூப்பிட்டுக் காட்டினதிலே முறை மாமன்னு அதிகாமாச் சொல்லிக்கிட்டு வந்தவன் இவன்தான்னு சொல்றா. அவன் குட்கேசைச் சோதனை போட்டதிலே ஒரு லவ் லெட்டர், ஒரு கத்தி, சிதம்பரத்தோட அட்ரஸ் எழுதின சீட்டெல்லாம் கிடைச்சது. ரெண்டு தாங்கு தாங்கினதும் சொல்றான்- மூணு வருஷம் முன்னாடி மைதிலி இவனைக் காதலிச்சாளாம். அப்புறம் ஏமாத்திட்டு சிதம்பரத்தைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாளாம். இப்பதான் இவ அட்ரஸ் கிடைச்சதாம். தீர்த்துடணும்னு வெறில தான் வந்தானாம். மைதிலி இல்லைன்னதும் வீட்ல வேலைக்காரி இருக்கிறதைப் பார்த்ததும் இந்தச் சந்தர்ப்பம் சரியில்லை, நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம்னு புறப்பட்டுப் போய்ட்டானாம். விட்டு விட்டு மூணு தடவை விசாரிச்சிட்டேன். இதையேதான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்றான்...”

“தினகர் என்ன சொல்றான்?”

“அவனும் முக்கால்வாசி ஒத்துக்கறான். தொடர்பு உண்டு, வீட்டுக்கு வந்தேன். சந்தோஷமா இருந்தோம். புறப்பட்டு வந்துட்டேன்னு சாதிக்கிறான். அழுவறான் குழந்தை மாதிரி...”

“மிஸ்டர் வெங்கட்! மைதிலியோட நடத்தையில் சந்தேகப்பட்டு அவ புருஷன் சிதம்பரமே ஏதாச்சும் திட்டம் போட்டிருக்கலாமா?”

“தொண்ணூத்தி ஒன்பது புள்ளி தொண்ணூத்தி ஒன்பது சதவிகிதம் வாய்ப்பு இல்லை சார். அவர் தம்பி வழி அனுப்பியிருக்கார். டிக்கெட் நம்பரை திருச்சி போலீசுக்குச் சொல்லி விசாரிக்கச் சொன்னேன். திருச்சில கலெக்ட் ஆகியிருக்கு. திருச்சில அவர் ஆபீஸ் டிரைவர் வண்டி எடுத்துட்டு வந்து ரிசீவ் பண்ணியிருக்கார். ஆபீஸ்ல உதவி மாணேஜர் வரவேற்றிருக்கார். இதுக்கும் மேலே நானே போன்ல பேசினேன். நேத்து வாயு தூதல சாயங்காலம் வந்தார். ஒன்னு ஒரே அழுகை; சமாதானப்படுத்தி பேச ரொம்ப நேரமாச்சு. தினகருக்கும் மைதிலிக்கும் இருந்ததைப் பத்திச் சொல்றப்போ ஆச்சரியப்பட்டுப் போயிட்டார். என் மைதிலியா அப்படிச் செஞ்சான்னு புலம்ப ஆரம்பிச்சிட்டார்...”

“வெல், வேற யாரை இதிலே சந்தேகப்படறீங்க?”

“மதியழகன் சொல்றது உண்மையாப் படுது. மதியழகன் கைரேகை வீட்டுக்கு உள்ளே எங்கேயும் கிடைக்கலை. தினகர்தான் செஞ்சிருக்கணும்ங்கிறது என் சந்தேகம். மைதிலியைத் தன்னோட நிரந்தரமா வந்துடச் சொல்லி வற்புறுத்தியிருக்கலாம். அவ மறுத்திருக்கலாம். ஆத்திரமாகி செயல்பட்டிருக்கலாம். ஆரம்பத்திலேந்தே ஆரம்பிக்கணும்...”

“செயங்க. புதுக்கோணத்தில கேசைப் பார்த்திங்கன்னா டளிச்சுன்னு ஏதாச்சும் உதிக்கும். சிதம்பரத்தின் தம்பி குமாரன்னு சொன்னீங்களே... அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து போற நபர் இல்லையா அவர்? அண்ணி அழகானவ, அண்ணனோ ஊர்ல இல்லை. அவங்களுக்குள்ளே ஏதாச்சும் கசமுசா இருக்கலாமான்னு பாருங்க...”

“நானும் அதை யோசிச்சேன் சார். சம்பவம் நடந்தப்போ குமாரை எங்கே இருந்திங்கன்னு கேட்டதுக்கு அண்ணனை அனுப்பிட்டு செகண்ட் ஷோ போனதாச் சொன்னாரு.

டிக்கெட் பாதி வச்சிருக்கீங்களான்னதுக்கு கிழிச்சுப் போட்டாச்சின்னாரு. அவரையும் தீவிரமா விசாரிக்கணும்...”

“செயங்க. ரெண்டு நாள்ல ஒரு முடிவுக்கு வந்து சார்ஜ் ஷீட் போட்டு கேஸ் ஃபைல் பண்ணப் பாருங்க...”

“எஸ் சார். வர்றேன் சார்...”

வெங்கட் புறப்பட்டு நேராகத் தன் வீட்டிற்கு வந்தார். திருச்சியிலிருந்து வந்திருந்த தனது மாமனாரை வரவேற்று விட்டுக் களைப்பாக அமர்ந்து காப்பி கொண்டு வரச் சொன்னார்.

“ஊர்ல எல்லாரும் செளக்யம் தானே மாபா?”

“செளக்யம்தான்...”

“நைட் டீட்டி எனக்கு நேத்து. எப்ப வந்திங்க?”

“காலை ராக்ஃபோர்ட்லதான் வந்தேன். இன்னைக்கு முக்கா மணி நேரம் லேட்டு. நம்ம ரயில்வேஸ் இருக்கு பாருங்க, அநியாயம் பண்ணுது. நேத்துக் காலைல மூணு மணி நேரம் லேட்டா வந்துச்சு ராக்ஃபோர்ட். என்னடான்னா செங்கல்பட்டுக்குப் பக்கத்திலே ரயில்வே லைன்ல ஒரு சரக்கு போகி கவுந்துடிச்சாம். செங்கல்பட்டிலேயே மூணு மணி நேரம் போட்டுட்டாங்களாம். இதுவே ஃபாரினா இருந்தா...”

“என்னைக்கு மூணு மணி நேரம் லேட்டுன்னு சொன்னீங்க மாபா?”

“முந்தா நாளா ராத்திரி இங்கே புறப்பட்டு நேத்து காலைல வரவேண்டிய ரயிலைத்தான் மாப்பிள்ளை சொல்றேன்...”

வெங்கட்டுக்கு ஒரு புதிய கோணம் உடனே பளிச் எடுத்தது. உடனே டெலிபோனைக் கையில் எடுத்தார்.

★

★

★

“சூட் ஈவினிங் சார்” என்றார் வெங்கட்.

மாலை போடப்பட்டிருந்த மைதிலியின் படத்திற்கு அருகில் சோகமாக உட்கார்ந்திருந்த சிதம்பரம் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

அவர் எதிரில் போய் நின்ற வெங்கட், “சார், உங்க மனைவியை நீங்க கொலை செஞ்ச குற்றத்துக்காக உங்களைக் கைது செய்ய வந்திருக்கேன். இதோ வாரண்ட...”

அதிர்ந்து போன சிதம்பரம், “என்ன சொல்றீங்க? நானா?”

“யெஸ், நீங்க போன ரயில் செங்கல்பட்டிலு மூணு மணி நேரம் போட்டுட்டாங்க. லைன்ல கவிழ்ந்த வேற ஒரு போகியை ரிமூவ் செஞ்ச புறப்பட மூணு மணி நேரம் ஆகமனு தெரிஞ்சுக்கிட்ட நீங்க டி.டி.ஈ. கிட்ட தூக்கம் வரலை, இப்படியே உலாத்தறென்னு சொல்லிட்டு ஸ்டேஷனை விட்டு வெளில வந்து ஒரு டாக்ஸி பிடிச்சுக்கிட்டீங்க. நம்பர் டி.எல்.ஓ. 7474. டிரைவர் பெயர் வினாயகம். மெட்ராஸ் போயிட்டு உடனே இங்கே திரும்பணும்னு நீங்க பேசிய தொகை ஐந்நாறு ரூபா. திருவான்மியூர் முக்கிய சாலையிலேர்ந்து புதுநகர் பிரியற பாதையில் வண்டியை நிறுத்திட்டு நடந்து வந்து உங்க மனைவியைக் கொலை செஞ்சிட்டித் திரும்பி டாக்ஸில செங்கல்பட்டு வந்து ரயில்ல ஏறிட்டீங்க. இதைப் பூரா விசாரிச்சுட்டேன். என்னால நிரூபிக்க முடியும். நீங்க உண்மையை ஒத்துக்கறதுதான் நல்லது.”

சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தார் சிதம்பரம்.

“ஆமாம் சார். நான்தான் செஞ்சேன் நீங்க சொன்னபடி தான் செஞ்சேன். திருச்சி கிளை சம்பந்தப்பட்ட ஆஃபீஸ் பேப்பர்ஸ் சிலதை தினகர் கிட்டே கேட்டிருந்தேன். அதைக் குறிச்சு தினகர் ரெண்டு காகிதங்களா என்கிட்டே கொடுத்தான். ரயில்லே போறப்போ அதையெல்லாம் பார்த்தேன். அந்த சீட்டுகள் நடுவில ஒரு துண்டுச் சீட்டு இருந்திச்சி. அதிலே மைதிலி, தினகருக்குச் செய்தி எழுதியிருந்தா -என் புருஷன் இன்னைக்கு ஊருக்குப் போறான். ராத்திரி வா-ன்னு. நான் அப்படியே துடிச்சுப்

போய்ட்டேன். ஆத்திரம் ஆத்திரமா வந்திச்சு. எனக்கு என்ன செய்யறதுன்னே புரியலை. அந்தச் சமயம்தான் வண்டியைச் செங்கல்பட்டில நிறுத்திட்டாங்க. மூனு மணி நேரமாகும்னு சொன்னதும் எனக்கு அந்த குறுக்கு யோசனை வந்திச்சி. நான் என்ன குறை சார் வச்சேன் அவளுக்கு? எனக்குத் துரோகம் செய்யலாமா? எந்தப் புருஷனாலதான் தன் மனைவி துரோகம் செய்வதைப் பொறுத்துக்க முடியும்?"

"அதெல்லாம் சரிதான். நீங்க செஞ்சது சட்டப்படி குற்றம். தர்மப்படி நியாயம்னு கதைகள்ல வர்ற மாதிரி டயலாக் பேசிட்டு உங்களை விட்டுட முடியாது சார்! என் கடமையைச் செய்யலைன்னா வேலை போயிடும். வர்றீங்களா, போகலாம்" என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் வெங்கட்.

(முற்றும்)

மிஸ் வந்தனாவின் வாக்குமூலம்

மிஸ் வந்தனாவின்
வாக்குமூலம்

(எட்டாவது நாவல்)

பொன்னை மரம் தந்திரம் தந்திரம் கர்த்திசை எனக்கு என்ன செய்யுது? இதை முய்யவை. அந்தச் சம்பந்தமான் வினாயகன் செயல்பட்டான் நிறுத்திட்டான். முத்து மணி நேரமாகும்னு சொன்னதும் எனக்கு அந்த குழக்கு போனது ஒத்திசை. நான் என்னுடைய சாரி வச்சேன் அவளுக்கு? எனக்குத் துரோகம் செய்யலாமா? எந்தப் புருஷனாகத்தான் தன் மனைவி துரோகம் செய்வதைப் பொறுத்துக் முடியும்?

“அதெல்லாம் சரிதான். நீங்க சொன்னது சட்டப்படி குற்றம். தரப்படாத திருப்பாய்வு கதைகளில் வந்த மனதிரி உயராகப் பேசிட்டு உங்களை விட்டு முடியாது சாரி என் னை மனைவி”

நானொருவரும் இல்லை
வசமுஞ்சாமி
(மொழி மொழி)

மிஸ் வந்தனாவின் வாக்குமூலம்

“வந்தனா” என்றான்.

வார்த்தையில் ஒரு முட்டை குஞ்சு பொறிப்பதற்குத் தேவையான உஷ்ணம் இருந்தது.

“என்ன ராம்?” என்று ஜலதரங்கம்.

உப்பு போட்ட காற்று அவள் கூந்தலில் சிக்கெடுத்தது. அவள் மடியில் படுத்திருந்த அவன் மார்பு ரோமங்களில் அதே காரியத்தை அவள் விரல்கள் செய்து கொண்டிருந்தன. சுற்றிலும் திரை பிடித்தது இருட்டு.

“எனக்குக் கவலையா இருக்கு வந்தனா.”

“எதுக்கு?”

“எங்கப்பா சம்மதிக்க மாட்டாரோன்னு...”

“நீங்களா ஏன் யூகிக்கிறீங்க?”

“அப்பா குணம் உனக்குத் தெரியுமே. காதல் பிடிக்காது. அவருக்கு அந்தஸ்து முக்கியம்.”

“ஓகே, ராம். இப்போ நான்தான் உங்கப்பா. நம்ம விஷயத்தை ஆரம்பிச்சச் சொல்லுங்க, பார்க்கலாம்...”

“அப்பா!”

“என்னடா? கோவிச்சுக்காதீங்க, நடிப்புக்குத்தானே?”

“வந்துப்பா... நான்... ஒரு பொண்ணை நேசிக்கிறேன்...”

“என்னது?”

நின்றது. விழிகளின் பரப்பளவு அதிகமானது. உடனடியாக வியர்த்தாள். “ராம்! அங்கே உள்ள வர்றது சுந்தர்! அவன் பார்க்கிறதுக்கு முன்னாடி...”

அதற்குள் ராம் திரும்பிப் பார்க்க, அவள் குறிப்பிட்ட அந்த சுந்தர் இவர்களைப் பார்த்து விட்டான். விரைவாக நடந்து அருகில் வந்தான்.

“வந்தனா! யார் இது?” என்றான் சத்தமாய், கொஞ்சமும் நாகரிகமில்லாமல். பக்கத்து மேஜைகள் திரும்பிப் பார்த்தன.

“மாமா... வந்து... முதல்ல உக்காருங்க. சொல்றேன்” படபடத்தாள் வந்தனா.

“நீ முதல்ல சொல்லு, யார் இவன்? ஒண்ணா சாப்பிட வர்ற அளவுக்கு என்ன உரிமை?”

“மாமா! இவர் எனக்குத் தெரிஞ்சவர். அவ்வளவுதான்.”

“எந்திரி முதல்ல...”

வந்தனா மற்றவர்கள் பார்ப்பதை கவனித்துக் குறுகினாள்.

“ப்ளீஸ் மாமா, உக்காருங்க. நிதானமாப் பேசுங்க...”

“வாடி என்னோட...”

அவளின் புஜத்தில் வலிமையாய்ப் பிடித்து எழுப்பினான். அவனிடம் திரும்பினான். “என்னடா முறைக்கிறே? ஒவ்வொரு பல்லையும் தனித்தனியா கழட்டி எடுத்துடுவேன். லவ்வு, கிவ்வுன்னு ஏதாச்சும் மனசில இருந்தா உடனே அழிச்சிடு. இன்னொரு தடவை அவளோட உன்னைப் பார்த்தேன்னா... என்ன நடக்கும்னு எனக்கே தெரியாது. வாடி...”

வந்தனாவை அவன் தரதரவென்று பிடித்து இழுத்துச் செல்ல, ராம் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீள்வதற்குள் அவர்கள் இருவரும் ஓர் ஆட்டோவில் ஏறிச் சென்று விட்டார்கள்.

வந்தனா அவசரமாக அந்தப் பொதுத் தொலைபேசியை அடைந்தாள். கைப்பையில் இருந்து நாணயங்களை எடுத்துக் கொண்டு, எண்கள் சுழற்றி, “ஹலோ, ராம் இருக்காரா?”

“ராம்தான் பேசறேன் வந்தனா! உன் கிட்டேர்ந்து போன் வரும், வரும்னு காத்திருந்தேன். நேத்து அப்புறம் என்ன ஆச்சி? வீட்ட பெரிய ரகனையாய்டுச்சா?”

“எல்லாம் நேர்ல பேசலாம் ராம். உடனே நாம் சந்திக்கணும்.”

“எங்கேர்ந்து பேசறே?”

“கலைவாணர் அரங்கத்திற்குப் பக்கத்திலேர்ந்து...”

“அரங்கம் வாசல்ல நில்லு. இதோ உடனே புறப்பட்டு வர்றேன்...”

பதினைந்து நிமிடத்தில் பைக்கில் வந்து சேர்ந்தான் ராம்.

வந்தனா ஏறிக் கொள்ள, ராஜாஜி ஹால் அருகே ஒரு மர நிழலில் வண்டியை நிறுத்தினான் ராம்.

கீழே அமர்ந்ததும் சற்று நேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வந்தனா திடீரென்று கண்களில் நீர் முட்ட, “நாம் ஏன் சந்திச்சித் தொலைச்சோம் ராம்?” என்று உடைந்து மெலிதாக அழத் தொடங்கினாள்.

“ஸ்! என்ன இது! நேத்து எனக்கு தைரியம் சொன்னே... இப்ப நீ அழறே, என்ன நடந்துச்சி?”

“நாங்க குடியிருக்கிற காலனி முழுக்கக் கேக்கற மாதிரி கத்திட்டுப் போனான் சுந்தர். வாய்க்கு வந்தபடி உங்களைத் திட்டினான். வர்ற முகூர்த்தத்தில் கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ங்கன்னு அப்பா, அம்மா கிட்டே உத்தரவு மாதிரி சொல்லிட்டுப் போனான்.”

“வந்தனா! நேத்து திடீர்னு உன் மாமா வந்து உன்னை இழுத்துக்கிட்டுப் போனப்போ எனக்கு என்ன செய்யறதுன்னே தெரியலை. வேற மூணாவது மனுஷன்னா எதிர்ப்புக் காட்டியிருக்கலாம். உன் சொந்த மாமா! அதுவம் முரட்டுத்தனமா நாகரிகமில்லாம நடந்துகிட்டப்போ நான் திகைச்சப் போய் நின்னுட்டேன். ஆனா ராத்திரி பூரா யோசித்தேன், ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேன்...”

“என்ன ராம்?”

“காலங்காலமா எல்லாக் காதலர்களும் செய்யறதுதான். எங்கப்பா கிட்டே சம்மதம் வாங்கறதும் சிரமம். உன் மாமனைச் சமாளிக்கிறதும் சிரமம். அதனால ரெண்டு பேரும் இந்த ஊரை விட்டுப் போய்டலாம்.”

“அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்க வேணாம் ராம்.”

“வேற என்ன முடிவு? சுமுகமா நாம கல்யாணம் நடக்க வாய்ப்பிருக்கா?”

“சிரமம்தான்...”

“அதனாலதான் சொல்றேன்.”

வந்தனா மௌனமாக இருந்தாள்.

“வந்தனா!”

“ம்?”

“நீ என்னை மனப்பூர்வமாக விரும்புறேதானே?”

“இதென்ன கேள்வி?”

“முழுமையா நம்புறேதானே?”

“மறுபடி எரிச்சலூட்டாதீங்க...”

“அப்படின்னா என்னோடு வா. சுதந்திரமா வாழலாம்...”

“ராம்! எல்லோரும் செய்ற தப்பை நாமும் செய்ய

வேண்டாமே...”

“ஓடிப் போறது தப்புங்கறியா?”

“ஓர் அடிப்படை இல்லாம ஓடிப் போறது தப்புதான்...”

“நான் உன்னைக் காப்பாத்துவேன்னு நம்பிக்கை இல்லையா?”

“நம்பிக்கை இருக்கு ராம். ஆனா எப்படி? உணர்ச்சிபூர்வமா ஒரு முடிவு எடுத்துடறது சுலபம். யதார்த்த வாழ்க்கை கொஞ்சம் கொடுமமானது ராம். ஓரளவு திடமான நம்பிக்கைகள் இல்லாம புறப்படறது சரியில்லை. இந்த ஊரை விட்டுப் போலாமனு சொல்றீங்க. சரி, போகலாம். எங்கே போறது? அதாவது தீர்மானிச்சிருக்கீங்களா?”

“கோயம்புத்தூர்ல என் ஃபிரண்டு ஒருத்தன் இருக்கான். அவனுக்கு என் மேலே ரொம்பப் பிரியம். நாம கோயம்புத்தூர் போய் ஒரு லாட்ஜில தங்கிக்கலாம். வீடு பார்த்துத் தருவான் அவன்.”

“வீடு பார்த்தாச்சு. வருமானத்துக்கு?”

“ஏதாச்சும் சின்னதா தொழில் செய்றேன் நான்.”

“தொழில் செய்யப் பணம் வேணும் ராம்”

“பெரிசா கண்டுபிடிச்சிட்டியாக்கும் அதை! வீட்டை விட்டுக் கிளம்பறப்போ வெறும் கையோட கிளம்ப மாட்டேன் வந்தனா! ஓர் அம்பதாயிரமோ, அறுபதாயிரமோ எடுத்துட்டு வருவேன்.”

“நம்மைத் தேடி ஆட்கள் வர மாட்டாங்களா?”

“வரட்டுமே! போன மறுநாளே கோயில்லே வச்சி தாலி கட்டிடறேன் உனக்கு. அப்புறம் யார் வந்து என்ன செய்ய முடியும்?”

“இவ்வளவு தெரியம் எங்கேர்ந்து வந்துச்சி உங்களுக்கு?”

“கிண்டல் வேணாம். என்ன சொல்றே வந்தனா?”

“பயமா இருக்குங்க...”

“அப்புறம் என்ன பயம்?”

“இடைஞ்சல் இல்லாம எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கணும்.”

“நடக்கும். இன்னைக்கு ராத்திரியே நாம புறப்படறோம். ராத்திரி ஒன்பது மணிக்கு நீ திருவள்ளுவர் பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்துடு. நான் டிக்கெட் வாங்கி வச்சிக்கிட்டு உனக்காக காத்துக்கிட்டிருப்பேன்.”

வந்தனா பதில் சொல்லாமல் யோசித்தாள்.

“அப்புறமும் என்ன யோசனை?”

தயக்கம் நீங்கி சற்று உறுதியாகவே “சரி” என்றாள்.

3

இரவு 9 மணி.

திருவள்ளுவர் நெடுந்தாரப் பயணத்திற்காக வயிறு நிறைய மசல் சாப்பிட்டு விட்டு நின்றது. சிலர் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தயாராக இருந்தார்கள்.

வந்தனா வயலட் நிறத்தில் சேலை கட்டியிருந்தாள். போர்த்தியிருந்தாள். கண்கள் வாசலில் அலைபாயக் காத்திருந்தாள். கையில் ஒரு சூட்கேஸ்.

ஒவ்வோர் ஆட்டோ வந்து நின்றபோதும் ராமை எதிர்பார்த்தாள். வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டாள். சொன்னபடி வந்து விடுவானா?

மேலும் ஐந்து நரக நிமிடங்கள் நகர்ந்த பிறகு, டாக்ஸியில் வந்து இறங்கின ராமைப் பார்த்து முகம் மலர்ந்தாள். பெரிய சூட்கேசுடன் உள்ளே வந்தவனை எதிர்கொண்டு சந்தித்தாள்.

“பஸ் புறப்படப் போகுது ராம்...”

அவசரமாக ஏறி, தங்கள் சீட்களில் அமர்ந்தார்கள். பஸ் புறப்பட்டது.

“நேரமாக ஆக எனக்கு ரொம்ப பதற்றமாய்டுச்சி ராம்.”

“ஸாரி வந்தனா! உனக்கு முன்னாடியே வந்துடனும்னு தான் நினைச்சேன். அப்பா கணல் படாம புறப்பட நேரமாய்டுச்சி. உங்க வீட்ல புறப்படறப்போ எதுவும் பிரச்சனை இல்லையே?”

“அப்பாவும் அம்மாவும் முதல் காட்சி சினிமாவுக்குப் போயிருக்காங்க. நான் வீட்டைப் பூட்டி சாவியை எதிர் வீட்ல கொடுத்துட்டு வந்துட்டேன்.”

“தகவல் எதுவும் சொல்லலையா?”

“வீட்ல லெட்டர் எழுதி வச்சிருக்கேன்.”

“என்னது?”

“என்னைத் தேட வேண்டாம், என் வருங்காலக் கணவருடன் புதிய வாழ்க்கை நோக்கிப் போகிறேன்னு ரெண்டு வரி. நீங்க?”

“நான் லெட்டர் எல்லாம் எழுதி வைக்கலை. சும்மா புறப்பட்டு வந்துட்டேன். எல்லாம் நாம நினைக்கிறபடி செட்டில் ஆனதும் தபால் போட்டுக்கலாம். உங்க வீட்ல போலீஸ் கிட்டே போவாங்களா?”

“அம்மாவுக்கு லேசுபாசா நம்ம காதல் தெரியும். அவங்களுக்கும் என்னை சுந்தருக்கு கட்டித்தரச் சம்மதமில்லை. அதனால் போலீசுக்குப் போக மாட்டாங்கன்னு நினைக்கிறேன்...”

“போனாதான் என்ன? நாம எங்கே இருக்கோம்னு எப்படிக்க கண்டுபிடிக்க முடியும்? கோவை போறதை நீ யார் கிட்டேயும் சொல்லலையே?”

“ம்கூம், அப்படியேத் தெரிஞ்சு வரட்டுமே! நான் மேஜரான பொண்ணு. என் இஷ்டத்துக்குக் கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கற உரிமை இருக்கு. யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது ராம்.”

வந்தனா ஆதரவு நாடி அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவள் கையை இதமாக அழுத்தி, “நம்ம திட்டப்படி எல்லாம் நடக்கும் வந்தனா! என் ஃபிரண்டு சபாபதிக்கு போன் பண்ணிச் சொல்லிட்டேன். நம்மை பஸ் ஸ்டாண்டில் வரவேற்பான்.”

“இன்னும் நாம சுதந்திரமா புறப்பட்டுட்டோம்ங்கிறதை என்னால நம்பவே முடியலை ராம். படபடப்பாத்தான் இருக்கு...”

“எவ்வளவு தூரம் படபடப்பா இருக்குன்னு பார்க்கவா?”

நகர்த்தின அவன் கையைத் தடுத்து நிறுத்தி, “லைட் எரியுது பஸ்ல. ஜாக்கிரதை.” என்றாள் கிசுகிசுத்த குரலில்.

4

கோவை திருவள்ளுவர் பஸ் நிலையத்தில் அவர்கள் இறங்கினபோது காலை ஆறரை மணி. வானம் வெளிச்சமேறிக் கொண்டிருக்க... பூமி குடேறிக் கொண்டிருந்தது. பேப்பருடன் சைக்கிள்- பால் வண்டி- கோலம் போடல் - பறவை ஒலி என்கிற வழக்கமான வர்ணனைகளுடன் கூடிய அந்தக் காலையில்...

“வெல்கம்” என்றான் சபாபதி.

தலையை வழித்துச் சீவியிருந்தான். யானை மிதித்தாலும் பிழைத்துக் கொள்வான் போல உடம்பு. சட்டை பாக்கெட்டில் சிகரெட் பெட்டி.

“வந்தனா! இவன்தான் சபாபதி” என்றான் ராம்.

சபாபதி இரண்டு பேரின் பெட்டிகளையும் வலுக்கட்டாயமாக வாங்கிக் கொண்டு பேசி வைத்திருந்த டாக்ஸியில் வைத்தான்.

ஆர்.எஸ்.புரத்தில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த ‘நந்தாலயா’ என்னும் ஹோட்டலில் போட்டிருந்த அறைக்கு வந்ததும், அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டு போனில் டிபன் ஆர்டர் செய்தான்.

“வந்தனா! முதல்ல நீ குளிச்சுட்டு வந்துடு.” என்றான் ராம். வந்தனா தன் பெட்டியைத் திறந்து துணிகள் எடுக்க...

“சிஸ்டர் குளிக்கட்டும். நாம வராந்தாலே பேசிக்கிட்டிருப்போம்” என்றான் சபாபதி.

இருவரும் அறைக்கு வெளியே வராந்தா கோடியில் இருந்த பால்கனியில் நின்று சீமே போக்குவரத்தைப் பார்த்தபடி சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்கள்.

“சொன்னபடியே கொண்டாந்துட்டியே” என்றான் சபாபதி.

“எப்பவாவது நான் சொல்லி, அதிலே தவறியிருக்கேனா சபா?”

“கோயம்புத்தூர் வந்தது அவங்க சைடுல யாருக்கும் தெரியாதே?”

“ம்கூம். என்னைத் தேட வேண்டாம்னு லெட்டர் எழுதி வச்சிட்டு வந்திருக்கா. ஃபிகர் எப்படி? அதைச் சொல்லு கண்ணா...”

“உன் சர்வீஸ்லியே இதான் ரெக்கார்ட் பிரேக். எப்படிய்யா புடிச்சே?”

“இந்த ராம் வலையிலே விழாத பறவைகளே கிடையாது சபா.”

“சினிமா, கதை எல்லாம் நிறைய பாடம் சொல்லுதே,

எப்படி உன்னை நம்பி வர சம்மதிச்சா ராம்?”

“பாதி என் முயற்சி. மீதி என் அதிர்ஷ்டம். அவ தாய்மாமன் இவளைக் கட்டிக்கத் துடிக்கிறான். எங்க ரெண்டு பேரையும் சேர்த்து வச்சிப் பார்த்துட்டு தீவிரமா அதிலே இறங்கிட்டான். இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் ஓடிப் போகலாம்னு நான் சொன்ன யோசனையை அவளால் மறுக்க முடியலை. கொஞ்சம் தயங்கினா. சாமர்த்தியமாப் பேசி சம்மதிக்க வைச்சிட்டேன்...”

“கில்லாடிதான் நீ!”

“பாராட்டு இருக்கட்டும். வியாபாரத்துக்கு வா சபா.”

“பொருள் உன்னுடையது. நீதான் சொல்லணும்...”

“ஆனா வாங்கப் போறது நீதானே, உன் மதிப்பைச் சொல்லு...”

“நல்ல குடும்பத்துப் பொண்ணாத் தெரியுது. தொழிலுக்கு மசிய வைக்கிறதுக்குள்ளே போதும் போதும்னு ஆயிடும்.”

“போதை ஊசி போட்டுத்தானே பழக்கப் போறே. அதிலென்ன கஷ்டம்? செமகட்டை சபா. படம்கூட எடுக்கலாம். சிவப்புத் தோலு. யோசிச்சிச் சொல்லு...”

“ராம், இருபத்தஞ்சி தர்றேன். அதுக்கு மேலே கேக்காதே.”

“சரி.”

“பத்தாயிரம் அட்வான்ஸ் வச்சிக்க. என் வசம் வந்ததும் மிச்சம் தர்றேன்.”

சபாபதியின் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு நாறு ரூபாய் நோட்டுக் கட்டு ராமின் பேண்ட் பாக்கெட்டுக்கு மாறியது.

“எப்படி புரோக்ராம் ராம்?”

“சபா, நானே லேசுபாசா அங்கங்கே தொட்டதோட சரி.

நாளைக்கு கல்யாணம்னு நம்பவச்சி, இன்னிக்கு எப்படியும் அனுபவிச்சிடறேன். நாளைக்கு ராத்திரி உன்கிட்டே ஒப்படைக்கிறேன். நீ உன் இடத்துக்குக் கொண்டு போய்டலாம். ஓக்கே?”

“ஓக்கே.”

தன் அறைக் கதவைத் திறந்து வேறு உடையில் வெளியே எட்டிப் பார்த்த வந்தனா, “ராம்! வாங்க, நான் குளிக்கிட்டேன்” என்றாள்.

இருவரும் அறைக்கு வந்தார்கள்.

ராம் குளிக்கச் சென்றான். நியூஸ் பேப்பர் புரட்டிக் கொண்டே, தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் வந்தனாவைப் பார்த்தான் சபாபதி.

அட்டகாசமான சரக்கு! பம்பாய்க்கு கைமாற்றி விடலாம். அம்பதாயிரம் கூட விலை பேச முடியும். என்ன ஒரு நிறம்! என்ன ஒரு உடல்!

கொடுத்த பத்தாயிரத்தோடு ராமின் கணக்கை நேர் செய்து விட்டால் என்ன? என்ன பெரிதாய் உழைத்து விட்டான்? காதல் செய்ய பத்தாயிரம் கூலியே அதிகம். ரிஸ்க் முழுவதும் என்னுடையதுதான். மீதிப் பணம் இவனுக்குக் கொடுக்காமல் வந்தனாவைத் தட்டிச் செல்ல வழி உள்ளதா?

சபாபதி தீவிரமாக யோசனையில் இறங்கினான்.

டிபன் சாப்பிட்டதும் மறுநாள் காலை மருதமலையில் அவர்களின் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து விடுவதாகச் சொல்லி சபாபதி கழன்று கொண்டான்.

ராமும், வந்தனாவும் ஷாப்பிங் போனார்கள். சேலையும், வேட்டியும் எடுத்தார்கள். ஒரு நகைக் கடைக்கு அழைத்துச்

சென்றான் ராம்.

“தாலி வாங்கத்தான் உங்க ஸ்பிரண்டு கிட்டே பணம் கொடுத்து அனுப்பிட்டிங்களே...”

“உனக்கு ஒரு மோதிரம் வாங்கலாம்னு ஆசைப்படறேன் வந்தனா...”

“வேணாம்.”

“ஏன் வந்தனா?”

“முதல்ல ஒரு நிலையான வருமானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ங்க. நம்ம உழைப்பில வர்ற வருமானத்தில் நீங்க எது வேணாலும் வாங்கித் தாங்க. இப்போ கைல இருக்கிற பணத்தை இப்படி எல்லாம் விரயம் செய்றது எனக்குப் பிடிக்கலை.”

“ஓக்கே. உனக்குப் பிடிக்கலைன்னா நான் வற்புறுத்தலை.”

ஹோட்டலுக்குத் திரும்பினார்கள். குளிர் அறையில் மதிய உணவைச் சாப்பிட்டார்கள். அறைக்கு வந்தார்கள்.

ராம், வந்தனாவை ஆர்வமாக அணைத்தான். ஓர் எல்லை வரை அவனது கொஞ்சல்களை அனுமதித்து விட்டு விலகிக் கொண்டான்.

“ஏன் வந்தனா?”

“முறையா நாளைக்குத்தான் நம்ம தாம்பத்தியம் ஆரம்பமாகணும் ராம்...”

“அதுவரைக்கும் எனக்குப் பொறுமை இல்லை.”

“இத்தனை நாள் பொறுக்கலையா? இன்னும் ஒரு நாள் தானே?”

ராம் தன் முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக் கொண்டான்.

“ராம், கோபமா?”

‘வந்தனா! எவ்வளவு தூரம் நான் உன்னைப் புரிஞ்சுக்கிட்டு என்ன, நீ என்னை நம்பலைன்னு சொல்லாம சொல்லிட்டியில்லே?’

“நான் எப்போ அப்படிச் சொன்னேன்?”

“கல்யாணம்- சமூகத்துக்காகத் தானே வந்தனா? நம்ம கல்யாணம் முதல் முதலா நாம ரெண்டு பேரும் காதலை வெளிப்படுத்திக் கிட்டப்பவே ஆய்ஞ்சி.”

“அதெல்லாம் சரிதான்...”

“பின்னே ஏன் தயங்கணும்? வந்தனா, ஐ வாண்ட் யு ரைட் நௌ. நீ என் மேல நம்பிக்கை வச்சிருக்கியா, இல்லையா?”

“என்ன ராம், நம்பாமலா என் குடும்பத்தையே உதறிட்டு உங்க பின்னால வந்தேன்?”

“பின்னே என்ன?”

ராம் அவளை மீண்டும் அணைக்க...

“சரி, என்ன சொன்னாலும் நீங்க கேக்க மாட்டிங்க. இப்ப வேணாம் ராம். ராத்திரி! ப்ளீஸ்... பகல்ல... எனக்குக் கூச்சமா இருக்கு. அதுவரைக்கும் கூடப் பொறுத்துக்க மாட்டிங்களா?”

“ஓக்கே” என்றான்.

மாலையில் சினிமா சென்றார்கள். சாப்பிட்டு விட்டு அறைக்குத் திரும்பியபோது பத்தரை மணி. வாங்கி வந்திருந்த ஊதுபத்தியைக் கொளுத்தி வைத்த ராம், செண்ட் எடுத்து கட்டில் முழுவதும் பீய்ச்சினான்.

வந்தனா குளித்து விட்டு வந்தாள். ராமும் குளித்து விட்டு வந்தபோது இரண்டு கைகளாலும் தலையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள் வந்தனா.

“என்ன வந்தனா?”

“என்னன்னு தெரியலை. திடீர்ன்னு ரெண்டு

பொட்டுகளையும் சுத்தியால் அடிக்கிற மாதிரி வலிக்குது...”

“டாக்டர் கிட்டே போகலாமா?”

“தலைவலிக்குப் போய் டாக்டர் கிட்ட போவாங்களா? தைலம் எதுவும் கொண்டாந்திருக்கீங்களா?”

“இல்லையே வந்தனா, இரு. நான் போய் மாத்திரை எதாச்சும் வாங்கிட்டு வர்றேன்...”

“வேணாம் ராம்! துண்டை இறுக்கிக் கட்டி விடுங்க. சரியாய்ப் போய்டும்.”

“அதெல்லாம் வேணாம். மாத்திரை சாப்பிட்டா ரெண்டு நிமிஷத்துல நின்னுடும். வாங்கிட்டு வந்துடறேன், இரு...”

ராம் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டு ஹோட்டல் ரிசப்ஷனில் மருந்துக் கடை எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டுக் கொண்டு நடந்தான்.

இடைவெளி விட்டு ராம் அந்த நபரால் தொடரப்பட்டான் நிதானமாக.

6

மணி 11.30. ராம் அறைக்குத் திரும்பவில்லை.

மணி 12.30. ராம் அறைக்குத் திரும்பவில்லை.

வந்தனா கலவரமாக அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு ஹோட்டலின் ரிசப்ஷனுக்கு வந்தாள்.

“சார், மிஸ்டர் ராம் எனக்குத் தலைவலி மாத்திரை வாங்கிட்டு வர்றேன்னு போனவரை ஒன்றரை மணி நேரமாக் காணலை...”

“ஆமாம் மேடம். என்கிட்டே தான் மருந்துக் கடைக்கு வழி கேட்டார். நான்தான் சொன்னேன். இன்னும் வரல்லையா?

ரொம்ப தூரமில்லையே... பக்கம்தான். அஞ்சி நிமிஷத்திலே திரும்புற தூரம் தானே? அப்படியே வேற எங்கேயாவது போறதா சொன்னாரா?”

“இல்லை சார்! இந்த ராத்திரில என்னைத் தனியா விட்டுட்டு எங்கே போவார்? தலைவலி அதிகமா இருந்திச்சி, இதோ மாத்திரை வாங்கிட்டு வர்றேன்னு போனார்...”

“பதறாதிங்க. நீங்க இங்கேயே உக்காருங்க. நான் பாத்துட்டு வர்றேன்...”

அந்த இளைஞன் டார்ச்லைட் எடுத்துக் கொண்டு தன் சைக்கிளில் சென்றான். பத்து நிமிடத்தில் வியர்த்த முகத்துடன், பதற்றமாக வந்தான். மூச்சிரைத்தான்.

“மேடம்! மேடம்! ரோட்டோரப் புதர்ல அவர் கிடக்கார். உயிர் இருக்கிற மாதிரி தெரியலை!”

“என்னது? ராம்!” என்று அலறினாள் வந்தனா.

இளைஞன் போனை எடுத்தான்.

7

தெரு விளக்கு இல்லாத அந்தத் தனிமையான சாலைக்கு இன்ஸ்பெக்டர் நாராயணன், கான்ஸ்டபிள்களோடு வந்து சேர்ந்தபோது...

இரண்டாவது காட்சி விட்டு வந்த கும்பல் ஒன்று நிலவு வெளிச்சத்தில் இறந்து கிடந்த ராமைக் காட்டி தம்தம் கருத்துக்களைப் பேசிக் கொண்டு நின்றது. தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தாள் வந்தனா.

ஜீப்பில் இருந்து போலீஸ் இறங்கியதுமே பாதி கூட்டம் கரைந்து போனது. மீதிக் கூட்டம் விலக்கப்பட்டது. ஜீப் திருப்பப்பட்டு பிணத்தின் மேல் அதன் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் பாரும் வண்ணம் நிறுத்தப்பட்டது.

புதரில் இருந்து தூக்கி சாலையோரம் கிடத்தினார்கள்.
நாராயணன் பிணத்தின் பக்கமாக அமர்ந்து ஆராய்ந்தார்.

ராமின் நாக்கு லேசாக வெளித் தள்ளியிருக்க, கழுத்தில் வலுவான கயிற்றின் பதிவச்சு தெரிந்தது. வேறு இரத்தக் காயங்கள் ஏதுமில்லை. கையில் ரிஸ்ட் வாட்ச் இல்லை. ஆனால் ரிஸ்ட் வாட்ச் கட்டி ஏற்பட்டிருந்த பளீரென்ற நிறமாற்றம் இருந்தது. அதேபோல மோதிர விரலில் மோதிரம் போட்டிருந்ததற்கான அடையாளம். பாக்கெட்களில் தேட... கொஞ்சம் சில்லறை மட்டும் கிடைத்தது.

போன் செய்தது யார் என்று முதலில் விசாரித்து அந்த இளைஞனை விவரங்கள் கேட்டுக் கொண்டு வந்தனாவிடம் வந்தார். அவனை ஹோட்டலுக்கு அழைத்து வந்து அதன் வரவேற்பறையில் அமர வைத்து, தண்ணீர் குடிக்கச் செய்து, ஆசுவாசப்படுத்தி விசாரித்தார் நிதானமாக.

வந்தனா விம்மல்களுக்கு நடுவில் பேசினாள்.

தானும் ராமும் நேசித்ததை, வீட்டில் சம்மதம் வாங்க முடியாது என்ற சூழ்நிலையில் புறப்பட்டு வந்ததை, தங்கியதை, நாளை மருதமலையில் திருமணம் செய்து கொள்ள இருந்ததை, தலை வலித்ததை, மாத்திரை வாங்க ராம் புறப்பட்டுப் போனதை... எல்லாம் சொன்னாள்.

“ராம் செயின் போட்டிருந்தாரா?”

“போட்டிருந்தார் சார். புலிநக டாலர் தொங்கும். தன் இனிஷியல் போட்ட மோதிரம் போட்டிருந்தார். வாட்ச் கட்டியிருந்தார். ஆனா அது எதையுமே காணோம் இப்ப.”

“வழிப்பறி நடந்திருக்குது. அந்த நகைகளுக்காகத்தான் இந்தக் கொலை நடந்திருக்கணும். வேற யாரையாச்சும் சந்தேகப்படறியாம்மா நீ?”

“கொலை செய்ற அளவுக்கு வேற பகை ஏது சார்? நாங்க கோயமுத்தூர் வந்ததே இன்னைக்கு காலைலதான்.

மெட்ராஸ்ல யாருக்குமே தெரியாது. இங்கே அவர் ஃபிரண்டு சபாபதி தவிர வேற யாருக்கும் தெரியாது.”

“அந்த சபாபதி விலாசம் தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியாது சார். காலைல ஆறு மணிக்கு டாக்ஸியோட வர்றேன். மருதமலை போகத் தயாராக இருங்கன்னு கூட சொல்லிட்டுப் போனார். அவர் என்ன செய்றார்ன்னு கூட எனக்குத் தெரியாது. காலைலதான் அறிமுகப்படுத்தி வச்சார்.”

அவளின் வாக்குமூலம் ஏட்டால் ஏட்டில் கவனமாக குறித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

“வீட்டையே உதறிட்டுப் புறப்பட்டு வந்தியே, இப்ப என்ன ஆச்சி? இப்போ உனக்கு யாரும்மா துணை? ஒரு வீராப்புல, உணர்ச்சி வேகத்திலே புறப்பட்டு வந்தியே- இந்தச் சிக்கல் கல்யாணம் முடிஞ்சதும் நாளைக்கு ராத்திரி நடந்திருந்தா என்னம்மா செய்வே? ஒரே நாளில் விதவை! பிறகு யார் உன்னை ஆதரிப்பா?”

மௌனமாக, கலக்கமாக நின்றாள் வந்தனா.

“உன் வீட்டு விலாசம் சொல்லு. மெட்ராஸ் போலீசுக்குத் தகவல் செல்லி பக்குவமா விஷயங்களை உங்க வீட்ல சொல்லி இங்கே வரவழைச்சு அவங்ககிட்டே உன்னை ஒப்படைக்கிறேன். அதுவரைக்கும் லாட்ஜில இருக்க வேணாம். பெண்கள் சமூகநல விடுதி இருக்கு. அங்கே இரு.”

வெடித்து வந்த விம்மல்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“இப்ப அழுது என்ன பிரயோஜனம்?”

நாராயணன், வந்தனாவை ஒரு கான்ஸ்டபிள் துணையுடன் விடுதிக்கு அனுப்பி வைத்தார். பிணத்தை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். ராமின் வீட்டிற்கும், வந்தனாவின் வீட்டிற்கும் தகவல் தெரிவிக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

ஆட்டோ ஓடிக் கொண்டிருக்க, அவன் அவள் தோளில் உரிமையாக கை போட்டுக் கொண்டு கேட்டான்.

“பையன் எப்படி?”

“நல்ல வசதிதான்.”

“ஓத்து வருவானா?”

“நிச்சயமா. பாரேன், நாளைக்கு அவனாகவே ஓடிப் போகலாம்னு சொல்வான்.”

“எல்லாம் சரி. அந்த ராம் பய விஷயத்தில் ஏமாந்த மாதிரி ஏமாந்துடக் கூடாது.”

“தொழில் ஆரம்பிக்க அம்பதாயிரம், அறுபதாயிரம் எடுத்துட்டு வர்றேன்னு சொன்னான். நம்பினோம், திட்டம் போட்டோம். கடைசில வெறும் பத்தாயிரம்தான் பெட்டில இருந்திச்சி. அதுக்கு ஒரு கொலை அனாவசியம்தான்.”

“அவன்போட்டிருந்த செயின், மோதிரம் எல்லாம் கூட கவரிங்! நாமே ஃப்ராடுன்னா அவன் நமக்கு மேல ஃப்ராடா இருந்திருப்பான் போலிருக்கு. பெரிய பணக்காரன்னு நம்ப வச்சிருக்கான் உன்னை.”

“எவ்வளவு சிரமங்கள்! ஓர் அப்பா, அம்மாவை செட்டப் செஞ்சி உன்னை மீட்டு வர வேண்டியதாப் போச்சி. இங்க பாரு, இந்தத் தடவை அவன் நிச்சயமா பணம் எடுத்துட்டு வர்றான்னு உறுதி செஞ்சிட்டுத் தான் காரியத்தில் இறங்கணும் ருக்மணி.”

“ஓரிஜினல் பேரைச் சொல்லாதீங்க. இப்ப என் பேரு ரத்னா.”

2

ரத்னா அவசரமாக அந்தப் பொதுத் தொலைபேசியை அடைந்தாள். கைப் பையில் இருந்து நாணயங்கள் எடுத்துக் கொண்டு, எண்கள் சுழற்றி, “ஹலோ, ரவி இருக்காரா?”

(முற்றும்)

நடுவில் ஒரு நங்கை

(ஒன்பதாவது நாவல்)

அட்டோ ஓடிச் சென்றது. அவன் அவன் தோளில்
பரிமாசமாக ஒரு போட்டி கொண்டு செட்டான்.

"எப்படி எப்படி?"
மகாபெரிவனாகவி க்ளாபெ ப் தந்த காவலகமத நாக்
க்ளத்தொ க்கத்தொண்ட நூற்றிடு மீயபல ப் தன ந்ளத்த ப் தன.
"நீராக்கூடுகிற நாகமென" .நித்யக ந்ளனா .ஒன்னக
"இந்த வரலாறு?"

"திச்சயமா. பாரே (ய்ளத்த) அவளாகவே துடிப்
பேரவளம்னு சொல்லாள்."

"எவ்வளவு சரி. அந்த நாம் யா கிஷ்ளத்தில் ஏமாந்த மாநிலி
ஏமாந்துக் கூடாது."

"தொழில் ஆரம்பிக்க அம்பதாயிரம். அறுபதாயிரம்
எடுத்துக் கொடுத்து சொல்லாள். நம்பினோம். திட்டம்
போட்டோம். கடைசியென்று பத்தாயிரத்தான் பெட்டி
இருந்திடுச்சி. அதுக்கு ஒரு கொலை அளாவிரிவந்தான்."

"அவன் போட்டிருந்த செயின். மோதிரம் எல்லாம் கூட
வயிற் தாபம் கிப்ராடுன்னா அவன் நமக்கு வேல கிப்ராடா
இருத்திருப்பான் போலிருக்கு. பெரிய பணக்காரனா நம்ப
வச்சிருக்கான் உன்ன."

"எவ்வளவு சரியானா ஓர் அப்பா. அம்மாவு சொட்டப்
செஞ்சி உக்கிரம் மட்டு வர வேண்டியதாய் போச்சி. இங்க
பாரு. இந்த நடவடிக்கை அவன் திச்சயமா பணம் எடுத்துட்டு
வந்தானா? அது செஞ்சிட்டும் தான் காரியத்தில் இருக்கணும்
ருக்கணா."

"ஒரிஜினல் பேரைச் சொல். திக்க. இப்ப என் பேரு
ரத்தா."

நடுவில் ஒரு நங்கை

மாநிலத் தலைநகராகும் வாரம்பைக் கோட்டை விட்ட
நூக்கி.

மாணவ வரணம் மலக்கத்தில் இருந்தது. இந்தப் பூங்காவில்
கோட்டைகாரனின் தனையின் வரணமாய் பறக்கி அழகான
கோட்டைகாரனின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்
தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின் தனையின்

நடுவில் ஒரு நங்கை

மாநிலத் தலைநகராகும் வாய்ப்பைக் கோட்டை விட்ட திருச்சி.

மாலை வானம் மயக்கத்தில் இருந்தது. இந்தப் பூங்காவில் தோட்டக்காரனின் ரசனையின் காரணமாகப் புற்கள் அழகாக வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. செடிகள் யானை போல, குதிரை போல கத்தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. 'புல்வெளியை மிதிக்காதீர்' என்ற அறிவிப்பை அனைவரும் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. பூக்களையும் எவரும் பறிப்பதில் லையென்பதால் உற்சாகமாகத் தலையசைத்துச் சிரிக்கின்றன.

இந்தப் பக்கம் குழந்தைகள் சீசா, சறுக்கு மரம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மறுபக்கம் இளைஞர்கள் பாரில் தத்தித் தத்தி தேகப் பயிற்சி செய்கிறார்கள். வயதானவர்கள் கண்ணாடி அணிந்து படிக்கும் அறையில் எல்லாத் திசைகளிலும் ஒரே செய்தியை விதவிதமாகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பாக்கு மரங்களில் பறவைகள் சத்தமிடுகின்றன.

மையமாக ரேடியோவின் ஒலிபெருக்கியில் கரகரப்பாக செய்திகள் வாசிக்கின்றதை சிமெண்ட் பெஞ்சுகளில் ஆங்காங்கே அமர்ந்திருப்பவர்கள் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காரியம் எதுவும் இல்லாமல் நான் மட்டும் அமர்ந்திருந்தேன்.

இவர்கள் எல்லோரிலும் நான் முரண்பட்டிருக்கிறேன் ஒரு விதத்தில்.

இத்தனை ஜனங்களில் யார் மனதிலும் தற்சமயம் என் மனதில் ஓடுகின்ற சிந்தனைகள் ஓடிக் கொண்டிருக்க பாய்ண்ட் நாட் நாட் நாட் நாட் ஒன் சதவீதம் கூட வாய்ப்பில்லை.

அப்படி என்ன வித்தியாச சிந்தனை?

ஒன்றுமில்லை. சின்னதாக ஒரு கொலை செய்யப் போகிறேன். அதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு இது தொழிலில்லை என்பதால் அதிக சிந்தனை.

என்னைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரியாது. சுமாராக இருப்பேன். இரண்டாவது கதாநாயகனுக்கு லாயக்கு.

இருபத்தெட்டு வயது இளைஞன் என்று சுலபமாக நம்பலாம். சாயம் கரைந்த ஜின்ஸ் பாண்ட், காட்டன் சட்டை, கலைந்த தலை, சிகரெட்.

தனியார் நிறுவனத்தில் டிசைனிங் என்ஜினியராக வேலை. இரண்டாயிரத்தைத் தொடுகிற சம்பளம். 82 மாடல் பஜாஜ் சேடக் வைத்திருக்கிறேன். ரூ.300 வாடகையில் அறை எடுத்துத் தங்கல். சொந்தச் சமையல். சோம்பித் திரியும் நேரங்களில் ராபின்ஸ், சேஸ். நண்பன் கிடைத்தால் செஸ். எதிர் வீட்டு மொட்டை மாடியில் காலை ஏழு முப்பதுக்கு சைட். (செளடாம்பிகா என்று பெயர் என்று தெரிந்ததும் மேற்கொண்டு தொடரவில்லை.)

வேலையைப் பற்றி ஒரு பாரா சொல்லி விடுகிறேன். டிசைனிங் என்றால் செய்ய வேண்டிய உதிரி பாகத்தை செய்ய வேண்டிய இரும்புத் துண்டில் எப்படி டிசைன் செய்து தயாரித்தால் வேஸ்ட் குறையும் என்று கணக்கிட்டு, கொஞ்சம் மூளைக்கு ஜோலியிடும் வேலைதான்.

வேலை முடிந்ததும் அறை. பிறகு வாக்கிங். காய்கறி வாங்கல், சிகரெட் குடித்தல், நண்பர்களிடம் அரட்டை, அறைக்குத் திரும்பி ஸ்டேஷன் முடியும் வரை விவிதபாரதி, அப்புறம் தூக்கம் வரும் வரை சாண்டில்யன் என்று சிஸ்டமேடிக்காக, டீசண்ட்டாக, பிரின்சிபல்சுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நான்-

இந்தத் துல்லிய (கம்போஸிட்டரே, 'துள்ளிய' இல்லை) வினாடியில் கொலை தாகத்தின் விளைவாக கொலை விக்கல் விக்கி கொண்டிருக்கிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம்- ஒரு நங்கை! (வேறு தலைப்பென்றால் 'ஒரு பெண்' என்றிருப்பேன்.)

வெற்றிகளுக்குப் பின்னால் மட்டுமல்ல, தோல்விகளுக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் உண்டு என்கிற பெரியோர் மொழி எல்லாம் அறிந்து வைத்துக் கொண்டா காதல் வரும்?

யெஸ்... இந்தக் கதையில் காதலும் இருக்கிறது.

எவ்வளவு உன்னதமான விஷயம் இந்தக் காதல்? இதற்கு ஒரு தனி அத்தியாயம் ஒதுக்கியே ஆக வேண்டும் பி.கே.பி. சார்!

2

என்றைக்கும் போல அன்றைக்கும் ஆகாயம் நீலமாக இருந்தது. தாத்தாவின் தலை போல மேகங்கள் இருந்தன. வானம், மேகம் என்கிற சம்பிரதாய அத்தியாயங்களைத் துவக்கம் தாண்டி...

நான் என் ஸ்கூட்டரில் ஹெல்மெட் அணிந்து (அப்போது சட்டம் ரத்தாகவில்லை) சாலையில் விரைந்து கொண்டிருந்தேன். அலுவலகத்திற்கு நேரமாகி விட்டது.

எனக்கு நேர் முன்னால் துப்பாக்கித் தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும் டவுன் பஸ், நிறைமாத கர்ப்பினியாய் என் முகத்தில் தூசு வாரியடித்துக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்ததில்-

ஃபுட்போர்டில் கம்பி பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டு ஒரு பெண், ஸாரி... நங்கை!

அவள் பொன்மேனி ஒரு பழமாக இருந்திருந்தால் இந்நேரம் ஜூஸாகியிருப்பாள். அவள் கையில் சில புத்தகங்கள் வேறு.

பஸ், எதிரே வந்த மாட்டு வண்டிக்காக அடித்த சடன் பிரேக்கில் அவள் கையில் இருந்த நான்கைந்து புத்தகங்களும் நழுவி சாலையில் விழுந்து சிதறின. அவள் அதை உணருமுன் பஸ் வெகுதூரம் போயே போய்விட...

நான் ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி பொறுப்பாகப் பொறுக்கினேன். அடுத்த ஸ்டாப்பில் பஸ் நின்றது. அவள் இறங்கி என்னை நோக்கி வர...

நான் ஸ்கூட்டரை அவளருகில் நிறுத்தி, "இந்தாங்க உங்க பூக்ஸ்" என்றேன். பெற்றுக் கொண்டு, "தாங்க்ஸ்" என்றாள்.

இரட்டைப் பின்னல், ஸாரி, திலகம் பொட்டு, மெலிதான லிப்ஸ்டிக் தீட்டின புருவங்கள், கூரான தாடை, காதிற் வளையங்கள், படபடப்பு அடங்காமல் விம்மும... டீசண்ட்டாக

சொல்லலாம் என்றால்... மனதுகள்!

“அடுத்த பஸ்ஸ ஏறியிருக்கலாமே!”

“அவசரம்.”

“எல்லாம் சரியா இருக்கா?”

“இருக்கு.”

“உங்க பேர் என்னங்க?”

“ஜானகி.”

“எந்தக் காலேஜ்ல படிக்கிறீங்க?”

“படிக்கலைங்க. சொல்லித் தர்றேன். நான் அஸிஸ்டண்ட் ப்ரபசர் இன் தமிழ் டிபார்ட்மெண்ட்- சீதாலக்ஷ்மி காலேஜ்ல...”

“உங்களைப் பார்த்தா காலேஜ் ஸ்டூடண்ட்ன்னுதான் சொல்லத் தோணுதுங்க...”

“நீங்க என்ன செய்றிங்க?”

சொன்னேன். நான் இல்லை என்றால் நான் வேலை பார்க்கிற அந்த கம்பெனியையே இழுத்து மூடி விடுவார்கள் என்பது போலச் சொன்னேன்.

அவள் தன் அத்தை வீட்டில் தங்கியிருப்பதபாகச் சொன்னாள்.

என் அலுவலக விலாசம் கொடுத்தேன்.

வேண்டா வெறுப்பாக விலகினேன்.

அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்திலேயே எனக்கு போன் வந்தது.

“ஹலோ, நான் ஜானகி பேசறேன்...”

“சொல்லுங்க.”

“காலேஜ்ல இசை விழா. அதுக்கு என்னை வித்துத் தரச் சொல்லி ஒரு டொனேஷன் புக் கொடுத்தாங்க. அதை என் புக் நடுவில வச்சிருந்தேன். காணலை சார்.”

“சத்தியமா நான் எடுக்கலைங்க. என்னைப் பார்த்தா திருடன்

மாதிரி தெரியுதா உங்களுக்கு?”

“அய்யய்யோ! நான் அப்படிச் சொல்லலை. பத்து டிக்கெட்ஸ் சார். ஒரு டிக்கெட் நூறு ரூபா. இப்போ ஆயிரம் ரூபாய் நான்தான் கட்டியாகணும்.”

“அடப்பாவமே! புக்ஸ் விழுந்த இடத்துல இன்னொரு தடவை தேடிப் பார்த்திங்களா?”

“பார்த்துட்டேன். கிடைக்கலை. பக்கத்தில இருக்கிற ஸ்டேஷன்லயும் புகார் கொடுத்திருக்கேன்.”

“ஏங்க... எனக்கொரு ஐடியா.”

“என்ன?”

“காணாமல் போன டிக்கெட்ஸ் நம்பர்ஸ் தெரியுமில்லே?”

“தெரியும்.”

“நிகழ்ச்சி அன்னைக்கு அந்த டிக்கெட்டை யார் எடுத்துக்கிட்டு வர்றாங்கன்னு பார்த்து வசூலிச்சிட்டா எப்படி?”

“குழப்பமாயிடுங்க. எப்படியும் அது அப்பறம். இன்னைக்கு நான் நிர்வாகத்தில் பணம் கட்டியாகணுமே!”

“சிக்கல்தான். என்ன செய்யலாம்... சொல்லுங்க...”

“ஆயிரம் ரூபா கடனாத் தந்திங்கன்னா மாசம் இருநூத்தம்பது வீதமா கொடுத்து கழிச்சிடறேங்க...”

போச்சுடா! இவளுக்கு உதவி செய்துதப்பாய்ப் போயிற்றே! ஏதோ சுமாராய் இருக்கிறாளே, காதலிக்கலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இப்படி அல்பத்தனமாக கடன் கேட்கிறாளே...

அன்பை வளர்க்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். ஆனால் கடன் அன்பை முறிக்குமே?

“என்ன சார், என் மேல நம்பிக்கை இல்லையா?”

“ஜானகி, பணம் தர்றேங்க. கடனா இல்லை, அன்பளிப்பா.”

“என்னது, அன்பளிப்பாவா?”

“ஆமாம். பத்து டிக்கெட்டும் நான் வாங்கிட்டதா நினைச்சுக்கங்க...”

“ஓ மை காட்! உங்களுக்கு எவ்வளவு பரந்த மனசு!”

“ஆனா இதில ஒரு கண்டிஷன் இருக்கு...”

“என்னது?”

“பணம் கொடுக்கிறப்போ என்கிட்டே நீங்க மூணு வார்த்தைகள் சொல்லணும்...”

“என்ன வார்த்தைகள்?”

“அது சஸ்பென்ஸ்.”

“சரி, சொல்றேன்.”

“அப்புறம் பின்வாங்கக் கூடாது.”

“சரி, வாங்கலை. எங்கே சந்திக்கிறோம்?”

“பீச்சு காந்தி சிலை இருக்கு பாருங்க...”

“சார், கதை நடக்கறது திருச்சில. இங்கே பீச் ஏது?”

“ஓ, ஸாரி! மலைக்கோட்டை பிள்ளையார் கோயில் வாசல்ல உங்களுக்காக நான் பணத்தோட சாயங்காலம் ஆறு மணிக்குக் காத்திருப்பேன்.”

“கரெக்டா வந்துடறேன் சார்.”

ஐந்தரை மணிக்கெல்லாம் வந்து காத்திருந்தேன். நீல சேலை கட்டி, இரட்டைப் பின்னல்கள் குதிக்க வந்து புன்னகைத்தாள் ஜானகி.

மேலே சென்று பிள்ளையாரை வணங்கி விட்டு ஒரு தனிமை பாறையில் அமர்ந்தோம். நான் ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“என்னமோ மூணு வார்த்தைகள் சொல்லணும்னு சொன்னீங்களே...”

“ஆமாம். நான் சொல்லச் சொல்ல திருப்பிச் சொன்னாப் போதும்.”

“சரி!”

“ஐ” என்றேன்.

“ஐ” என்றாள்.

“லவ்” என்றேன்.

“லவ்” என்றாள்.

“யு” என்றேன்.

“யு” என்றாள்.

அப்புறம் தான் கூட்டிப் பார்த்து, கன்னங்கள் சிவக்க எழுந்து கொண்டாள்.

“என்னை என்னன்னு நினைச்சிட்டங்க நீங்க? ஒரு தமிழ் புரூப்பர் இப்படிச் சொல்லலாமா?” என்று கோபமாய்க் கேட்டு என்னைத் தவிக்க வைத்துப் பிறகு சொன்னாள். “அழகா தமிழ்லதான் நான் சொல்வேன். நான்... உங்களை... காதுலிக்கிறேன்!”

இப்படியாக ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் துவங்கிய எங்கள் காதல் அமோகமாக வளர்ந்தது.

காவேரி பாலத்தில் நடந்து கொண்டே பேசுவோம். கால் வலிக்கும் போது அமர்வோம். அகநானூற்றில் வீரம் எப்படி வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று விவரிப்பாள். நான் கொட்டாவியை அடக்கிக் கொண்டு கவனமாக ‘ம்’ கொட்டி ரசித்துக் கேட்பவனாக பாவனை காட்டுவேன்.

பழி வாங்குவதாக நான் என் வேலை நுணுக்கங்கள் பற்றிப் பேசல்லாம் கேளு கேளு என்று அவளுக்குள் திணிப்பேன்.

என் அறைக்கு வந்து சரித்திர நாவல்கள் அள்ளிச் செல்வாள். உள்ளூரில் இருந்து கொண்டு மெனக்கெட்டு நாலு பக்கத்திற்கு காதல் கடிதம் எழுதுவேன். நேற்று பார்த்திருப்போம். நாளை பார்க்க இருப்போம். பொறுக்க மாட்டாமல் நடுவில் போன் செய்வாள். எல்லாக் காதலர்களுக்கும் போல எனக்கு

கனவெல்லாம் ஜிகினா உடை அணிந்த ஜானகி மீன் வாயிலிருந்து வருவாள்.

இப்படி சுமுகமாக எங்கள் காதல் ஓடும் வாழ்க்கை நதியில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போதுதான்-

எதிரே வந்தது என்ஜின் வைத்த மோட்டார் படகு!

அதற்குப் பெயர்: சத்யன்.

சத்யனை சுருக்கமாக வர்ணிப்பதென்றால்.. அவன் என்னை விட எட்டு மடங்கு அழகன். என்னை விட எண்ணூறு மடங்கு பணக்காரன். என் கல்லூரித் தோழன்.

திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை தினம் ஒரு காரில் அப்போது வந்தவன். சத்யனைக் கண்டால் எல்லா பேராசிரியர்களுக்கும் உடனே பேதி வந்து விடும். கலாட்டா என்றால் அவ்வளவு கலாட்டா செய்வான்.

மிகப் பெரிய இடம். அந்தக் கல்லூரியின் ஒரு மூன்று மாடி தனிக் கட்டிடத்தை தன் சொந்தச் செலவில் கட்டிக் கொடுத்தவர் அவன் அப்பா.

அந்த வகையில் சத்யனை பிரின்சிபாலே எதுவும் கேள்வி கேட்பதில்லை. கோ-எஜுகேஷன் கல்லூரியில் அவன் அடித்த லூட்டிகள்!

காரை மாணவிகள் மேல் மோத விடுவதைப் போல வந்து அவர்களைப் பதறியோட வைத்து கடைசி வினாடியில் பிரேக் அடிப்பான்.

“பிரேக் சரியாப் பிடிக்குதான்னு பார்த்தேன்” என்பான். மரத்தடியில் சாப்பாட்டில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் எடுத்துச் சாப்பிடுவான். அய்யங்கார் வீட்டுப் பெண் அலமேலுவின டிபன் பாக்கில் ஸ்டெல்லாவின் சாப்பாட்டில் இருந்து கறித்துண்டு எடுத்துப் போடுவான். அதை இவன் கண் இதிரில் வலுக்கட்டாயமாகச் சாப்பிடச் சொல்வான்.

இரண்டு பெண்கள் பேசிக் கொண்டு நடந்தால் இவன் அங்கு ஆஜராவான்.

“ரெண்டு பேரும் டாய்லெட் ருமுக்குப் போறீங்க.

உன்னோட சிகப்பு தாவணியை அவ கட்டிக்கணும். அவளோட பச்சை தாவணியை நீ கட்டிக்கணும். அப்படியே வெளியே வரணும்.”

உத்தரவை அழுது கொண்டே செயல்படுத்தும் போது இவன் டாய்லெட் அறையின் கதவு ஓட்டை வழியாகப் பார்ப்பான்.

வெளியே வருவார்கள். அவர்களை மேட்ச் இல்லாத அந்த உடைகளோடு அவரவர்கள் வீட்டிற்குப் போகச் சொல்வான்.

அந்த சத்யன் என்னிடம் மட்டும் வேறு இளகிய முகம் காட்டுவான். எனக்கு ஃபீஸ் கட்ட தாமதமாகும் போது அவனே கட்டி விடுவான். நான் இல்லாமல் ஒரு சினிமா போக மாட்டான்.

“மச்சி, பரீட்சையில் என்னென்ன கேள்வி வரும்னு நீ சொல்லு. அதை மட்டும் படிக்கிறேன்” என்பான்.

என்மேல் அவன் வைத்திருந்த அன்பிற்குக் காரணம்- ஒரு சமயம் நான் அவனைத் தண்ணீரிலிருந்து காப்பாற்றியதே. அனைவருமாக பிக்குவிற்கு ஏற்காடு சென்றிருந்தபோது ஏரியில் படகுகள் எடுத்த போது இவன் மட்டும் தனிப்படகு எடுத்து துடுப்பு போட்டான். நடு ஏரியில் படகின் மேல் ஏறி நின்று டான்ஸ் ஆடி, கால் நழுவி தண்ணீரில் விழ...

நான் குதித்து, நீந்தி அவனைக் காப்பாற்றினபோது என்மேல் தனி மதிப்பு விழுந்தது. தனக்கு நீச்சல் தெரியாததற்காக வெட்கப்பட்டான் சத்யன்.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு... சத்யன் தனக்கு சட்டை வாங்கினால் எனக்கும் ஒன்று வாங்குவான். அவன் எங்கே புறப்பட்டாலும் காரில் என்னையும் அழைத்து பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்வான். பெரிய ஹோட்டல்களில் சாப்பிடுவோம். என்னைப் பணம் தர ஒருபோதும் அனுமதிக்கவே மாட்டான்.

அவன் காட்டின நன்றியுணர்ச்சிக்குப் பதிலாக நான் அவனுக்கு பாடங்களில் சந்தேகம் க்ளியர் செய்வேன்.

கல்லூரி வாழ்வு முடிந்ததும் எங்களுக்குள் பழக்கம் விட்டுப் போயிற்று.

கோவையைச் சேர்ந்த அவன் திருச்சிக்கு அதன் பிறகு வரவில்லை. திருச்சியைச் சேர்ந்த நான் திருச்சியிலேயே மேற்படிப்பு படித்து, திருச்சியிலேயே வேலை கிடைத்து, திருச்சியிலேயே காதலி கிடைத்து...

இந்த ஒரு காலச் சதுரத்தில் அந்த சத்யனைச் சந்தித்தேன்.

எங்கே? பஸ் ஸ்டாண்ட் அருகில் ஒரு பெரிய ஹோட்டலின் ஏ.சி. அறையில் நானும் ஜானகியும் பேசிக் கொண்ட நேரத்தில் அவளுக்காக காத்திருந்த சமயத்தில்-

4

என் முதுகில் சொளேர் என்று ஒரு அறை விழுந்தது.

திரும்பிப் பார்க்க... சத்யன்! கொஞ்சம் சதை போட்டிருந்த சத்யன்.

“படவா ராஸ்கல்! என்னடா நீ திருச்சிலதான் இருக்கியா? எத்தனை வருஷமாச்ச நாம பார்த்து!”

நான் என் முன்கதைச் சுருக்கம் சொல்லி...

“நீ எங்கே சத்யன் இங்கே?”

“எங்கப்பா ஒரு ஃப்ளவர் மில் திருச்சில ஆரம்பிச்சாரு. அதை என்னைப் பார்த்துக்கச் சொல்லி அனுப்பிச்சாரு. நான் திருச்சி வந்து நாலு மாசமாச்சிடா மச்சி.”

“எப்படி இருக்கே சத்யன்? கல்யாணம், கில்யாணம்...”

“இப்பத்தான் கொஞ்ச நாளா யோசிச்சிக்கிட்டிருக்கேன். முக்கொம்புல நமக்கு ஒரு பிரைவேட் கெஸ்ட் ஹஸ் இருக்குதுப்பா. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் அங்கே போய்டுவேன். தனியா இல்லை. தள்ளிக்கிட்டு! ஜாலியா இருந்துட்டு மறுநாள் திரும்பி வந்துடுவேன். அலுத்துப் போச்சு தலைவா. குடும்பப் பாங்கா ஒரு பொண்ணைப் பார்த்து கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு செட்டில் ஆகிடலாமான்னு பார்க்கறேன். அப்படி யாராச்சும் இருந்தா ரெக்கமண்ட் செய்யேன்...”

அவன் சொல்லி முடித்தபோது உள்ளே வந்த ஜானகி என்னைப் பார்த்து, “ஹேய்! ஸாரிங்க. பதினஞ்சி நிமிஷம் உங்களைக் காக்க வச்சிட்டேன்” என்றாள். பிறகுதான் சத்யனைப் பார்த்தாள். அவனை அறிமுகப்படுத்தினேன்.

இவளை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தும்போது, “என்னோட... என்னோட...” என்று தயங்கினேன்.

“அட! லவ்வா மச்சி! ஜமாய்! செலக்ஷன் அட்டகாசம்.” என்று அவளை நேராகப் பார்த்தான் லஜஜையே இல்லாமல்.

இந்த அசடும் வேற்று ஆண் தன்னை விழி விரித்துப் பார்ப்பது உறைக்காமல் கூச்சத்தில் நெளிந்து, “தேங்க்யூ சார்” என்று சினுங்கினாள்.

“சாரா? நான் என்ன உங்களுக்கு மேலதிகாரியா? கால் மி சத்யன்” என்றான். தன் அழகான விசிட்டிங் கார்டுகளை இருவரிடமும் கொடுத்தான். எழுந்து கொண்டான்.

“உங்க இனிமையான நேரத்தைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை. நான் புறப்படறேன்” என்று அவன் புறப்பட்டுப் போனதும் இவள் சொன்னாள்.

“பெரிய கோடஸ்வரரோட ஒரே பிள்ளைன்னு சொல்றீங்க. ஆனா எவ்வளவு கண்ணியமா நடந்துக்கறார் பாருங்க! சத்யன்! அழகான பேரு இல்லை.”

“அதுக்கு என்ன பண்ணணுங்கறே இப்போ?” என்று எரிந்து விழுந்தேன் காரணமில்லாமல்.

அன்றிலிருந்து மூன்றாம் நாள் என் அலுவலக சகா என்னிடம் சொன்னான்:

“என்னப்பா, உன் ஆளு டயோட்டா கார்ல போச்சதே... பார்த்தேனே?”

சந்தித்த போது அவளைக் கேட்டேன்.

“பஸ் ஸ்டாப்பல் வெய்ட் பண்ணிட்டிருந்தேன். உங்க ஃபிரெண்டு சத்யன் கார்ல வந்தார். ட்ராப் பண்ணேன்னார். ஏறிக்கிட்டேன். எவ்வளவு காமெடியா பேசறார் தெரியுமா? வாயைத் திறந்தா ஜோக்! சிரிச்சுச் சிரிச்சு வயிறே வலிச்சிடுச்சி”

“எனக்கு வயிறு எரியுது. அவன் ஒரு மாதிரி. அவனை நீ இனிமே பார்க்க வேணாம். சொல்லிட்டேன்...”

“ஏன் இப்படி அர்த்தமில்லாம பொறாமைப்பட்டறீங்க? ஹி ஈஸ் எ நைஸ் ஜென்டில்மேன். வெல்விஷர். எனக்கு அசிஸ் டெண்ட் ப்ரஃபசர் போஸ்ட்லேர்ந்து ப்ரஃபசர் போஸ்டுக்கு பிரமோஷனுக்கு ஏற்பாடு செய்யறேன்னு சொன்னார். வலிய உதவறேன்னு யார் சொல்வா இந்தக் காலத்தில?”

நான் புழுங்கினேன். தனிமையில் புலம்பினேன்.

திடீரென்று ஜானகியின் போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. தினம் ஒரு முறை போன் செய்பவள், நான்கு தினங்களுக்கு ஒரு முறை போன் செய்ய ஆரம்பித்தாள். நான் எழுதின மூன்று கடிதங்களுக்குப் பதிலே இல்லை.

“காலேஜ்ல எக்கச்சக்க வேலை. அப்புறம்?” என்று போனில் இரண்டாவது நிமிடமே பேச்சைக் கத்தரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு நாள் போன் செய்து, “எனக்கு ப்ரமோஷன் கிடைச்சிடுச்சி. சத்யாதான் வாங்கித் தந்தார்” என்றாள்.

“சத்யா இல்லை, சத்யன்” என்றேன்.

“நான் எப்பவும் சத்யானனுதான் கூப்புடுவேன் அவரை” என்றாள்.

எப்பவும்!

எப்பவும்!

திடீரென்று ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை என் அறைக்கு வந்தான் சத்யன். கையில் ஒரு வெளிநாட்டு அயர்ன் பாக்கஸ்.

“வச்சிக்கோ. உனக்காகத்தான் வாங்கிட்டு வந்தேன். அப்புறம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும் உன்கிட்டே”

“பேசு” என்றேன் பேசப் போவதை எதிர்பார்த்து.

“ஜானகியோட ஆரம்பிச்ச நட்பு இப்போ காதலா மாறியிருக்கு”

“சத்யன்!”

“ஆத்திரப்படாதே, ப்ளீஸ்! காலேஜ்ல நட்புகள் எப்படி

உருவாகுது? யோசிச்சப் பாரு! ஒருத்தனோட பழகுவோம். அவனை நமக்குப் பிடிச்சிருக்கும். திடீர்னு இன்னொருத்தன் அறிமுகம் கிடைக்கும். அவன் இவனை விட இனிமையா நெருக்கமா பழகறவனா இருந்தா ஆட்டோமேட்டிக்கா அவன் அழுத்தமான நண்பன் ஆயிடுவான். காதல் கூட கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான். ஜானகி உன்னை நேசிச்சா. அதுக்கப்புறம் என் அறிமுகம் கிடைச்சது. இப்ப உன்னை விட என்னை அதிகம் பிடிச்சிருக்கு.”

“அதனால?” என்றேன் உடைந்து விடும் நிலையில்.

“விட்டுக் கொடுன்னு கேக்கறேன். எங்க ரெண்டு பேரையும் வாழ்த்துன்னு கேக்கறேன். எனக்கும் ஜானகியை ரொம்பப் பிடிச்சிப் போச்சி.”

“ஜானகி வாய் திறந்து சொன்னாளா உன்னை விரும்புறதா? நிஜமா?”

“என் கைல போட்டிருக்கிற மோதிரம் அவ எனக்கு பிரசண்ட் செஞ்சது. அவ தன் கையால போட்டு விட்டது. ஸாரி, உனக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கும். ஏமாற்றமா இருக்கும். ஆனா சரியாப் போயிடும். என்ன நான் சொல்றது?”

“சத்யன், நீ அவளைக் கலைச்சிட்டே! என் கிட்டேர்ந்து உன் பணத்தைக் காட்டிப் பிரிச்சிட்டே!” என்று கத்தினேன்.

“ரைட், அப்படியே வச்சிக்கலாம். அவளுக்கு உன் மேல இருந்த அன்பு அசைக்க முடியாததுன்னா கலையாம ஸ்ட்ராங்கா இருந்திருக்கலாமே? என்னை முகத்திலடிச்ச மாதிரி நிராகரிச்சிருக்கலாமே... ஸோ... உண்மையான காதலை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க அவளுக்கு தாமதமாயிருக்கு. தட்ஸ் ஆல்.”

“சத்யன், அவ இல்லாம என்னால...”

“வாழ முடியும். அவளை சந்திக்கிறதுக்கு முன்னாடி வாழலையா?”

“இப்ப என்னங்கறே?”

“அவளை மறந்துடு. எனக்காக!”

“இது கொடுமை சத்யன்!”

“இல்லை. யதார்த்தம்.”

“நான் ஜானகியை சந்திக்கணும். பேசணும். அப்புறம்தான் என் குழப்பத்திலிருந்து விடுபட முடியும்.”

“ஸாரிப்பா. ஜானகி உன்னை இனிமே சந்திக்கிறதை விரும்பலை. தன் முடிவையும் என்னையே சொல்லச் சொல்லி உனக்கு லெட்டர் ஒண்ணு எழுதித் தந்திருக்கா.”

சத்யன் எடுத்துக் கொடுத்த கடிதத்தை விரித்துப் படித்தேன்.

“மன்னிப்புடன் ஜானகி எழுதும் கடிதம்.

நீங்கள் நல்லவர். இனியவர். சந்தேகமில்லை. ஆனால் சத்யனைச் சந்தித்த பிறகு என் மனம் பேதலித்தது உண்மை. பழகப் பழக அவரை என் மனம் அதிகமாக நேசிக்கிறது. உங்களை ஏமாற்ற வேண்டும் என்று திட்டமிடவில்லை. மனமாற்றம் இயற்கையாக நிகழ்ந்த ஒன்று. ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுதான் வாழ்வின் ஜீவநாடி. நானும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது என் புதிய முடிவு எனக்கு வளமான வாழ்வைத் தருவதாக அமைகிறது. எனவே, என்னை மறந்து விடுங்கள். ப்ளீஸ்!”

நான் ஃப்ரீஸ் ஆகி நின்றேன்.

5

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் நான் பூங்காவில் அமர்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் நிலை உங்களுக்கென்றால் நீங்களும் கொலை செய்ய விரும்புவிர்களா? கொலை யாரை? சத்யனை!

காரணங்கள்: இரண்டு

ஒன்று: எங்கள் காதலையும் அவள் மனதையும் கவர்ந்தான்.

இரண்டு: ஜானகிக்கு மகத்தான ஏமாற்றம் தந்து பிறகு அவளை என் காலடியில் கதற வைத்து போடி இவளே என்று நான் எட்டி உதைக்க வேண்டும். அதற்கு அவள் உயிருடன் இருக்க வேண்டும்.

ஆகவே நண்பன் சத்யனைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற தீர்மானித்த பிறகு மாட்டிக் கொள்ளாமல் எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்கிற ஸ்டேஜில்தான் யோசனை... யோசனை... யோசனை...

பூங்காவை மூடப் போவதாக வாட்ச்மேன் வந்து சொன்னபோது எனக்குள் முழுத் திட்டமும் தயாராகியிருந்தது. “தாங்ஸ்” என்று நான் எதற்காகச் சொன்னேன் என்று புரியாமல் வாட்ச்மேன் மண்டையைச் சொறிய...

நான் வெளியே நடந்தேன். அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தேன். டெலிபோன் அனுமதி பெற்று, “ஹலோ சத்யனா? என்னப்பா கல்யாண ஏற்பாடுகள் எவ்வளவு தூரத்தில இருக்கு?” என்றேன்.

“அப்பாகிட்டே சொல்லி பர்மிஷன் வாங்க வேண்டியதுதான்.”

“அப்புறம் ஒரு முக்கியமான மேட்டர்...”

“சொல்லு.”

“நீ அவ்வளவு தூரம் விரும்பிக் கேட்டதால நானும் என்னை மாத்திக்கிட்டேன். என்ன இருந்தாலும் நீ என் ஃபிரண்டு. உன்கிட்டே சில விஷயங்களை மறைக்கிறது தப்புன்னு படுத்து எனக்கு.”

“என்ன சொல்றே?”

“ஜானகி பத்தி சில பர்சனல் மேட்டர்ஸ் உன் கிட்டே பேச வேண்டியிருக்கு.”

“என்னடா அது?”

“போன்ல பேசற விஷயமில்லை அது.”

“அப்ப நேர்ல வா!”

“நானைக்கு ஈவினிங் என் ஆஃபீஸ் முடிஞ்சதும் வர்றேன்.”

“சரி, வா. எதைப் பத்தின்னு சொல்லேன்.”

“நேர்ல சொல்றேன்.”

வைத்து விட்டு அறைக்கு வந்தேன்.

“சத்யன், நாளை உனக்கு கடைசி நினைம்! மிக நேர்த்தியான கொலை! ஆயுதமே தேவையில்லாத ஒரு கொலை! இதற்குத் தேவை- சரளமான நடப்பு. அது எனக்குக் கை வந்த கலை!”

ஸாரிடா சத்யன், உன் துரோகம் மன்னிக்க முடியாதது.

உன் வீக்னெஸ் - மறக்க முடியாதது.

மறுநாள். மாலை 6 மணிக்கு சத்யனின் பங்களாவில் நான் இருந்தேன்.

“வா, சொல்லு. என்ன விஷயம்?” பர்பரபத்தான் சத்யன்.

“இங்கே வேணாம். காரை எடுத்துக்கோ சத்யன். தனியா எங்கேயாவது போய்விடலாம்.”

“எங்கே போறது?”

“முக்கொம்புல இருக்கிற உன் பிரைவேட் கெஸ்ட் ஹவுஸ் போய்லாமா?”

“ஐடியா!” என்றான். தன் வெளிநாட்டுக் காரில் புறப்பட்டான். வழியெல்லாம் அவன் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் நான் பேசவில்லை.

கெஸ்ட் ஹவுஸ் போய்ச் சேர்ந்தோம். வாட்ச்மேன் இருவருக்கும் சலாம் அடித்தான். அருகே அணைக்கட்டில் விவசாயத்திற்காகத் திறந்து விடப்பட்டிருந்த காவிரி தண்ணீர் பெரிய சத்தத்தில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. பாலத்தில் விளக்குகள் மின்னின. டூரிஸ்டுகள் ஊர் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் வழியில் வாங்கிப் போயிருந்த பலகாரங்களை சாப்பிட்டோம். சத்யன் ஒரு பாட்டில் பீர் குடித்தான். இருவரும் கை கழவி சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்ட போது இரவு மணி 9.

“வா சத்யன், அணைக்கட்டு மேல நடந்துக்கிட்டே பேசலாம்” என்றேன்.

அசடு! சம்மதித்தான்.

இருவரும் கெஸ்ட் ஹவுசில் இருந்து அணைக்கட்டிற்கு நடந்து சென்றோம். குறைநிலா வெளிச்சத்தில் தண்ணீர் கறுப்பு நிறமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஹோ என்ற அதன் சப்தம் கேட்க, சாரல் மேலே தெறித்துக் கொண்டிருந்தது. மௌனமாக நடந்தோம்.

“இப்ப சொல்லு. என்ன அவளைப் பத்தி?”

“ஜானகி இருக்காளே, அவ... உக்காந்து பேசுவமே?”

பாலத்தின் கைப்பிடிச் சுவரில் கொஞ்சம் தள்ளி அமர்ந்திருந்தோம். நேர்கீழே காவிரி ஆக்ரோஷமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“சத்யன், என்ன இருந்தாலும் நீ இப்படி எனக்கு துரோகம் செய்யலாமா?”

“டேய்! அதான் விபரமா சொல்னேனே எல்லாம்.”

“அது விபரம் இல்லை. கண் துடைப்பு! சப்பைக் கட்டு! என்னை என்ன இளிச்சவாயன்னு நினைச்சிங்களா ரெண்டு பேரும்? நீ பணக்காரனா இருக்கலாம். ஆனா நான் ரோஷக் காரன் சத்யன். வேற வழியே இல்லை.”

“என்ன செய்யணுங்கறே இப்ப?”

“நீ செத்துடுங்கறேன்” என்று திடீரென்று அவனைப் பிடித்துக் கீழே தண்ணீரில் தள்ளினேன்.

கொஞ்சம்கூட எதிர்பாராத சத்யன் தடுமாறி, திகிலாகி சொய் என்று சில வினாடிகள் காற்றைக் கிழித்து, ஸ்ப்ளாஷ்! என்று பாய்கிற தண்ணீரில் விழுந்தான்.

நான் திருப்தியான முகத்துடன் எட்டிப் பார்க்க... ஒரே கறுப்பு! அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை... நடப்பு!

ஆற்றின் ஓரத்தில் முழுகி மொத்தமாக என்னை நனைத்துக் கொண்டேன்.

அரக்க பரக்க ஓடிப் போய் அணைக்கட்டு காவலாளியிடம்

சேதி சொன்னேன். “போயிட்டு இருந்தோம். தடுமாறி தலைகுப்புற விழுந்துட்டான் என் ஃபிரண்டு. அவனுக்கு நீச்சல் தெரியாது. என்னால கண்டுபிடிக்க முடியலை”

எப்போது சொன்னேன் இப்படி? மூன்று முறை மேலே வந்து சுத்தமாக அவன் அமிழ்ந்து போக அரை மணி நேரம் அவகாசம் கொடுத்த பிறகு!

போலீசுக்கு போன்.

நான்கைந்து கட்டுமஸ்தான நபர்கள் காவிரியில் பாய்ந்தார்கள். சர்ச்சலைட் கொண்டு வந்தது போலீஸ்.

தியணைப்புக்குத் தகவல் தந்து அதிலிருந்து மூன்று பேர் வந்து குதித்தார்கள். துளாவித் துளாவித் தேடினார்கள். உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை, தடுமாறி விழுந்த இடத்தைக் கேட்டார்கள். சொன்னேன். காட்டினேன்.

“வேகம் அதிகமுள்ள இடம். ரெண்டே சான்ஸ்தான். ஒண்ணு நேர் கீழே குதிக்கிட்டுப் போய் செருகியிருக்கணும். இல்லைன்னா அடிச்சுத் தள்ளிக்கிட்டு அரை மைல் போயிருக்கணும் இந்நேரம். நீச்சல் தெரியாதுன்னா பிழைச்சிருக்கறது கஷ்டம்தான்”

தேடிக் களைத்தவர்களில் அனுபவஸ்தர் ஒருவர் ஈரமாகச் சொன்ன கருத்து இது.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஆர்.கனகசுப்பிரமணியன் என்று நீளமான பாட்ச் குத்தியிருந்தார். என்னைத் தீவிரமாக விசாரித்தார்.

“எனக்கு காலேஜ் ஃபிரண்டு சார். இங்கே கெஸ்ட் ஹவுஸ் இருக்கு. சும்மா ஜாலியா பேசிட்டிருக்கலாம்னு வந்தோம். அணைக்கட்டு மேல நடந்தோம். டு பி ஃபிராங் இன்ஸ்பெக்டர், அவன் பீர் சாப்பிட்டிருந்தான்.”

“அதானே பார்த்தேன், உங்களுக்குள்ளே பகை ஏதாவது?”

“பகையா? எதுக்கு? கோடீஸ்வரன் சார். என் சொத்தை அடிச்சிப் பிடுங்கினான்னு சொல்லச் சொல்றிங்களா? இதோ பாருங்க சார், இது விபத்து! என்னைச் சந்தேகப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.”

“சந்தேகப்படறது எங்க உரிமை. கடமை.”

“அதைப் புரிஞ்சுதான் பொறுமையா பதில் சொல்றேன். உங்க சந்தேகப்படி நான் அவனைத் தள்ளி விட்டிருந்தா ஓடிப் போயிருப்பேனையொழிய குதிச்சி தேடியிருக்க மாட்டேன். தகவல் சொல்லி ஆட்களைத் திரட்டியிருக்க மாட்டேன். உங்களுக்கு போன் செஞ்சிருக்க மாட்டேன்”

“பாய்ண்ட்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

ஆற்றில் குதித்துத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த அத்தனை பேரும் மேலே வந்து விட்டார்கள்.

“இந்த ஏரியா முழுக்க அலசியாச்ச சார். கரையோரமா ரொம்ப தூரம் தள்ளி அதுவா ஒதுங்கினாத்தான் உண்டு. இருட்டு வேற. பகல்ல வேணும்னா இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் போய்ப் பார்க்கலாம்...”

இன்ஸ்பெக்டர் என்னை அழைத்துக் கொண்டு சத்யனின் கெஸ்ட் ஹவுஸ் வந்தார். அங்கே வாட்ச்மேனை விசாரித்தார். அங்கிருந்து போனில் சிலருக்குத் தகவல் கொடுத்தார். என் முகவரி வாங்கிக் கொண்டார். ஸ்டேட்மெண்ட் போல நடந்த விபரங்களை எழுதி கையெழுத்து போட்டுத்தரச் சொன்னார். செய்தேன். மிக ஸ்டைலாக கையெழுத்திட்டேன்.

“நீங்க போகலாம்” என்றார்.

“காலைல பாடி தேடறப்போ நானும் பக்கத்திலே இருக்க ஆசைப்படறேன் சார். என்னோட க்ளோஸ் ஃபிரண்டு சார். இந்த அதிர்ச்சியை என்னால ஜீரணிக்கவே முடியலை சார்” என்றெல்லாம் முழம் முழமாய் பயலாக் அடித்து விட்டுப் புறப்பட்டேன்.

நேராய் என் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

ஹஹஹா என்று மனதிற்குள் விதம் விதமாய் சிரித்தேன்.

பக்காவாய் ஒரு காரியம் செய்தாயிற்று. இதையே கடைசி வரை சாதிப்பேன். என்மேல் சந்தேகப்பட்டு புகார் கொடுக்கக் கூடிய ஒரே நபர் ஜானகி!

ஆனால் அனாவசியமாக இறந்தவனின் காதலி என்று

தன்னை பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ள மாட்டாள். அதில் அவளுக்கு மானம் போகிற வாய்ப்புண்டே தவிர, எந்த லாபமும் இல்லை. அப்படியே போய்ச் சொன்னாலும்- இந்தக் கொலைக்கு யார் சாட்சி? எந்த வகையிலும் ஆதாரமில்லை. நானே ஒப்புக் கொண்டு சரணடைந்தாலேயொழிய தண்டனைக்கு வாய்ப்பே இல்லை.

-என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் மறுநாள் காலை இன்ஸ்பெக்டர் கனகசுப்பிரமணியன் என்னைத் தேடி வரும் வரைக்கும்.

என் குடும்ப ஜோசியர் எனக்கு எட்டில் சனி என்று ஏராளம் முறைகள் சொன்ன போதெல்லாம் நம்பாத நான் இந்த எட்டாவது சாப்டரில் மாட்டிக் கொள்வேன் என்று நம்பவே இல்லை.

“என்ன சார் இவ்வளவு காலையிலே?” என்றேன் இன்ஸ்பெக்டரை.

“ரூத்பேஸ்ட் தீர்ந்துடுச்சி, கடன் வாங்கிட்டுப் போலாம்னு வந்தேன்” என்றார் கிண்டலாய். “வா மேன் என்னோட” என்றார் அதட்டலாய்.

“எங்கே சார்?”

“உன்னை அரெஸ்ட் செஞ்சிருக்கேன் மிஸ்டர், வா.”

“அரெஸ்ட்டா? என்னையா? ஏன்?”

“இ.பி.கோ. 307 செக்ஷன் தெரியுமா? அதன்படி உன்னை அரெஸ்ட் பண்ணேன்.”

“அதென்ன செக்ஷன்? புரியலையே”

“அட்டெம்ப்ட் டு மர்டர்! கொலை செய்ய முயற்சிம்பாங்க தமிழ்ல!”

“கொலை செய்ய முயற்சியா? என்ன சொல்றிங்க?”

“சத்யன் உயிரோட இருக்கிறதால அப்படித்தான் அரெஸ்ட் செய்வோம். வாங்க சத்யன்” என்றார்.

சத்யன் மட்டுமில்லை, கூடவே ஜானகியும் உள்ளே வந்தார்கள். சத்யன் புன்னகையோடு என்னைப் பார்த்தான்.

“ஏண்டா அப்படி செஞ்சே? முட்டாளே! நீச்சல் தெரியாதவன் அதுக்கப்பறம் கத்துக்கவே மாட்டானா? ஏற்காடு ஏரில நான் தவறி விழுந்து தத்தளிச்சு, நீ என்னைக் காப்பாத்தினே பாரு... அப்பவே வைராக்யம் வச்சிக்கிட்டேன் நீச்சல் கத்துக்கணும்னு. காலேஜ் முடிச்சதும் முதல் வேலையா நீச்சல் கத்துக்கிட்டேன். ஒரு தடவை என்னைக் காப்பாத்தின நீயே என்னைக் கொலை செய்யப் பார்த்தியே!”

“இது நியாயமா? ஏன் இந்த ஈன புத்தி?” என்றாள் ஜானகி.

இருவரையும் முறைத்தேன். எது ஈன புத்தி?

“கொலை முயற்சிக்கு எத்தனை வருஷம் இன்ஸ்பெக்டர்?” என்றான் சத்யன்.

“பத்து வருஷம்கூட தரலாம்”

“கொலைக்கு?” என்றேன் நான்.

“தூக்குலேயே போடலாம்.”

“ரெண்டு கொலை செஞ்சாலும் ஒரே தடவைதானே தூக்குல போடுவாங்க?” என்ற என்னை முறைத்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“வாட் நான்சென்ஸ் யு ஆர் டாக்கிங்?”

“டாக்கிங் இல்லை இன்ஸ்பெக்டர், ஷூட்டிங்!”

நான் அத்தனை வேகமாக அவரது இடுப்பு பெல்ட்டில் இருந்து ரிவால்வரை வெடுக்கென்று பறிப்பேன் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நோ! விளையாடாதே! கொடுத்துடு!” பதறினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“தந்துடறேன். ரெண்டே ரவுண்ட் யூஸ் பண்ணிக்கறேன். என்னடி கேட்டே தெருநாயே, நியாயமா கேட்டே? ஈன புத்தியா? வாடின பூவை தலையிலேர்ந்து எடுத்து வீசற மாதிரி காதலை வீசின உன் புத்திக்கு என்ன பேர் வைக்கிறது? சொல்லு! எங்கே சுட்டும்?”

மூன்று பேரும் பதறிக் கொண்டே இருக்க...

என்.சி.சி.யில் இருந்த நான் முறையாக அதன் ஸேஃப்டி காட்ச்சை விடுவித்து முதலில் ஜானகியைச் சுட்டேன். பெரிய சத்தத்தில் அலறிச் சரிந்தாள்.

என்னை நோக்கிப் பாய்ந்துவரத் துடித்த இன்ஸ்பெக்டரை, “நோ! டோண்ட் மூவ்! உங்களையும் சுடுவேன்” என்று எச்சரித்தேன்.

“என்னடா நண்பா? நட்பு மாதிரி காதலா? என்னைவிட நீ பெட்டரா அவளுக்கு? நான் விட்டுக் கொடுக்கணுமா? சத்யன், நீ அவ்வளவு சிரமப்பட்டு நீச்சல் கத்துக்கிட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. உன் நீச்சல் இப்போ எந்த வகையிலும் உதவாது பாரு!”

இரண்டாவது குண்டு சத்யனின் மார்பைத் துளைத்தது சூடாக.

“இந்தாங்க இன்ஸ்பெக்டர் உங்க துப்பாக்கி. வாங்க போகலாம் ஸ்டேஷனுக்கு. நடந்தா? ஜீப்லியா? விலங்கு உண்டா?” என்ற என்னை பிரமிப்பு கலையாமல் பார்த்தார்.

இந்தக் கதையைத் திருடி அல்லது திருடாமல் படம் செய்யும் டைரக்டருக்கு ஆலோசனை என்னவென்றால்... நான் கையில் விலங்குடன் ஜீப்பில் ஏறும் காட்சியை ஃப்ரீஸ் செய்து...

‘அவன் காதலை மதித்தான்.

காதலி அவனை மிதித்தாள்.

மிதித்தவளை சுட்டு காதலை

வாழ வைத்த மகிழ்ச்சியுடன்

அவன் போகிறான்’

என்று விளக்க உரை காட்டு போடுங்கள்.

(முற்றும்)